

மரண சஞ்சாரம்

செகிதிராஜ ஸஹாஸா

ஜீவந்தி வெளியீடு

மாண்புமிகு விவகார அமைச்சர்

மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்

மாண சஞ்சாரம்

மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்
மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்

மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்
மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்

மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்
மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்
மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்

மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்
மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்

மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்
மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்
மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்றத் தலைவர்
2011

நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

- 1) ஒரு தேவதைக் களவு
(சிறுகதைத் தொகுதி)
- 2) இன்றைய வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
(கவிதைத் தொகுதி)
- 3) ஒரு கூடும் இரு முட்டைகளும்
(குறுநாவல்)
- 4) சுழலும் நதி - ஆய்வு நூல்
(முட்டக்களப்பு ஆய்வு மையத்தின்
தமிழியல் விசுது வென்றது)
- 5) இருட்தேர்
(கவிதைத்தொகுதி)

கனடா நாடு அரசு : பதிப்புரிமை

மான சஞ்சாரம்

மாண்புமிகு மதுவாரியகம்

மாண்புமிகு மதுவாரியகம் : பதிப்புரிமை

ஆசிரியர் : குயிலாசாமி
பதிப்புரிமை : கெகிறாவ ஸஹானா

ISBN : 978-81-10-10000-0

1000 : 1000

மாண்புமிகு மதுவாரியகம்

9-4-21010-220-810
பதிப்புரிமை : கெகிறாவ ஸஹானா
ஜீவநதி வெளியீடு
கலை அகம்
அல்வாய்
2011

© I: குயிலாசாமி ஆசிரியர்

முதற்பதிப்பு : 2011 கார்த்திகை

மான சஞ்சாரம்

© கெகிறாவ ஸஹானா

அட்டை வழவமைப்பு : க.பரணீதரன்

வெளியீடு : ஜீவநதி
கலைஅகம்
அல்வாய்

பக்கங்கள் : ii+101

விலை : 200/=

அச்சுக்கோர்ப்பு : மதி கலர்ஸ்
நல்லூர்

ISBN : 978-955-51679-4-9

ஜீவநதி வெளியீடு:16

பதிப்புரை

கேரளவ வணிகர்களின் சிவநாயக பதிப்பு வரிசையில்
1952-ஆம் ஆண்டில் "மாணசுலகம்" எனும் தலைப்பில் வெளி
வந்திருந்த "சிவநாயகம்" 1953-ஆம் ஆண்டில் வெளி
வந்தவாறான "இசுடோ" எனும் கவிதை தொகுப்பு இவ்வ
வெளியீட்டு வகையில் உடனடியாக அடுத்த ஆதியின் தின
வார நூலான "மாணசுலகம்" எனும் நூலையும் அடுத்த
நூலாக வெளியிட்டு வகைப்படுத்தி இடம்பிடி முடிந்திருப்பது
உத்தமம்.

கேரளவ வணிகர் அலகம் பதிப்பினை ஆரம்ப
நின்றதன் என்பதற்கான சாட்சியமாகவே இந்நூலும்
விளங்குகிறது. சிறந்தவர்களைத் தொகுதி ஒன்றாகும். சிறு கவிதை
தொகுப்பு நூல்களையும் துறாவை வெளியும் அப்பகுதி
ஒன்றாகும். எழிலகரண வெளியீட்டு வகைப்பாடுகள். அது
ஆரம்ப நூலான இந்நூலின் "நிலைகல் அட்டினைத்
தொடராக தருகிறோம். "தமிழகத்தையும்" ஆழ்ந்த நூல்
பரிசீலனையும் சிறந்தவர்களை அறிவையும் மட்டுமே துணைபாடு
கொண்டு ஒரு பரிசீலனைய சமீபமாகத்தான் வார்த்தை இவ்வ
பெண்களுக்கிடையே வார்த்தை அருடவர்கள் வகைப்படுத்தி
பாடலும் துணைபாடலும் சிறந்தவர்களை தரப்படுகின்றன. இது
நூல்கள் பற்றும் போது சிறந்தவர்களை அப்பகுதி உணர்வு
முடிவாகத் தரக்கூடிய சிறந்தவர்களை அப்பகுதி உணர்வு

சமர்ப்பணம்

அடக்கி ஒருக்கப்பட்ட சகல

பெண்களுக்கும்

பதிப்புரை

கெகிறாவ ஸஹானாவின் “ஜீவநதி”யின் பதிப்பு வரிசையில் 16ஆவது வெளியீடாக “மானசஞ்சாரம்” எனும் இந்நூல் வெளிவருகின்றது. “ஜீவநதி”யின் 15ஆவது வெளியீடாக கெகிறாவ ஸஹானாவின் “இருட்டேர்” எனும் கவிதைத் தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டு வைத்தபின் உடனடியாக அதே ஆசிரியரின் இன்னுமொரு நூலான “மான சஞ்சாரம்” எனும் நூலையும், அடுத்த நூலாக வெளியிட்டு வைப்பதென்பது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

கெகிறாவ ஸஹானா அவர்கள் பல்பரிமான ஆற்றல் நிறைந்தவர் என்பதற்கான சாட்சியமாகவே இந்நூலும் விளங்குகிறது. சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றையும், இரு கவிதைத் தொகுப்பு நூல்களையும் குறுநாவல் ஒன்றையும் ஆய்வுநூல் ஒன்றையும் ஏற்கெனவே வெளியிட்டு வைத்துள்ள இவர், தமது ஆறாவது நூலான இந்நூலினை “நினைவுக் கட்டுரைத் தொடராக” தந்துள்ளார். “தன்மானத்தையும் ஆழ்ந்த நூல் பரிச்சயத்தையும் சிந்தனை அறிவையும் மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு, ஒரு பின்தங்கிய கல்விப்புலத்தில் வாழ்ந்த இளம் பெண்ணொருத்தியின் வாழ்வியல் அநுபவங்கள் கடிதங்களினூடாகவும் தன்கூற்றாகவும் இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ளன. இந்நூலைப் படிக்கும் போது கவிதை ஒன்றைப் படிப்பதான உணர்வு ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியாதுள்ளது. இதுவே இந்நூலாசிரியரின் கலையாக்க ஆளுமைக்குச் சான்று பகிர்கின்றது எனலாம்.

கெகிறாவ ஸஹானா அவர்கள் மேலும் பல நூல்களை இலக்கிய உலகிற்குத் தரவேண்டும் என வாழ்த்துவதோடு, அவர் பல்லாண்டு காலம் ஆரோக்கிய வாழ்வு வாழவேண்டும் எனவும் இறைவனிடம் இறைஞ்சுகின்றேன்.

க. பரணீதரன்
ஆசிரியர் ஜீவநதி

என்னுரை

இப்படியொரு நினைவுத் தொடரை மல்லிகையில் எழுதும்படி ஆலோசனை தந்தவர் எனது அன்பிற்குரிய "மல்லிகை" ஜீவா அவர்கள். எனினும், தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களினால் அது நின்று போயிற்று.

எப்படியோ, எழுதி முடித்துவிட்ட தொடரை வெளியிடுவ தென்று தீர்மானித்தேன். என்னைப் பற்றி நிறையப்பேருக்கு இருக்கும் குழப்பங்களை நீக்கவேண்டும் என்றும் அவாவினேன். இது தவிர, என்னோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும், என்னை உரு வாக்கிய ஜீவன்களுக்கு ஒரு கௌரவமாகவும், அதே வேளை எனது குழந்தைகளுக்கு என்னைப் பற்றிய ஓர் ஆவணமாகவும் இதை வெளியிடுவது என்று எண்ணங் கொண்டேன்.

ஆங்கில மொழியில் கடிதங்களுக்கு உன்னத இடமுண்டு. தமிழில் அப்படி வளர்ந்திருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. கடித இலக்கியம் என்ற பெயரில் இதை அறிமுகப்படுத்தலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.

வழக்கம்போல தம்பி நஜிமுதீனுக்கும், பரணீதரனுக்கும் நன்றி சொல்கிறேன்.

**கெகிறாவ ஸஹானா,
கெகிறாவ,
2011.11.09.**

அத்தியாயம் : 1

we never live, we are always in the expectation of living
- waltare

அன்புள்ள ஜீவா sir,

அநேக வந்தனம். என்னோடு பேசும்போதெல்லாம் எனது வாழ்க்கை அனுபவங்களைத் தொடராக "மல்லிகை"யில் எழுதும்படி அடிக்கடி கேட்டுக்கொள்கிறீர்கள். ஏறத்தாழ ஒரு வருடமாகிறது. இப்போதுதான் வாய்த்தது எனக்கு.

இந்தத் தொடரிற்கு நான் "மான சஞ்சாரம்" என்று பெயர் வைத்தமை குறித்து சிறு விளக்கம் முதலில் சொல்லவேண்டும். தன்மானத்தையும், ஆழ்ந்த நூல் பரிச்சயத்தையும், சிந்தனையறிவையும் மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு, ஒரு பின்தங்கிய கல்விப் புலத்தில் வாழ்ந்த இளம் பெண்ணொருத்தி எப்படி மேலே வந்தாள் என்பதையும், அந்நிலையை அடைவதற்குள் அவள் எத்கைய இடர்களைச் சந்தித்தாள் என்பதையும் குறிப்பதற்கே இப்பெயரைச் சூட்டியுள்ளேன். இந்தத் தொடர், அடிமட்டத்திலிருந்து வாழ்க்கையோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரேயொரு பெண் ஜீவனுக்காவது நம்பிக்கைத் துலாக் கயிற்றைப் பற்றி மேலே வருவதற்கு குறைந்தபட்ச வழித் துணையாகவாவது அமையுமெனில் அதுவே நான் பெற்ற பாக்கியமாகக் கருதுவேன்.

நான்... ஜஹானரா. இது இயற்பெயர். எனது தாயார் பெயர் கைருன்னிஸா. தென்னிந்தியாவில் தூத்துக்குடி மாவட்டத்திலுள்ள காயாமொழி எனும் ஊரே எனது பாட்டனாரின் சொந்த ஊராகும். அங்கிருந்த ஏராளமான சொந்த பந்தங்களையெல்லாம் உதறிவிட்டு எனது பாட்டனாரும், அவரது இளைய தம்பியும் இலங்கையில் வாசஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள். மரதன்கடவலை என்பதே எனது தாயாரின் ஊராகும். கெகிறாவையிலிருந்து பத்து கி.மீ. தூரத்தில் அனுராதபுரம் செல்லும் பிரதான வீதியில் இவ்வூர் அமைந்துள்ளது. அங்கு வாழ்ந்த “யக்கடயா” எனும் ஏழைப்பங்காளன் இவ்வூருக்கு அந்நாட்களில் பெரும் பிரபலத்தை அளித்திருந்தான் என்பதையும், வெகு சமீப காலத்தில்தான் அவன் மறைந்தான் என்பதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள்.

ஒன்பது பேர் கொண்ட குடும்பத்தில் தலைப்பிள்ளை எனது உம்மா. அவர் பருவமடைந்தபோது குடும்பத்தில் வறுமை தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது. எனவே, எனது பாட்டனார் எனது உம்மாவை காயாமொழியைச் சேர்ந்த---அப்போது இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த---தனது சொந்த மைத்துனரான அபூரஹ்மான் என்பாருக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தார். அவரோ ஏலவே மலையகத்திலுள்ள வெலிமடை எனும் ஊரில் ஒரு பெண்ணை மணமுடித்து மூன்று ஆண் குழந்தைகளுக்குத் தந்தையானவர். அப்பெண்ணை விவாகரத்து செய்துவிட்டு எனது உம்மாவை மணமுடித்தார். வாழ்க்கைபற்றி ஓர் இளம்பெண்ணுக்கு என்னென்ன ஆசைகள் இருக்குமோ, அவற்றையெல்லாம் தனது தந்தைக்காக சுட்டுப் பொசுக்கிவிட்டு எனது உம்மா தாம்பத்திய வாழ்வில் இணைந்து கொண்டார். மட்டுமல்ல, தனது கணவரின் ஆணைக்கிணங்கி அவரது முதல் மூன்று குழந்தைகளையும் வளர்த்து வந்தார்.

எனது வாப்பாவுக்கு கெகிறாவையில் ஒரு கடை இருந்தது: “சாஜஹான் ஸ்டோர்ஸ்.” அவரை “சாஜஹான் முதலாளி” என்று ஊரார் கூப்பிடுவார்கள். அந்நாட்களில்--- ஐம்பது, அறுபதுகளிலேயே - சொந்த வீடு, கடை, வாகனம், தொலைபேசி வசதிகள் யாவும் எங்களுக்கிருந்தன. எனக்கு முன்னம் ஒரு அண்ணன் பிறந்து, இரண்டு வயதில் நிமோனியா கண்டு இறந்துவிட, என் பெற்றோர் பல நேர்த்திகள் வைத்து என்னைப் பெற்றெடுத்தனர்.(1968.04.27.) மொகலாய சாம் ராஜ்ய சக்கரவர்த்தி சாஜஹானின் மகளாகிய ஜஹானறாவைப் போல நான் வரவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பில், அந்த இளவரசியின் பெயரையே எனக்குச் சூட்டினார் என் தந்தை. அடுத்த வருடம் தங்கை சுலைஹா பிறந்தாள்.

கொஞ்ச நாட்களில் நிலைமை தலைகீழாக மாறியது. தலைநிமிர முடியாத கடன் சுமை எனது தந்தையைத் தாக்கியது. விளைவு... இருந்த சொத்து பத்துகள் யாவற்றையும் விற்றுவிட்டு, இரண்டே வயது நிரம்பிய என்னையும், ஒரு வயதே நிரம்பிய தங்கையையும் “அம்போ” என்று விட்டுவிட்டுத் தென்னிந்தியாவுக்குத் தப்பியோடினார் எனது வாப்பா. சில நாட்களுக்குப் பிறகு எனது உம்மாவை விவாகரத்து பண்ணுவதாக அங்கிருந்து நோட்டீஸ் வந்தது.

தந்தை போயினன்; பாழ்மிடி சூழ்ந்தது,

தரணிமீதில் அஞ்சல் என்பாரிலை

என்று பாடினானே பாரதி, அதே போன்ற ஒரு நிலை! இருபது வயதுகூட நிரம்பாத இளம் விதவையாகிய எனது உம்மா சில வருடங்கள் வாழ்க்கையோடு போராடினார். ஈற்றில், மீண்டும் தனது தந்தையின் சொல்லுக்கு அடிபணிந்து தென்னிந்தியாவில் உடன்குடி மாவட்டம், மேட்டுவிளை எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த பீர்முஹமது என்பாரை மணமுடித்தார். அவருக்கு ஒரு பெண்ணும், இரண்டு ஆண்களுமாக மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தனர்.

அத்தியாயம் : 2

மனிதர்களின் பிரச்சினையெல்லாம் அறிவில் இல்லை;
மனிதர்களைப் புரிந்துகொள்வதில்தான் இருக்கிறது.

- ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி

நாங்கள் அனைவரும் கெகிறாவையில் பிரதான வீதியில் உள்ள எமது வீட்டில் வாழ்ந்து வரலானோம். எனது சாச்சா சிறிய வியாபாரம் செய்து எம்மைக் காப்பாற்றி வந்தார்.

அன்புள்ள ஜீவா Sir ,

என்னை உருவாக்கியவர் யார் என்ற கேள்வி பலருக்கும் இருக்கிறது. இதோ சொல்கிறேன்.

அ/கெகிறாவ முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் நாங்கள் கல்வி கற்று வந்தோம். மிகச் சிறு வயதிலிருந்தே வானொலி கேட்பதிலும், கதைப் புத்தகங்கள் படிப்பதிலும் எனக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்து வந்தது. குறிப்பாக, கவிஞர் கண்ணதாசனின் பாடல்கள் கேட்டே எனது இதயத்தின் முதலாவது கதவு திறந்தது எனலாம்.

தாயாரை தந்தை மறந்தாலும்
தந்தை தானென்று சொல்லாத போதும்
ஏனென்று கேளாமல் வருவான்
நம் எல்லோருக்கும் தந்தை இறைவன் ஒருவன்.
என்ற அவரது பாடல் அடிகள் எனது ஆழ இதயத்தின்

பரப்புகளில் மிக அடர்த்தியாக படர்ந்து விட்டன. வாழ்க்கை மீதான, அதை வழங்கியவன் மீதான அதீத அன்பை நான் அப்போதிருந்தே உணரலானேன்.

சிறு வயது முதலே நான் நல்ல பிள்ளை; கெட்டிக்காரி. ஐந்தாம் வகுப்புப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் அவ்வருடம் தமிழ் மொழி மூலம் சித்தியடைந்த அனுராதபுர மாவட்டத் திலேயே சித்தியடைந்த இரண்டே இரண்டு பேரில் நான் ஒருத்தியாக இருந்தேன்.

வானொலியில் எண்பதுகளில் பிரபலமாக இருந்த, பீ.எச். அப்துல் ஹமீட் தொகுத்தளித்த “பாட்டுக்குப் பாட்டு” என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சியில் இடம் பெற்றே தீருவது என்ற ஆர்வம் பதின்மூன்று, பதினான்கு வயதிலேயே ஆரம்பித்து விட்டிருந்தது. எனவே, அந்நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்வதற்கு விண்ணப்பித்தேன்.

எமது பாடசாலைக்கு புதிய ஆசிரியராக திரு. எஸ். எம். பாலுக் வந்திருந்தார். அவர் யார் என்பதெல்லாம் அப்போது எனக்குத் தெரியாது. நமது ஒன்பதாம் வகுப்புக்கு அவரே வகுப்பாசிரியராகவும் இருந்தார். அவரிடம் எனது தோழிகள் “பாட்டுக்குப் பாட்டு” நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ள நான் கொழும்பு செல்லவிருப்பதைக் கூறிய போது, அவர் ஆச்சர்யத்துடன் என்னைப் பார்த்தது இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது. ஆனால், அந்தோ பரிதாபம்! எனது சாச்சாவையும் சிரமப்படுத்தி அவ்வளவு தூரம் பிரயாணித்து கொழும்பு சென்ற போதும் ஒத்திகையில் நான் தெரிவாகவில்லை. இசையோடு இணைந்து பாட எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

அந்தத் தோல்வி என்னைச் சுரண்டியது. அதன் பிறகு மாத்தளை மாவட்டத்தில் நடந்த “பாட்டுக்குப் பாட்டு” நிகழ்ச்சியிலும் எனக்குத் தோல்வியே. எனினும், இதுவே

வெற்றிக்கு முதல்படி என்று எனக்கு நானே சமாதானம் கூறிக்கொள்வேன்.

ஆனாலும், “பாட்டுக்குப் பாட்டு” என்னை ஈர்த்தபடியே வந்தது. தொடர்ந்து பல வாரங்களாக தோல்வியடையாமலேயே பாடி வந்த வாழைச்சேனை நிர்மல் என்பாரைப் பற்றி பீ. எச். பல தடவைகள் புகழ்ந்து பேசியதையும், இறுதிப் போட்டியில் வெற்றி பெற்றதற்காக அவருக்குத் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியொன்று பரிசாக வழங்கப்பட்டதையும் நான் ஏக்கத்துடன் கேட்டு வந்தேன்.

“உங்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொள்பவர் உங்கள் அன்பு அறிவிப்பாளன் பி. எச். அப்துல் ஹமீட்” என்று பணிவாகக் கூறி நிகழ்ச்சிகளை முடித்துக் கொள்கின்ற பீ. எச். சின் கம்பீரக் குரல் என்னைக் கவர்ந்தது. (இப்போதெல்லாம், அந்த வாக்கியத்தில் காணப்படும் இலக்கண வழுவைக் கருதியோ என்னவோ, “உங்களிடமிருந்த விடை பெற்றுக் கொள்பவர் உங்கள் அன்பு அறிவிப்பாளர் பீ. எச். அப்துல் ஹமீட்” என்று கூறி வருகிறார்.)

அந்நாட்களில் “பாட்டுக்குப் பாட்டு” நிகழ்ச்சிகூட இலக்கியத் தரமாக நடந்ததற்கு இவரே காரணம் எனலாம். ஒருமுறை, ஒரு சிங்களப் பையன், “தேனே, தென்பாண்டி மீனே” என்று பாடி, அதைக் கேட்டுத் தனக்குக் கண்ணீரே வந்துவிட்டதாக ஹமீட் குறிப்பிட்டார். அவரது வெளிப்படையான உள்ளத்தையும், தமிழ்மொழிமீது அவர் கொண்ட பற்றையும் இச்சம்பவம் வெளிக்காட்டிற்று. இன்னொருமுறை ஒரு சின்னஞ்சிறுமி போட்டிக்கு வந்தபோது, “பயப்படாதீர்கள் சகோதரி, நான் இருக்கிறேன்..” என்று ஆறுதல் கூறினார். இன்னொரு தடவை

ஒருவர் வந்து “கொடியசைந்ததும்...” என்று பாடத் தொடங்க, ஹமீட், “ம்ஹீம்..” என்று ஹம்மிங் இசைக்க, முழு சபையும் அடுத்து என்ன நடக்கும் என்று ஆவலாகக் காத்திருக்க, அவர், “நான் பாடுவேன் என்று எல்லோரும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆனால், நான் பாட மாட்டேன்...” என்று கூறி முடித்துக் கொண்ட போது மண்டபமே கலகலப்பில் ஆழ்ந்து போனது.

இன்னொருநாள், ஒரு தந்தையும், மகளும் எதிரெதிராகப் போட்டியில் கலந்து கொண்டனர். மகள் ரொம்பச் சிறுசு. “நான் கட்டில் மேலே கண்டேன் வெண்ணிலா...” என்று அது தொடங்க, அங்கே ஒருவகை தர்மசங்கடம் நிலவியது. “ஓ! உங்களைப் பார்த்து உங்கள் தந்தை இரவில் இப்படிப் பாடுவாரோ?...” என்று அச்சிறுமியிடம் கேட்டு அந்நிலைமையைச் சமாளித்தார் ஹமீட். இன்னொருமுறை குழந்தைவேள் என்றொருவர் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டார். “குழந்தை போன்ற முகம்... குழந்தைவேள், நீங்கள் எதற்குமே சண்டை பிடித்திருக்க மாட்டீர்களோ..?” என்று குழந்தைத்தனமாகக் கேட்டார். நிகழ்ச்சியை எவ்வளவு கலகலப்பாக நடத்திச் சென்றாலும், ஆங்கிலம் கலந்து கொச்சைத் தமிழ் பேசுகின்ற போட்டியாளர்களை உடனடியாகச் சாடி தனது தமிழ்ப்பற்றை நிலைநாட்டுவார். இது இன்றுவரை அவர் தவறாது பேணி வருகின்ற சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகும். இன்றைய வானொலி, தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளர்களது தமிழையும், அவர் தம் உச்சரிப்புகளையும் கேட்கும்போது “ஐயோ” என்று தலையில் அடித்துக்கொள்ளத் தோன்றுகிறது. அவர்களைக் காவென்றும், கோவென்றும் புகழ்கின்ற ரசிகர் குழாத்தைக் காணும்போது பரிதாபம் மேலிடுகின்றது. எமக்குக் கிடைத்த இந்தச் சிறப்பான அனுபவங்கள் எம் பிள்ளைகளுக்குக் கிடைக்க வில்லையே என்ற கவலை மேலிடுகின்றது.

அத்தியாயம் : 3

முதல்தரமான மனிதர்கள் கருத்துகளைப் பற்றி விவாதிக்கின்றார்கள். சாதாரண மனிதர்கள் நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி விவாதிக்கின்றார்கள். மட்டரகமான மனிதர்கள் தனிமனிதர்களைப் பற்றி விவாதிக்கிறார்கள்.

- சீனப் பழமொழி

அன்புள்ள ஜீவா sir ,

“உங்களைப்பற்றி எனக்கு எப்போதும் ஒரு ஆச்சர்யம் இருந்து வந்திருக்கிறது. நீங்கள் பண்ணாமத்துக் கவிராயரின் மாணவி என்பதை அறிந்தபிறகு அது நீங்கிவிட்டது” என்று ஒரு முறை சொன்னீர்கள்.

திரு.எஸ்.எம்.பாளூக் ஆசிரியர் எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில்தான் குடியிருந்தார். அவரது மனைவியும், நானும் நல்ல நண்பர்கள். எனது வாசிப்பு ஆர்வம் கண்டு தன்னிடமுள்ள பல கதைப்புத்தகங்களை பூமா சாச்சி (திரு எஸ். எம். பாளூக் ஆசிரியரின் மனைவியை இப்படித்தான் நாங்கள் கூப்பிடுவோம்) எனக்குத் தருவார். சில வேளைகளில் பாளூக் சேர் தலையிட்டு “இப்போதைக்கு இது படிக்க வேணாம்.” என்று தடுத்து விடுவார். எனக்குச் சுருக்கென்று கோபம் வரும். சமாளித்துக் கொள்வேன்.

எப்போதுமே வீட்டில் பாளூக் சேர் ஏதாவது படித்துக் கொண்டும், எழுதிக் கொண்டும் இருப்பார். என்ன எழுதுகிறார் என்று ஒரு நாள் எட்டிப் பார்த்தேன். அப்போது அவரது மனைவி

சொன்னார். “உங்களுக்குத் தெரியுமா ஜஹானரா? சேர் பிரபலமான கவிஞர். இவரது புனைபெயர் பண்ணாமத்துக் கவிராயர். பண்ணாமம் என்பது மாத்தளையின் பழைய பெயர்...”

எனது விழிகள் ஆச்சர்யத்தால் விரிந்து அப்படியே நின்றன. காரணம், எழுத்து---படிப்பு---தமிழ்மொழி--- மீதெல்லாம் அளவு கடந்த பிரேமை அந்நாட்களிலேயே என்னுள் ஏற்பட்டிருந்தது. ஒரு கவிஞரை நேரில் கண்ட போது, அவரும் எமது ஒட்டு மொத்த அபிமானத்தை வென்ற ஆங்கில மொழி ஆசிரியராகவும் இருந்தபடியால் அந்த மதிப்பும், பிரமிப்பும் என்னுள் ஒரு வகை சிலிர்ப்பை உண்டாக்கின. நான் அவரை எவ்வளவு மதித்தேனோ, அந்தளவு அவரும் என்மீது அன்பு காட்டியதன் காரணமாக மாலை வேளைகளில் அவரிடம் சென்று ஆங்கிலம் படிக்கலானேன்.

இந்நாட்களைப் போல அந்நாட்களில் தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு வேலைப்பளு ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கவில்லை போலும். பாளக் சேர் தமது ஓய்வு வேளைகளில் அதிகம் எமது வகுப்புக்கு வந்து உரையாடிக் கொண்டிருப்பார். அப்படித்தான் ஒருநாள் முதன்முறையாக கவிக்குயில் சரோஜினி நாயுடுவின் “இந்திய நெசவாளிகள்” எனும் கவிதையை, தனக்கு மிகவும் பிடித்த கவிதை என்று கூறிகரும்பலகையில் எழுதி விளக்கினார். இன்னொருநாள் மு. மேத்தாவின் “விழிகள் நட்சத்திரங்களை வருடினாலும் விரல்கள் ஜன்னல் கம்பிகளோடுதான்...” என்ற வரிகளைக் கூறி விளக்கினார். அடுத்தநாள் ராமாயணம்... அதற்கடுத்தநாள் ஜெயகாந்தனின் “ரிஷிமூலம்” பற்றிய விளக்கம், மறுநாள் மாணவர்களின் உளவியல் பின்னணிகள் பற்றிய விளக்கம்... அடுத்தநாள் இலங்கையின் கட்சிமுறை அரசியல்... இன்னொரு நாள் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் கவிதை...!

ஒருதடவை ஞபவாஹினியில் “சங்கராபரணம்”

ஒளிபரப்பப்படவிருப்பதாக விளம்பரம் காட்டப்பட, பாளூக் ஸேர் ஒவ்வொரு வகுப்பாக வந்து அப்படத்தின் சிறப்பியல்புகளைப் பற்றி எடுத்துக்கூறி அனைத்து மாணவர்களையும் அத்திரைப்படத்தைப் பார்க்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார். இன்னொரு நாள் “சத்வெனி தவஸ” என்ற சிங்களத் திரைப்படத்தினைப் பற்றிக் கூறினார்.

“எப்பவும் பெரிய பெரிய எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போதுதான் சிறிய வேலைகளையாவது செய்யலாம்” என்பார்.

பொதுவாக, அப்போது எமக்கு வாய்த்திருந்த ஆசிரியர்கள் யாவரும் ரொம்பத் தரமானவர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களையெல்லாம் மீறி பாளூக் ஸேர் ஓர் உயர்ந்த ஆசிரியராக... உன்னத மனிதராக... எமது இதய சிம்மாசனங்களில் வீற்றிருந்தார். அவர் ஒருபோது மறந்து எம்மைப் பார்க்காது அப்பால் போய்விட்டாலுமே எமது இதயங்கள் வலிக்கும். அந்தளவுக்கு அவர் எம்முள் ஓர் ஆத்மார்த்த inspiration ஐ ஏற்படுத்தியிருந்தார்.

“The lives of greatmen make our lives sublime, when leaving leave their footprints in the sand of time” என்ற பொன்மொழியை அடிக்கடி கூறி விளக்குவார்.

ஆனால்...! ஒரு வருடத்துக்குள்ளாகவே அவர் மாத்தளைக்குச் சென்றுவிட்டார். அங்கிருந்து தினமும் பாடசாலைக்கு பஸ்ஸில் வந்து போவார். அவர் இவ்வாறு சிரமப்படுவதைப் பார்க்கும்போது, “அவருக்கு சீக்கிரமே மாத்தளைக்கு இடமாற்றம் கிடைத்துவிடவேண்டும்; அவர் நிம்மதியாக வாழவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக் கொள்வேன்.

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு அவர் அவ்வாறே மாத்தளைக்குச் சென்றும்விட்டார். அப்போது தற்செயலாக

ஒருநாள் “தினகரனில்” அவரது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை யொன்றைக் கண்டேன். அதுவே “பண்ணாமத்துக் கவிராயர்” என்ற பெயரில் நான் கண்ட முதல் ஆக்கம். உடனே அக்கவிதையைப் பாராட்டி அவருக்கு ஒரு மடல் எழுதினேன்.

ஆங்கில பாடத்தில் நான் காட்டிய அளவு கடந்த ஈடுபாட்டை நண்குணர்ந்த எனது உம்மா, அருகிலிருந்த “ஜெயவர்த்தனா” பிரத்தியேக வகுப்புக்கு திரு. சிவநேசன் என்பாரிடம் கற்பதற்காக என்னை அனுப்பி வைத்தார்கள். அப்போது அந்தக் கட்டடத்தில் மின்சார வசதி இருக்கவில்லை. நாங்கள் வீட்டிலிருந்து எண்ணெய் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு மாலைநேர வகுப்புகளுக்குச் செல்வோம். அந்த விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் படிப்போம். பின்னாளில், இதுபற்றி நினைவு கூரும்போது, “இந்த ஊரில், தமது பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சியில் இந்தளவு அக்கறை காட்டிய ஒரு முஸ்லிம் பெண்மணியை... கையில் விளக்கைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்த ஒரு தாயை... இதுவரை நான் பார்த்ததேயில்லை” என்று சிவநேசன் மாஸ்டர் கூறுவார். சமீபத்தில் அவரது வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். ஒரு எவர்சில்வர் தட்டில் பிஸ்கட்டுகளை எடுத்துவந்து எம்மிடம் நீட்டிய அவரது மனைவி, “இது உங்கள் அம்மா அன்பளிப்பாகத் தந்தது...” என்று கூறினார். ஏறத்தாழ முப்பது வருடங்கள்...! எனினும் அந்தத் தட்டு புதுசு போலவே இருந்தது...! சில ஞாபகங்களை வயதும், காலமும் கூட வெல்ல முடிவதில்லை போலும்...!

சிவநேசன் மாஸ்டர்... ஒரு அறிவுஜீவி. அதிகமதிகம் நாஸ்திகம் பேசுவார். தனது குழந்தைகளையும் புகுத்தறிவுப் பாதையிலேயே வளர்த்து வந்தார். தமிழும், சிங்களமும், ஆங்கிலமும் அவர் நாவில் புரளும். இங்கர்சால் முதல் சித்தர் பாடல்கள் வரையில் நாத்திகக் கொள்கையை விளக்குவதற்கான உதாரணங்களாக எடுத்தாள்வார். ஆரம்பமுதலாக ஆங்கில மொழியில் எனக்கு ஈடுபாடு இருந்தபோதிலும், “நான்

தேறுவேனா..?" என்ற பயம் உள்ளூர் என்னுள் குடி கொண்டிருந்தது. அந்தப் பயங்களையெல்லாம் போக்கி, அம்மொழியின் சூட்சுமங்களை மிக இலகுவாகப் புரிய வைத்தார் சிவனேசன் மாஸ்டர். அந்தக் காலத்திலேயே தள்ளாடும் முதுமை. எனினும் ஒரு இளைஞரைப்போல சுறுசுறுப்பாக இயங்குவார்!

இன்றுவரை அயராமல் ஆங்கிலப் பணி புரிந்து வரும் அவரை இப்போதும், எந்த நடுவீதியில் கண்டாலும், நின்று குசலம் விசாரித்துச் செல்ல நான் தவறுவதில்லை. அவரும் உடனே என்னை இனங்கண்டு, எனது தலையைத் தடவி ஆசிகள் கூறி அனுப்பிவைப்பார்.

அத்தியாயம் : 4

பண்பாடும், நாகரிகமும் நிறைந்த ஒரு சமுதாயத்தில்
கூச்சம் என்ற குணம் மிக அவசியமாகும்.

- நா.பார்த்தசாரதி

வானொலி எனது இணைபிரியாத தோழியாகி
விட்டிருந்தது. வானொலிக்கும், எனக்கும் உள்ள உறவை
யாராலும் பிரிக்க முடியவில்லை. எப்போதாவது சிறு இசுகு பிசுகு
நடந்தாலும் அதற்காக அழுது அடம்பிடித்து, எனது உரிமையை
நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கு நான் சளைப்பதுமில்லை.

தமிழ்ச்சேவை இரண்டை நான் மிக விரும்பிக்
கேட்பேன். அதன் சேவைக்கால எல்லை இரவு பத்து முப்பது
மணிவரை நீடிக்கப்பட்டபோது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சி...
அப்பப்பா...!

இதயவானில் இன்பநிலா அழகு பூத்ததோ?

இணையிலாத இதயகீதம் இனிது மீட்டுதோ?

உதய மாலைப்பொழுது மெல்ல உரிமை சேர்க்குதோ?

உரிமையோடு உள்ளமெங்கும் உணர்வை ஊட்டுதோ?

என்று ஒலிக்கும் இனிய ஈழத்து மெல்லிசையை என்னால்
இன்றுங்கூட மறக்கமுடியவில்லை. எஸ். கே. பரராஜசிங்கம்
அவர்கள் பாடிய "குளிரும் நிலவினிலே...", அழகான ஒருசோடி
கண்கள்"...இன்னும் எத்தனையோ பாடல்கள்...!

அவை இன்று ஒலிக்காதா என்ற ஆதங்கம் நெஞ்சில் இன்னும் தீராமலேயே இருக்கிறது. வர்த்தகசேவை இப்போதைக்கு இந்த ஆதங்கத்தை ஓரளவுக்குப் புர்த்திசெய்து வருகின்றது.

வி.முத்தழகு போன்ற திறமையான கலைஞர்களின் குரலைக் கேட்குந்தோறும் “எமது நாடு, எமது இசை” எனும் கம்பீர உணர்வு மிகையாக என்னுள் தலைதூக்கும். ஒருமுறை வி.முத்தழகு “இளையகானம்” நிகழ்ச்சிக்கு சிறப்பு விருந்தினராக வந்திருந்தார். நிகழ்ச்சியின் இறுதியில் தனது இனிய குரலில்

“எண்ணங்களாலே இறைவன்தானே,
பொன் வண்ணத்தாலே நிறைத்துவிட்டானே...
வண்ண வண்ணத் தோட்டங்கள் தன்னாலே
எந்நாளும் நிலையாகும் எழில் கொஞ்சம் மலையகமே...!”

என்று அவர் பாடியபோது எனது எண்ண அலைகள் மேலெழும்பிப் பொங்கிப் பரவியதை என்னென்று சொல்வது?

எண்பதுகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசாங்கப் பொது மருத்துவமனையில் கடமையாற்றிய டாக்டர் ஜெ. ஜெயமோகன் எழுதிய “சந்தியா காலத்துப் புஷ்பங்கள்” வானொலி நாடகத்தை வாரா வாரம் தவறாது கேட்டு வருவேன். அந்நாடகத்தின் ஆரம்பத்தில் ஒலிக்கும் கவிதை வரிகள் வித்தியாசமாக இருக்கும். அதற்குப் பிறகு “என் கண்ணிற் பாவையன்றோ?” என்ற நாடகத்தையும் அவர் எழுதினார். அவர் எழுதிய “பொய்ப் பூக்கள்” எனும் “இசையும், கதையும்” என்னை வெகுவாக ஆகர்ஷித்தது.

தவிரவும், சில முக்கியமான பேட்டிகள், குறிப்பாக வானொலியின் அபிமான நேயர் --- ஆனால், கண்

பார்வையற்றவர்---மாங்களாராணி கிறிஸ்தோபர் வழங்கிய பேட்டி, அளவாகவும், இனிமையாகவும் ஒலித்த “அபூர்வ ராகங்கள்”, “அலைகள் ஓய்வதில்லை”, “பாலவனச்சோலை” ஒலிச்சித்திரங்கள் என் ரசனைக்குப் பெருவிருந்தாகின.

யாவற்றுக்கும் மேலே பீ.எச். தொகுத்து வழங்கிய “என் விருப்பம்” மனதைக் கொள்ளை கொண்டது. “யாரை எங்கே வைப்பது என்று யாருக்கும் தெரியலே...” என்ற பாடலை அடிக்கடி ஒலிபரப்பி, தான் மனச்சோர்வுக்கு உள்ளாகும் வேளைகளி லெல்லாம் அந்தப் பாடலையே விரும்பிக் கேட்பதாக விளக்கம் கூறுவார். அவர் கை பட்டவுடன் அந்த நிகழ்ச்சியும் மிக இலக்கியத் தரமாக ஒலிக்கும். கம்பதாசன், கண்ணதாசன், காமு.ஷெரீப். ஜெயகாந்தன், ஆர்.எஸ்.கன கரட்னம்... யார் வேண்டுமானாலும் உதாரணம் காட்டுவார். அதேவேளை காமா, சோமாக்களை கண்டிக்கவும் அவர் தவறுவதில்லை. தமிழ்ப் பாடல்களில் புதுக்கவிதையை அறிமுகப்படுத்தியவர் கம்பதாசன் தான் என்று கூறி, அவருடைய “உந்தும் முகில் சுருள் என் முன் கூந்தல்...” என்ற பாடலை வரிவரியாகப் பிரித்துக் காட்டுவார். “விரசமேயின்றி பாடல் எழுத கா.மு. ஷெரீப்...!” என்று கூறி அவர் எழுதிய பாடல்களை அடிக்கடி ஒலிபரப்புவார்.

“மூடுபனி” பாடல் ஒலிப்பதிவின்போது தான் அருகி லிருந்ததாகவும், இசையமைப்பாளர் இயல்பாக எடுத்துக் கொடுத்த ஆரம்ப வரிகளில் பாடகர் ஜேசுதாஸ் அப்பாடலைப் பயின்றதாகவும், பின்னர் அதுவே எவ்வித மாற்றமுமின்றி இசைவடிவில் வெளிவந்தபோது தான் ஆச்சர்யமடைந்ததாகவும் கூறி “என் இனிய பொன் நிலாவே...” பாடலை அவர் ஒலிபரப்ப, நானோ ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி எழுவேன் வாராவாரம்.

அத்தியாயம் : 5

நாம் எத்தனை பெரிய மனநோயாளியாக இருக்கிறோம் என்பதை அறிவதில்தான் நமது மனதின் ஆரோக்கியம் அடங்கியுள்ளது.

—ஜெயகாந்தன்

வாசிப்பின் மீது தீராத தாகமிருந்தது. எனது வாசிப்பு மீதான ஈடுபாட்டை என்னைச் சுற்றியிருந்த அனைவருமே உணர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் போலத்தான் தெரிந்தது. எங்கேயிருந்தாவது புத்தகங்கள் எனக்கு அன்பளிப்பாகக் கிடைத்துக்கொண்டேயிருக்கும். அன்றும், இன்றும் அதே ராசி தொடர்கிறது. அப்படித்தான் கிடைத்தது “சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்”...!

என்னுள் ஏதேதோ உணர்வலைகளைத் தோற்றுவித்த அந்த நாவலை, எனது பதின்மூன்றாம் வயதுக்குள்ளாக நான் மூன்றுமுறை படித்து முடித்திருந்தேன். தான் எவ்வளவு பெரிய ஆபீஸராக உயர்ந்துவிட்டபோதிலும், தன்னை, தனது அறிவையும், படிப்பையும் வைத்து மதிப்பவர்கள் மிகக்குறைவு என்று கவலைப்பட்டுக் கொள்கிற அப்பாவி காங்கா என்னுள் மாறாத பிம்பமாகப் படிந்துவிட்டாள். அதுவே எனக்கும், எனது அபிமான எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனுக்குமான முதல் உறவாகத் திகழ்ந்தது. ஜெயகாந்தன் என் இதயத்தில் இமயத்தின் அளவுக்கு உயர்ந்து நின்றார்.

அடுத்து “ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள்”!

அந்த நாவலின் அழகு, போகப்போக, அதை ஒரு திரைப்படமாகப் பார்த்தபிறகு, உள்ளத்தில் ஊறும் நெல்லிக் கனிச்சாறுபோல இனித்துக்கொண்டேயிருந்தது. எங்களுரில் என். பீ. பாரூக் என்று ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியர் இருந்தார். அவரோடு மாலைநேர வகுப்புகளில் ஜெயகாந்தன் முதல் ஆங்கிலப் படங்கள்வரை நாங்கள் அலசி்கொள்வோம். அவருடன் கலந்து பேசியபிறகு, எனக்கு அப்போது ஒரு பொருட் டாகவே தெரியாத ஜே.கே.யின் ரங்காவையும், கல்யாணியைப் போலவே ஒருசேர விரும்பும் மனோபாவம் என்னுள் உருவானது. ஏனெனில், அவர் ரங்காவை அந்தளவு ரசித்திருந்தார். நாம் பேசும்போது உணர்ச்சி மிகுதியால் “சே..” என்று கூறி அவர் அழுவார். நாங்களும் அவரைப்பார்த்து அழுவோம்.

சமீபத்தில் அவர் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து இறையடி சேர்ந்துவிட்டார். ஆனால், சில வருடங்களுக்கு முன்பு, நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு அவருடன் மீண்டும் உரையாடும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிட்டிற்று. அப்போது, தான் இளமைக் காலத்தில் ஒரு தீவிர கம்யூனிஸ்ட்டாக இருந்தாக அவர் குறிப்பிட்டார். எனக்குப் பெரிய ஆச்சர்யமளித்தது அந்தச் செய்தி!

வீட்டுக்கு வந்ததும் திக்வல்லை கமால் அவர்கள் எழுதிய “மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள்” நூலை அனுப்பி வைத்தேன். படித்துவிட்டு, “உங்களைப் பற்றியும் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதே..!” என்று கூறிப் பாராட்டினார். எனது மகனோடு நிறைந்த அன்பு கொண்டவர் அவன் “அப்பா” என்று அவரோடு ஒட்டிக் கொள்வான். “ஐஹானா, என்னைப் பற்றி ஒரு கதை எழுதேன்...” என்று ஒரு தடவை வேண்டிக் கொண்டார். எனது கதைகள் அனைத்தையும் படித்து

முடித்திருந்தார். “famous writer” என்று கூறி என்னைப் பலரிடமும் அறிமுகம் செய்வார். எமது ஊரில் நம்பிக்கையுட்க்கூடிய விஞ்ஞான ஆசிரியராக மட்டுமன்றி, ஆங்கில மொழி, ஆங்கிலத் திரைப்படங்கள், விளையாட்டுப் போட்டிகள் பற்றியெல்லாம் நன்கு தெரிந்த ஒருவராகவும் அவர் திகழ்ந்தார்.

எனது தேடல் தொடர்ந்தது. ஜே.கே.யின் காத்திருக்க ஒருத்தி, வாஸந்தியின் “நட்சத்திரங்கள் மின்னுகின்றன”, சொங்கை ஆழியானின் “கனவுகள், கற்பனைகள் . ஆசைகள்”, இந்துமதியின் “இந்துமதியின் சொந்த விஷயம்”, சிவசங்கரியின் “ஒரு சிங்கம் முயலாகிறது”, ஷேக்ஸ்பியரின் “ஒதெல்லோ”, நா.பா.வின் குறிஞ்சிமலர், “பொன்விலங்கு” ஆகிய பல நூல்களை நான் படித்தேன். இவற்றுள் வாஸந்தியின் புத்தகம் மட்டுமே நான் பணம் கொடுத்து வாங்கியதாகும். மற்றவை அன்பளிப்புகளே...!

அக்காலங்களில், “பொன்விலங்கு” சத்தியமூர்த்தி எனக்கு மாபெரும் மனிதனாகத் தோன்றினான். நா.பார்த்தசாரதி “குறிஞ்சிமலர்” நாவலை தனது மகளான பூரணிக்கு சமர்ப்பித்திருந்தார். அதைக்கண்டு அவர் மீதான மரியாதை இன்னும் அதி உயரத்திற்குச் சென்றது.

அந்நாட்களில் நாங்களும், எங்கள் வகுப்பு மாணவர்களும் கீரியும், பாம்பும்போல அடிக்கடி சண்டை பிடித்துக் கொள்வோம். எம்முள் சுமுகமான உறவு ஒருபோதும் நிலவியதில்லை. ஆனால், நான் என் வாழ்க்கையில் ஒருதடவைகூட நின்று கதைத்திராத சக மாணவனொருவன் எனக்கு ஒரு நூலை அன்பளிப்பாகத் தந்தான். அது, லா.ச.ரா.வின் “கல் சிரித்தது”...!

அத்தியாயம் : 6

சிலவகை அன்புகள் வெறும் தோற்றமாகவே இருந்தபோதிலும், அவை நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன.

—காண்டேகர்

திடீரென ஒருநாள் எனது வாப்பா இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்தார். ஏறத்தாழ முகம்கூடத் தெரியாத நிலையில் எம்மை விட்டுவிட்டுப் போயிருந்த வாப்பா, பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு எம்மைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அதுவரையிலும் புகைப்படத்திலும், கற்பனையிலும் மட்டுமே கண்டுவந்த எனது தந்தையை நான் நேரில் சந்தித்தது மறக்கமுடியாத அனுபவம்!

அப்போது எனக்கு ஏறத்தாழ பதினான்கு வயதிருக்கும். எனது தந்தை, எமக்கிடையே எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை எனுமாப்போல சிரிப்பும், நகைச்சுவையுமாகப் பேசி மகிழ்ந்தார். “பூரண சந்திரன் போல இருக்கியே...!” என்று என்னைப் பார்த்து வியந்தார். நான் அம்மியில் மிளகாய் அரைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அருகே வந்து நின்று, “ஐயோ...கையெல்லாம் எரியுமே...” என்று கவலைப்பட்டார். எல்லாம் சில நாட்கள்தான். அப்புறம் ஒருநாள் பாடசாலையில் வந்து என்னைப் பார்த்து, “போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். நான் ஒவ்வொரு அழுதேன்.

அதுவரை எனது வாப்பாமீது அன்போ, வெறுப்போ எனக்கு இருந்ததில்லை. திருப்தியாக வாய்த்திருந்த வாழ்க்கை எம்மை ஓரளவு மனவலிமை உள்ளவர்களாக மாற்றியிருந்தது. என்றபோதும், நிஜத்தில் வாப்பாவைக் கண்டபோது நெஞ்சில் பாசம் பொங்கியெழுந்தது. அது முதலாக, அவர்மீது வேறெந்த விதமான கசப்புணர்வுகளையும் மீறி என்னுள் அன்பு பொங்குவதை நான் உணர்ந்தேன்.

பின்னாளில் ஜெயகாந்தனின் பேட்டியொன்றைப் படித்து பெரும் வியப்பிலாழ்ந்தேன். அவர் சொல்கிறார்: "எம்மை விட்டுப்போன தந்தைமீது எனக்கு எந்த வெறுப்பும் இல்லை; அவ்வாறே அன்பும் இல்லை. அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு அவர் மீதான வெறுப்பே அன்பாகக் கனிந்துவிட்டது.."

அத்தியாயம் : 7

நான் எப்போதுமே எனக்குச் சிறப்பாக இருக்கிறதென்று
படுவதைத்தான்-அதை மட்டுமேதான்-செய்கிறேன்.

- ஜெயகாந்தன்

என்னுள் ஏற்பட்ட பல்வேறு விதமான உணர்வுகளையும்
எழுத்தில் வடிக்க வேண்டும், என் பெயரைப் பத்திரிகையில்
காண வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னுள் மிகுந்திருந்தது. எதற்கு
எழுதுவது என்று தெரியவில்லை. "சித்ரா" என்ற சித்திரக்கதைப்
பத்திரிகை அந்நாட்களில் பிரபலமாக இருந்தது. அதற்கு ஒரு
ஜோக் எழுதியனுப்பினேன். பிரசுரமானது. என் மகிழ்ச்சிக்கு
அளவேயில்லை. இவ்வாறே இன்னும் பல ஜோக்ஸ்...நடிகை
சுஹாசினிக்குக் கேள்வி, ரஜனிகாந்த் பற்றிய குறிப்புகள், மகளிர்
கேட்டவை...!

"பாரதி" என்ற சித்திரக்கதைப் பத்திரிகை நான் படித்து
ரசித்து அனுப்பிவைத்த எனது தெரிவுக்கதையை ஏற்றுக்
கொண்டதாக அறிவித்தது. என் பெயரைப் பத்திரிகையில்
கண்டதும் பல கடிதங்கள்...!அவற்றால் பல தொல்லைகள்...!
எனினும், எனது குடும்பம் எனக்கு ஆதரவாக நின்றது. எனவே,
சில கடிதங்களுக்கு பதில் எழுதினேன். இப்போது எனக்கென
ஒரு புனைபெயரைத் தெரிவு செய்வது குறித்து எனது கவனம்
செல்லலாயிற்று. நிரம்ப யோசித்தே "ஸுஹானா" என்ற பெயரைத்
தெரிவுசெய்தேன். இப்பெயரை நான் தெரிவு செய்ததற்கு சில
காரணங்கள் உண்டு.

1. இது எனக்கு மிகப் பிரியமான கவிஞர் கண்ண தாசனுக்குப் பிடித்த ஒரு ராகத்தின் பெயர்.
2. எனது இயற்பெயருக்கும், இப்பெயருக்குமிடையில் தொடர்பு உண்டு. ஐஹானறா-ஸஹானா.
3. எனது இயற்பெயரைவிட வானொலிக்காரர் உச்சரிப் பதற்கு இது ஏற்றதாகவும், இலகுவாகவும் இருந்தது.
4. இவ்வேளையில் பீ.எச். தொகுத்து வழங்கிய “ஒலி மஞ்சரி”க்கு “நிழலாடும் நினைவுகள்” என்ற பிரதியை எழுதினேன். அப்பிரதி “ஸஹானா” என்ற பெயரில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதனால் அந்தப் பெயரையே நிரந்தரமாக வைத்துக்கொள்வது என்று தீர்மானித் தேன். “ஒலிமஞ்சரி”யில் கவிஞரின் நினைவு தினத்தன்று நான் எழுதி வழங்கிய குறிப்புகளும், “தினகரனில்” அவர் பற்றி நான் எழுதிய நினைவஞ்சலிக் கட்டுரையும் ஒரே நாளில் வெளியாகின. ஊரில் என்னைப் பற்றி சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. பலர் வியப்புடன் என்னைப் பார்க்க, சிலர் பொறாமையால் எழுந்த அகூயையுடன் பார்த்தார்கள். அப்போது எனக்கு வயது பதினான்கு. நான் எதையுமே கண்டுகொள்ளவில்லை.

எனது முதல் கதையான “ஒரு முறிவு முடிவாகிறது” ஒலிமஞ்சரியில் ஒளிபரப்பானது. “தன்னையே கவிதையாக்கிய கவிஞன்” என்ற நினைவஞ்சலிக் கட்டுரை தினகரனில் பிரசுரமானது. அக்கட்டுரைக்காக தினகரன் வழங்கிய இருபத்தைந்து ரூபாவுக்கான வவுச்சர் பத்திரம் இன்னும் என்னிடம் பத்திரமாக உள்ளது.

அன்புள்ள ஜீவா sir ,

எனக்கு முதன்முதலாக களம் அமைத்துத் தந்தவர் யார் என்ற கேள்வி சகலருக்கும் இருக்கிறதல்லவா? அது எமது அன்பு அறிவிப்பாளர் பீ.எச். அப்துல் ஹமீதத் தவிர வேறு யாராக இருக்க முடியும்?

அத்தியாயம் : 8

எப்போதும், எதிலும் ஓர் வழி இருக்கிறது. துணிந்து முன்னே சென்றுவிட்டால் அது துயரமோ, சோகமோ எப்படிகும் ஒரு வழி இருந்தே தீரும்.

– தாகூர்

எனது உம்மா எனக்கு நெருங்கிய தோழியைப்போல விளங்கினார்கள். தனது வாழ்க்கை அனுபவங்களையும், காயங்களையும் எம்மோடு பகிர்ந்து கொள்வார்கள். எம்மை எமது போக்கிலேயே மிக இயல்பாக விட்டு, இடையிடையே புத்திமதிகளும் சொல்வார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் சொன்ன ஒரு புத்திமதியை நான் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வதுண்டு.

அது: “நீ யாரை அதிகம் நம்பி நெருங்கிப் பழகுகிறாயோ, அவரே பிறகு உனக்கு எதிரியாக மாறுவார்.”

எனது உம்மா தனது குடும்பத்தில் மூத்தவர் என்பதால் உம்மாவின் கருத்துக்கு அனைவரும் முன்னுரிமை கொடுப்பார்கள். எனவே, ஆரம்பத்திலிருந்தே எமது குடும்பத்தில் ஆணாதிக்க சிந்தனைகள் இருக்கவில்லை. அந்த சுதந்திர பாவம் எம்மிடமும் குடிக்கொண்டிருந்தது. மிக அடிமட்டத்திலிருந்து, ஒரு செக்கிலே தினக்கூலி இருபது ரூபாவுக்குச் சேர்ந்து, காலையில் எள்ளைக் காயப்போட்டு, மாலையில் எடுத்துவைப்பதற்காக அக்கூலி வழங்கப்பட்டது. பின்னாளில் உழைப்பால் உயர்ந்து,

நாலு செக்குகளுக்கு அதிபதியாக முன்னேறினார்கள். தனது குடும்பத்தை ஆதரவாகக் காப்பாற்றியும் வந்தார்கள். எனவே, நாலு செக்குகளைப் பராமரிக்கும் வேலை அவர்களது தம்பிமார்களின் உதவியால் சிறப்பாக நடந்து வந்தது. ஆரம்பநாட்களில் காலைமுதல் மத்தியானம்வரை குடும்பத்துக் காக உழைத்தபின்னர், பகல் போஷணம் அருந்தியவுடனேயே எள்ளு அள்ளுவதற்காக அவர்கள் செல்லும்போது ஓரிரு நாட்கள் நானும் கூடச் செல்வேன். அப்பப்பா..! என்ன தூசி மயம்...! எள்ளைப் படங்கு படங்காகத் தூக்கியள்ளி பெட்டியில் போடும்போது குடல் கலங்குவதுபோல இருக்கும்.

இவ்வளவு மென்மையாக இருக்கிறாளே, வாழ்க்கையில் ஏற்படப்போகும் பிரச்சினைகளை இவள் எப்படி சமாளிக்கப் போகிறாள் என்று என்னைப்பற்றி ஒரு பயம் அவர்களுக்குள் எப்பவும் இருந்தது. மத ஆடானுபுதிகளையும், நல்லவர்போல நடத்து ஏமாற்றுபவர்களையும் பற்றி அடிக்கடி எம்மை எச்சரிப்பார்கள். எனினும், ஒரு மனிதனிடம் காணும் உயரிய பண்புகளை மட்டுமே நாம் கருத வேண்டும் என்றும், சில்லறை விடயங்களை விட்டுவிடவேண்டும் என்றும் சொல்வார்கள். பண்பலமும், அதிகாரமும் சாதாரண மனிதர் களிடம்கூட காட்டப்படக்கூடாத மிக மோசமான குணங்களாகும் என்று பின்னாளில் ஒரு தொழிலதிபராக உயர்ந்தபின்பு கூறுவார்கள்.

என்ன இருந்தும் என்ன, மிக இளவயதிலேயே அவர்களுக்கு சர்க்கரை வியாதி வந்துவிட்டது.

அத்தியாயம் : 9

மனம் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு விஷயத்தில் ஒரு ஆராய்ச்சிக் காரணைப்போல் ரெஃபரன்ஸ்டன் உட்கார்வது எனக்கு சலிப்பைத் தருகிறது.

- ஜெயகாந்தன் ("ஒரு மனிதன், ஒரு வீடு, ஒரு உலகம்" முன்னுரையில்)

அந்தக் காலத்திலேயே பெண்களை இழிவு செய்யக் கூடிய எந்த மடமைச் செயலையும் என்னால் ஏற்க முடிந்த தில்லை.

தனது நாவலொன்றில் காண்டேகர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"ஒருவனுடன் அலுக்காமல் வம்பளப்பாள். மற்றவனைக் கனிவுடன் பார்ப்பாள். மூன்றாமவனை நினைத்துக் கொண்டே யிருப்பாள். பெண் யாரைத்தான் திடமாகக் காதலிக்கிறாள்?"

இந்த வாசகங்களைப் படித்து அந்நாட்களிலேயே கொதித்துப் போயிருக்கிறேன்; "ஓ! காண்டேகருக்கு என்னமாய்த் தெரிகிறது பெண்களைப்பற்றி...?" என்று முணுமுணுத்திருக்கிறேன். எனக்குப் பிடிக்காத யாரையும் சந்தித்தால், "இவர்களைல்லாம் புஷ்பா தங்கதுரையின் அல்லது ராஜேந்திர குமாரின் கதாநாயகர்கள் போன்றவர்கள்" என்று எண்ணிக் கொண்டு ஒதுங்கிப்போயிருக்கிறேன்; பெண்கள் ஒருவனையே நினைத்து, அந்த நினைப்பில் மூழ்கி, காதலில் லயித்து, தனது

லட்சியங்களைக் கோட்டை விடுவதை வெறுப்புடன் அவதானித்து வந்திருக்கிறேன்.

விமர்சனப் பார்வையும் என்னுள் வளர்ந்து வந்தது. “ஆயிரம் நிலவே வா...” என்று பாடும் எஸ்.பீ.பி. யின் குரல் பீ.சுசீலாவின் முதிர்ச்சியான குரலோடு கொஞ்சமும் பொருந்துவதாயில்லை என்று நான் எண்ணிக்கொண்டதுண்டு.

அந்நாட்களில் என்போன்ற இளம்பெண்களை குளத்திற்குத் தனியே விடமாட்டார்கள். ஒருநாள் அப்படி குளிக்கப் போனேன் என்று.... அது பெரிய கதையாகி விட்டது. எனக்குச் சுரீரென்ற கோபம். கொலம்பியாவில் லேடி ஸ்வெட்லானா விண்வெளிக்குப் போய் வந்துவிட்ட யுகத்தில் இவர்கள் இப்படியிருக்கிறார்களே என்று ஆதங்கப்பட்டேன்.

யாரோடும் ஒளித்து மறைத்துப் பேசும் வழக்கம் என்னிடம் கிடையாது. நேராகவே முகத்தைப் பார்த்து எனது கருத்தைத் தெரிவித்து விடுவேன். அதனால் நான் பட்ட தொல்லைகள்...! அவற்றை எழுத்தில் வடிக்க முடியாது. இன்றுங்கூட அந்தப் பிரச்னை என்னைத் தொடர்ந்தே வருகிறது.

ஒருமுறை “குமுதம்” அரசுவுக்கும், பெங்களூர் சாவித்திரிக்கும் நடந்த காரசாரமான கருத்து மோதலில், அரசு எவ்வளவு பிரபலமாக இருந்தபோதிலும் அவரை எதிர்த்த சாவித்திரியின் தீரத்தைக் கண்டு வியந்திருக்கிறேன். சாவித்திரி ஒரு ஓவியர். தனது உருவத்தை நிர்வாணமாக வரைந்து காட்சிப்படுத்தியிருந்தார். அதுகுறித்து ஒரு வாசகர் கேட்ட கேள்விக்கு அரசு, “அது விளம்பர உத்தி” என்ற ரீதியில் மிக விரசமாக விடையளித்திருந்தார். “கன பரிமாணங்களைத் தவிர ஓவியக்கலை பற்றி அரசுவுக்கு வேறு என்ன தெரியும்?” என்று தமிழ்ப்பெண்ணாகிய சாவித்திரி பகிரங்கமாகக் கடிதம் எழுதி

அரசுவைச் சாடியிருந்தார்.

“ஒருவன் எவ்வளவு பெரிய கொம்பனாக இருந்தாலும் அவனை அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டு நாம் வாய் பிளந்து நிற்கலாகாது; அவன் எங்களைத் திரும்பிப் பார்க்கும்படியாக நாமும் கெட்டித்தனமாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்” என்று என் நண்பிகளிடம் நான் சொல்வதுண்டு.

“அலைகள் ஓய்வதில்லை” திரைப்படம் வெற்றிகரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது, அதைப் பார்த்து, அது குறித்து மிகக் கடுமையான விமரிசனங்களை நான் என்னுள் கொண்டிருந்தேன். பிறகு, “இதயம் பேசுகிறது” இதழ்கூட என்னுடையதைப் போன்றதொரு விமரிசனத்தை வெளியிட்டிருந்தது.

“ஒரு மனிதனின் நிதானமான வாழ்க்கைப் பாதையிலிருந்து அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி, அவனது சுயநினைவையும், தன்மானத்தையும் பறித்து விடுகின்ற இந்த உணர்ச்சி மிகக் கொடுமையானது” என்று நான் காதலைப்பற்றி கருத்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்தக் கருத்து என்னுள் ஏற்பட்டதற்கு நா.பா.வின் சத்தியமூர்த்தியும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

அத்தியாயம் : 10

கூர்மைக்கு மற்றவைகளைத் துளைத்தக் கொண்டு போகும் ஆற்றல் உண்டு. மற்றவை வழிவிடத் தயங்கினாலும், கூர்மை தன் வழியைத் தானே உண்டாக்கிக்கொண்டு முன்செல்லும்.

- நா.பார்த்தசாரதி

இப்போது எங்கள் வீட்டுக்கு தொலைக்காட்சி வந்திருந்தது. சிறந்த பல திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிட்டிற்று. லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸின் “நிதானய”, “ஏசு நிசா”, “கம்பெரலிய” மற்றும் “யலி இபதே”, “மாதலன்”, “எட்வம்கே”, “மஹகெதர”, “ஆயாசனா”, ருக்மணி தேவியின் “நலங்கனி”, சிரியானி அமரசேகரவின் “கல்யாணி கங்கா”, “வீர புரன் அப்பு”, “கெஹ்ணு லமய”, வைஜயந்திமாலாவின் “வாழ்க்கை”, மற்றும் “அதே கண்கள்”, “சத்யம்”, “அந்தமான் காதலி”, மேஜர் சந்திரகாந்த், சிவாஜி கணேசனின் “மனிதனும் தெய்வமாகலாம்”, கே.விஸ்வநாத்தின் “சிரிக்கும் சலங்கை”, மற்றும் “மூன்று முடிச்சு”, “ஒரு கை ஓசை”, “எதிர்நீச்சல்”, “அவர்கள்”, “ரயில் பயணங்களில்”, “உயர்ந்த மனிதன்”, “தாயே உனக்காக”, “வாழ்ந்து காட்டுகிறேன்”, “சுடரும் சூறாவளியும்”, “பராசக்தி”, “எங்கிருந்தோ வந்தாள்”, “தங்கை”, “அன்னை”, “எங்க மாமா”, “ராஜபார்ட் ரங்கதுரை”, “மூன்று தெய்வங்கள்” ஆகிய சிறந்த படங்களை ஞபவாஹினி எமக்கு அருகே கொண்டு வந்து தந்தது.

அவற்றுடன் ராஜேந்திரகுமாரின் “தலாக்”, “பாசமலரி”ன்

ரீமேக் ஆகிய திலீப்குமார் நடித்த “அமர்” ஆகிய ஹிந்திப் படங்களையும், சீனத் திரைப்படமாகிய “the little hedgecock”, ஆங்கிலத் திரைப்படமாகிய “royal romance of charles & Diana”, “since you went away”, “robinson cruso”, Cassandra crossing மற்றும் அல்பிரட் ஹிட்ச்கொக்கின் மர்மக் குறந் திரைப்படங்கள், இவற்றுடன் பல வருடங்களாக ஓடிய தொலைக்காட்சித் தொடராகிய “திமுத்து முத்து”, பத்மா சுப்பிரமணியத்தின் பரத நாட்டியம், மற்றும் ஸ்வர்ணமுகியின் சாகசம் நிறைந்த நர்த்தனங்கள், கர்னாடக இசைக் கச்சேரிகள், ஹிந்தி நடிகையும், பாடகியுமான நூடனுடன் இணைந்து பாடகர் மனோகர் வழங்கிய இசை நிகழ்ச்சி, மற்றும் ஒஸிபிஸா இசை நிகழ்ச்சியில் கேட்ட ரகுபதி ராகவ ராஜாராம் பாடல், ஆங்கில துப்பறியும் தொடர்களான 'starky & hutch', “charlies angels' இவற்றுடன் நடிகமணி வி.வி.வைரமுத்துவின் கூத்துகள் இவற்றையும் நான் விரும்பிப் பார்த்தேன். இன்று கூத்து பற்றிக் கற்பிக்கும்போது எமது மாணவர்கள், “அப்படியென்றால் கிலோ என்ன விலை?” என்று கேட்குமளவிற்கு இன்றைய ஊடகங்கள் அவர்களை மழுங்கடித்த விட்டதை எண்ணும்போது கவலையாக இருக்கிறது. இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் இன்று எரிச்சலை ஊட்டும் ஊடகங்களாகவும், நேரந் தின்னிகளாகவும், இளைய தமுறையினரை மாயாஜாலக் கற்பனைகளில் மூழ்கடிப்பனவாகவும், தரங்கெட்ட நிகழ்ச்சிகளை வழங்குவன வாகவும் உள்ளன. ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், எதையாவது பார்க்கலாமென்று உட்கார்ந்தால், ஆளைக் கொல்லுமளவிற்கு விளம்பரங்கள்! எனவே ஊடகங்களின் ஒலியே காதுக்கெட்டாத தூரத்தில் எங்காவது போய்விடவேண்டும் என்ற எண்ணம் அடிக்கடி ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. அன்று பல நல்ல தயாரிப்புகளைத் தொலைக்காட்சியில் பார்க்கக் கிடைத்தது எமது அதிர்ஷ்டம் என்ற தோன்றுகின்றது. மேலும், ரிச்சர்ட் டீ சொய்சாவின் முகத்தை மோதும் உச்சரிப்பும், எரிக் பெர்னாண்டோவின் கவிதைபோலும் வாசிப்பும் ஒருங்கே

எமக்களித்தது ஆங்கிலச் செய்தியறிக்கை. இவ்விரு வாசிப் பாளர்களுக்கும் நிகராக இதுவரை வெறெந்த ஆங்கில தொலைக்காட்சி செய்தி வாசிப்பாளர்களையும் நான் காணவில்லை.

இவை எல்லாவற்றுக்கம் மேலாக என்னைப் பாதித்தது கே.பாலச்சந்தரின் “நூல்வேலி” திரைப்படம்! தான் மகளாக வளர்த்த ஒரு பெண்ணை, என்னதான் உணர்ச்சியின் தூண்டுதலுக்கு முற்றாகவே ஆட்பட்டாலும் எப்படி ஒருவன் மனைவிக்கு நிகராக எண்ணமுடியும் என்ற கேள்வி என்னுள் எழுந்து வதைத்துக் கொண்டேயிருந்தது. அந்தத் திரைப்படம் பார்த்தபின் இரண்டு மூன்று நாட்களாக என்னால் யாருடனும் பேசமுடியாமல் ஒருவகை இறுக்கத்தில் நான் ஆழ்ந்து போனேன்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக பீ.விக்னேஸ் வரனின் நெறியாள்கையில் உருவான “நிஜங்களின் தரிசனம்” தொலைக்காட்சி நாடகம் என்னைத் துவள வைத்தது. “சீர்திருத்தம் செய்கிறேன்” என்று சீதனம் வாங்காது மணமுடித்த ஒரு இளைஞன், தனது நண்பர்கள் விதவிதமாகக் கொண்டு வந்த சீதனத்தைப் பார்த்து, தானும் சீதனம் எடுக்காமல் போனோமே என்று எண்ணி தனது மனைவியோடு அடிக்கடி சண்டை பிடிக்கிறான். கதை அவ்வளவுதான். ஆனால், கதையின் இறதியில் காண்பிக்கப்பட்ட அந்த வாசகங்கள் என்னை நெடுநாட்களுக்கு அலைக்கழித்தன. அந்த வாசகங்கள்:

“சீர்திருத்தம் என்பது வெறும் செயலல்ல; மனவுறுதியே”

அத்தியாயம் : 11

தற்காப்புக்காக அடுத்தவனைக் கொல்லும் சக்தி தேவையில்லை. தான் சாவதற்குரிய மனவறுதிதான் தேவை.

- காந்திஜி

பாடசாலை சார்பாக கொழும்புக்கு சுற்றுலா சென்றிருந்தோம். கொழும்பில் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திற்கு விஜயம் செய்தோம். அது என்னவோ ஆனந்த லோகம் என்பதாக எனக்குப் பட்டது. உள்ளே சென்றபோது, “நீங்கள் கேட்டவை” நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. கண்ணாடி பளபளக்க, கன்னத்தில் கையுன்றியபடி அமர்ந்து நிகழ்ச்சியைத் தயாரித்து வழங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதர் எம்மைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. “அவர்தான் ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரட்னம்” என்று பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த வழிகாட்டி கூறினார். அப்போது வானொலியில் “விண்ணுக்கு மேலாடை” பாடல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கேட்டதும், எமக்கும் பாட்டு கேட்க வேண்டும் என்ற ஆசை. உடனே அவரிடம் தகவல் அனுப்பினோம். மீண்டும் எம்மைத் திரும்பிப் பாராமலேயே “அதெல்லாம் முன்னமே எழுதி அனுப்பினால்தான் உண்டு” என்று சொன்ன அவரை ஏனோ மறக்க மடியவில்லை. அப்போதே முதுமையைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்த பருவத்தில் அவர் இருந்தார். பின்னாட்களில் இந்தச் சின்னப்பெண் தன் நெஞ்சுக்கு மிக நெருக்கமான ஒரு தோழியாக மாறுவாள் என்று அவர் கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டார். நானும் நினைத்திருக்கவில்லை.

அடுத்தடுத்த வாரங்களில் அவரது அமைதி பொங்கித் ததும்பும் குரல் என்னை வெகுவாக ஈர்க்கத் தொடங்கிற்று. அவர் கவிஞர் கண்ணதாசனுடன் அபிமானம் கொண்டவர் என்பதும், அவரது தோழர் என்பதும் மேலதிக தகைமைகளாகத் தெரிந்தன. ஒவ்வொரு வருடமும் கவிஞரின் நினைவு தினத்தை வித்தியாசமாக, ஆனால், மாறாத சோகத்தோடு அவர் நினைவு கூர்வார். மட்டுமல்ல, அவரது “என் விருப்பம்” நிகழ்ச்சிகளும் எனது அபிமானத்தை வெல்லத் தொடங்கின. மேலும், “இளைய நிலா” படத்திற்கு அவர் பாடல் எழுதியதை பத்திரிகை வாயிலாகப் படித்துத் தெரிந்துகொண்டபோதும், அப்பாடல்கள் வானொலியில் ஒலிக்கும்போது தப்பித்தவறியாவது அவர் தனது பெயரைக் குறிப்பிடாத அடக்கம், அவரது பெயரின் நீளத்தைப் பற்றி தென்னிந்திய தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் கிண்டல்கள் பல செய்த போதும் கூட தனது பெயரைத் தவறியும் சுருக்கிக் கொள்ளாத பாரம்பரியப் பிடிப்பு, இவையெல்லாம் என்னைக் கவர்ந்தன.

“நான் கட்டில் மேலே கண்டேன் வெண்ணிலா” பாடலை ஒருதடவை ஒலிபரப்பி, “நான் அருகில் இருந்திருந்தால் கவிஞரிடம் இப்பாடலில் உள்ள தவறை உணர்த்தி வரிகளில் மாற்றம் செய்திருப்பேன்” என்றார். அதைக்கேட்டு அப்போது எனக்குப் பெரிய பிரமிப்பு ஏற்பட்டது. “அடேயப்பா ! கவிஞரோடு இவர் இவ்வளவு நெருக்கமா?” என்று வாயைப் பிளந்தேன். கவிஞரோடு அவர் கொண்ட உறவே அவரை நோக்கி என்னை மரியாதை கலந்த அன்போடு முன்செல்ல வைத்தது.

கவிஞர் கண்ணதாசனைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது “கவிஞர்” என்று மட்டுமே அவர் குறிப்பிடுவார். வேறெந்த அடைமொழிகளும் இல்லை; பெயரும் இல்லை. கவிஞர் என்றால் அது கவிஞர் கண்ணதாசன்தான் என்றும், வேறு யாருக்கும் கவிஞர் என்ற அடைமொழியைக் கூறுவது கூட பொருத்தமற்றது என்றும் அவர் அழுத்தமாக-ஆனால் மௌனமாக-கூறுவது போலிருக்கும் அந்தச் சொல்.

“என் விருப்பம்” நிகழ்ச்சியில் அவர் கவிஞர் பற்றிக் கூறாமல் விட்டதேயில்லை. ஒருமுறை “அறுபதை இருபது வெல்லுமா உலகிலே?” என்ற வரியைக் குறிப்பிட்டு, “அப்படி வென்றவர்களும் இவ்வலகில் இருக்கிறார்கள்” என்று கூறினார். அவர் சொல்லாமல் சொன்ன அந்த விடயம் என்னுள் ஆழப் பதிந்து போனது. “சாவித்திரி” திரைப்படத்தில் வாணிஜெயராம் பாடிய “வாழ்ந்தால் உன்னோடு வாழ்ந்திருப்பேன்” என்ற பாடலை அடிக்கடி தனது விருப்பமாக ஒலிக்கவிடுவார்.

பின்னாட்களில் செங்கடகல ஒலிபரப்பு நிலையத்தில் பெரிய பதவி வகித்தார். ஜூலை கலவரம் ஏற்பட்டபோது, வழக்க மாகத் தனது பெயரை நீட்டி முடிக்கிக் கூறும் அவர், அவசர அவசரமாக நிகழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டு போனதை அவதானித்து மிகுந்த துயருற்றேன் நான். மலர்ந்த புன்னகையுடன் எப்போதும் தொலைக் காட்சியில் செய்தி வாசிக்கும் மனோகரி சதாசிவத்திற்கு என்ன நடந்ததோ என்ற கவலையும் என்னை வாட்டியது.

கண் முன்னே நடந்தேறிய அட்டகாசங்கள் என் மனதைப் புண்படுத்தின. அவருக்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் நான் உதவவேண்டும். என்ன செய்வது? எப்படி உதவுவது?

எனது கையில் அப்போது நாற்பது ரூபாய் பண மிருந்தது. அதை அவருக்கு எனது நன்கொடையாக வழங்கு வதாகக் கூறி ஒரு கடிதம் எழுதி இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திற்கு அனுப்பிவைத்தேன்!

ஒரிரு வாரங்களுக்குப் பிறகு அவரிடமிருந்து பதில் வருகிறது...!

“எல்லா சைவ சாப்பாட்டுக் கடைகளையும் எரித்து விட்டபிறகு உணவுக்கு நான் பட்ட கஷ்டமோ சொல்லமுடியாது. வெறுமனே கிடைத்த பாணை சாப்பிட்டுவிட்டு கழித்த நாட்கள் பல. இன்னமும் ஒவ்வொரு நாளைக்கு யார் யாரோ உணவு

கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். வேண்டாம் என்று சொல்லாமல் அவர்கள் உணவிலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். எனக்கென்று எவருமில்லாத உலகத்தில் உதவ இப்படி ஒரு சிலர் இருக்கிறார்கள் என்ற நினைவு எவ்வளவு காலம் நிலைக்கிறதோ?” என்று பிரலாபித்து எழுதியிருந்தார். அவரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது ரொம்ப சந்தோஷமாக இருப்பினும் அவரது துயரநிலை மிகுந்த கவலையளித்தது.

தொடர்ந்து பல வருடங்களாக அவர் கவிஞர் கண்ணதாசனுடைய நினைவஞ்சலியை “கற்பூரம்” என்ற பெயரில் செய்து வந்தார். அந்நிகழ்ச்சி மூலமாக, கவிஞரது சொந்தக் குரலிலேயே, அவரது கவிதை வரிகளையும், அவரது வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்குக்கிட்டிற்று.

பின்னாட்களில் பல கடிதங்கள் எழுதிக்கொள்ளுமள விற்கு நானும் அவரும் நண்பர்களானோம். தன்னைப் பற்றிய சகல விஷயங்களையும் அவர் எழுதுவார். எனது திருமணத் திற்குப் பிறகு கூட அவருடனான எனது நட்பு நீடித்தது. எனினும், ஒரே ஒரு தடவை மட்டுமே தொலைபேசியில் அவரோடு பேச முடிந்தது. நானும், எனது கணவரும் அவரோடு மிக உற்சாகமாகப் பேசிய அந்த நாளுக்குப் பிறகு அவரது முகவரி, தொலைபேசி எண் எதுவுமே எனக்குக் கிட்டவில்லை. இன்றுவரை தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவரை சமீபத்தில் சந்தித்ததாகவும், என்னைப்பற்றி ஞாபகப்படுத்தியதாகவும் நண்பர் மேமன்கவி ஒருநாள் கூறினார். அவர் எங்கிருந்தாலும், அவரது நட்பு மீண்டும் எனக்குக் கிட்ட இந்த நூல் ஆவனம் செய்யுமெனில் நான் மிக மகிழ்வேன்.

அத்தியாயம் : 12

நான் யாருக்கும் என்னை இரவல் தருவதில்லை.
இலவசமாகவே விநியோகித்து விடுகிறேன்.

-ஸ்கெட்ரார்ஸ்

பாடசாலை வாழ்க்கை சந்தோஷமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. நாம் க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சையை நெருங்கியிருந்தோம். பாடசாலையில் எப்போதும் கணித பாடம் மிகப் பயங்கரமாக உறுத்திக்கொண்டிருந்தது. சரியாகக் கற்பிக்க ஒரு ஆசிரியரைத் தேடுவது பெரும்பாடாக இருந்தது. இந்நிலையில் எமது கவலையை நாம் சிவனேசன் மாஸ்டரிடம் முறையிட, அவர் அடுத்த நாளே ஒருவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார்.

அவர் மகாவலி திணைக்களத்தில் ஏதோ வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பெயர் பவானந்த சிவம். அதுவரை அவரை ஒரு ஆசிரியராக யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. "இவருக்கு கணிதம் நல்லா வரும்" என்று கூறி, சிவனேசன் மாஸ்டர் எம்மை ஆசீர்வாதம் செய்தார். அதுமுதலாக அவரிடமே கற்கலானோம். அவர் கணித பாடத்தை மிக எளிமையாகவும், இலகுவாகவும் கற்பித்தார். மிக விரைவில் கணித பாடம் பற்றிய பயம் தெளிந்து, அப்பாடத்தை விரும்பிக் கற்குமளவிற்கு அப்பாடத்துடன் ஒன்றிப்போனோம். அவரிடம் நாம் கற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது அவரைப் பற்றி ஏராளமான விமரிசனங்கள் எம் காதுகளை வந்தடைந்தன. அவற்றையெல்லாம் புறந்

தள்ளுமாறு சிவனேசன் மாஸ்டர் எமக்கு அறிவுரை கூறினார். அதன்படி, அவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளிவிட்டு, கணித பாடத்தில் திறமைச் சித்தி பெறுவதே நோக்காகக் கொண்டு நாமும் தொடர்ந்து கற்று வரலானோம்.

நாம் இவ்வாறு கர்மசிரத்தையாகக் கற்றுவருவது பற்றி பண்ணாமத்துக்கவிராயர் ஒரு தடவை “மெய்வருத்தம் பாரார், பசி நோக்கார், கண்துஞ்சார்... கருமமே கண்ணாயினார்” என்ற செந்தமிழ்ப் பாடலைக் குறிப்பிட்டு எம்மை வெகுவாகப் பாராட்டினார்.

இடையில் ரிச்சர்ட் அட்டன்பரோவின் “காந்தி” ஆங்கிலத் திரைப்படம் வீடியோவில் வந்திருந்தது. வந்தவுடனேயே நான் அதைப் பார்த்துவிட்டேன். பிறகு, பாடசாலை மாணவர்கள் எல்லாரும் அந்தத் திரைப்படத்தைப் பார்ப்பது மிகுந்த நன்மையளிக்கும் என்று எமது ஆசிரியர்கள் கருதினார்களோ என்னவோ, எம்மையெல்லாம் கூட்டிச்சென்று திரு. கோயா அப்பாஸ் அவர்களது வீட்டில் அந்தத் திரைப்படத்தை வீடியோவில் காண்பித்தார்கள். நான் இரண்டாவது தடவையாகவும் அப்படத்தைப் பார்த்தேன். அந்தத் திரைப்படத்தின் அழகும், காந்த சக்தியும் இன்றுவரை என்னால் மறக்கமுடியாதவை. காந்தியாக நடத்த பென் கிங்ஸ்லியில் நான் காந்தியையே கண்டேன். ஏலவே அவரது “சத்தியசோதனை” படித்து என்னுள் கனவாக ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒரு உணர்வு அந்தத் திரைப்படமாக வடிவெடுத்ததுபோல நான் உணர்ந்தேன். சமீபத்தில், முழு உலகையும் ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிய சுனாமி, தாய்லாந்துக் கடற்கரையைத் தாக்கியபோது அங்கு சுற்றுப் பயணம் வந்து, கடற்கரையில் உலாவிக்கொண்டிருந்த ரிச்சர்ட் அட்டன்பரோ அலைக்குப் பலியானார் என்ற பத்திரிகைச் செய்தியையும் இப்போது நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

இப்போது நினைக்கையில், எமது பள்ளி வாழ்க்கைகூட ஒரு ஆச்சர்யமாகவே இருக்கிறது. அன்றைய பள்ளி மாணவர்களுக்குக் கிடைத்த இலக்கிய ரசனைக் களங்கள், மெல்லிய ஆற்றுப்புடுத்தல்கள் இன்றைய மாணவனுக்கு இல்லை. எதற்கெடுத்தாலும் ஓட்டம், பரபரப்பு, போட்டி...இன்று ஆசிரியர்களும் இயந்திரங்கள்போல ஆகிவிட்டார்கள்; மாணவர்களது நிலையோ சொல்லுந் தரமன்று. அவர்களுக்குக் கல்வியும் வருவதாயில்லை; இலக்கியமும் வருவதாயில்லை; நல்லியல்புகளும் அவர்களுக்குள் தோன்றுவதாயில்லை. அவர்களை ஓட ஓட விரட்டுகின்ற இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் வேட்டை எங்கே போய் முடியுமோ என்பது எம்மைப் போன்றவர்களின் பெருங்கவலையாயிருக்கிறது. மிகுந்த சிக்கல்கள் கொண்டு கல்வித்துறை ஒரு முடிச்சுபோல முறுக்கிக்கொண்டு நிற்கிறது. ஒவ்வொருவரும் தமது மேலதிகாரிகளுக்கு மட்டுமே பயப்படுகிறார்கள். தமது மனசாட்சிக்கோ, இறைவனுக்கோ அல்ல. அதிபர் ஒருவர் பத்திரங்களோடும், கடிதங்களுக்கு பதிலளிப்பதோடும் தமது பெரும் பொழுதைக் கழிக்கிறார். ஆசிரியர்கள் பெரும் சுமைதாங்கிகளாக...! இந்நிலையில் தனித்தனியே மாணவர்களைக் கவனிப்பதற்கு யாருக்கு நேரம் இருக்கிறது? இன்று, கல்வியில் பின்தங்கிய ஒரு மாணவனுக்கு, பாடசாலை வாழ்க்கை என்பது ஒரு பொழுதுபோக்காக, அல்லது பெரும் வதையாக இருக்கிறது. பிற்காலத்தில் அவனது ஞாபகங்களில், அவன் நினைத்து நினைத்து மகிழக்கூடிய பெறுமதியான கணங்கள் எவையும் இன்றி அவன் வெறும் ஜடமாக மாறுகிறான் அல்லது தனக்குக் கிடைக்காத சந்தர்ப்பங்கள் எல்லாம் தன் பிள்ளைக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்ற வேட்கையில் தனது பிள்ளைகளைப் பள்ளியை நோக்கித் துரத்துகின்ற ஜடமாக மாறுகிறான்.

எமது பெறுபேறுகள் வந்தன (1983 டிசம்பர்). என்னுடையது மிகச்சிறந்த பெறுபேறாக இருந்தது. எல்லாம்

பாடங்களிலும் திறமைச்சித்தி பெற்றிருந்த நான் ஆங்கில மொழியில் விஷேட சித்தியும், மனையியல் பாடத்தில் சாதாரண சித்தியும் பெற்றிருந்தேன். இதுவரை எமது பாடசாலையில் முழுமையான ஒரு பெறுபேறு கிடைக்கப் பெற்றிருக்கவில்லை. "ஆங்கில பாடத்தில் நீ விஷேட சித்தி பெற்றது பாடசாலை வரலாற்றில் ஒரு சாதனை" என்று பலரும் பாராட்டினார்கள். அப்போது பண்ணாமத்துக் கவிராயர் மாற்றலாகி மாத்தளைக்குச் சென்றிருந்தார். அவருக்கு கடிதம் மூலம் தெரியப்படுத்தினேன். "I always have thought that you are cut out for an academic career" என்று அவரும் என்னைப் பாராட்டி எழுதியிருந்தார்.

அத்தியாயம் : 13

என்னைப் பிறரும் கெடுத்து, நானும் கெடுத்துக் கொண்ட பிறகு மிச்சமிருக்கும் கண்ணதாசனையே இப்போது சந்திக்கிறீர்கள். இந்த மிச்சமே இவ்வளவு பிரகாசமாக இருக்குமானால், எல்லாம் சரியாக இருந்திருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும்?

- கவிஞர் கண்ணதாசன்

க.பொ.த. உயர்தரத்தில் கல்வி கற்பதற்காக கம்பளை ஸாஹிராக் கல்லூரிக்கு வந்தேன். எடுத்த எடுப்பிலேயே அந்த ஊரின் குளிர்ச்சியும், பசுமையான அழகும், கம்பீரமாகத் துலங்குகின்ற கல்லூரியும் பிடித்துப் போயின. எனினும், மிகக் கொடுமான முறையில் நான் பகிடிவதைக்கு முகங்கொடுக்க நேர்ந்தது.

அந்தக் கல்லூரியில் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது மிகப் பிரமாண்டமாகக் காணப்பட்ட நூல்நிலையமே. ஆங்கே “சத்தியசோதனையை” மீண்டும் படித்தேன். “குருபீடம்”, “பிரம்மோபதேசம்” முதலிய ஜெயகாந்தன் நூல்களையும், “ஆயிரத்தொரு இரவுகளை”யும், “பெரியார் கலைக்களஞ்சியம்” ஆகிய நூல்களையும் படித்தேன். பிறகு, ஒரு தோழி மூலமாக நேருஜியின் சுயசரிதை கிடைத்தது.

எனினும், விஞ்ஞானக் கல்வியின் எந்தத் தாத்தார்யத்தையும் மிக நீண்ட காலமாகவே அந்தக் கல்லூரி உணர்ந்திருக்கவில்லை என்பது மிக விரைவிலேயே புரிந்து போயிற்று. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் கேளிக்கைகளிலேயே அதிகம்

ஈடுபட்டார்கள். அங்கு ஒவ்வொரு தரத்திலும் மூன்று மொழிமூல வகுப்புகளும் இருந்தன. தமிழ் மொழிமூல விஞ்ஞானத்துறை மாணவர்கள் பற்றி சொல்லவே வேண்டாம். நாம் பாடத்திற்குச் சென்று காத்திருக்க, ஆசிரியர் எந்தக் கவலையும் இன்றி தொலைக்காட்சியில் ஒலிபரப்பாகும் பட்ஜெட் விவாதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்; சிலவேளைகளில் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் ஒன்றாகவே அமர்ந்து மட்டரகமான “தாவணிக் கனவுகள்” போன்ற படங்களை ரசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். எமது வகுப்பறைகள் மேலே மாடி அறைகளில் அமைந்திருந்தன. கீழேயிருந்து அதிபரோ, அல்லது வேறு நிர்வாகிகளோ வருகிறார்களா என்று ஜன்னல் வழியே அவதானித்தபடியே ஆசிரியர் அங்கும் இங்கும் உலாவிப்படி படம் பார்ப்பார். யாராவது படியேறி வருவது தெரிந்துவிட்டால் உடனே தப்பித்துவிட மிகச் சிறப்பாகவே அவர் கற்றிருந்தார். நிர்வாகமும் அவர்களுக்குப் பயந்திருந்தது போலத்தான் தெரிந்தது. ஏனெனில், மிக நீண்டகாலமாக அந்த ஆசிரியர்களே அங்கு ராஜ்ஜியம் நடத்திக்கொண்டிருப்பதாக நான் அறிந்தேன். இந்நிலைமையில் என்னைப் போன்றவர்கள் தஞ்சமடைகின்ற மிகச் சிறந்த இடமாக நூல் நிலையமே திகழ்ந்தது. ஆசிரியர்கள் எம்மை இரசாயனவியல், பௌதிகவியல் ஆய்வு கூடங்களைக் கழுவித் துடைக்க வைத்தார்கள்; வேலை வாங்கினார்கள்.

அதற்கேற்றாற்போல மாணவர்களும் நடந்து கொண்டார்கள். அந்தக் காலத்திலேயே (1984) அங்கு கணனிக் கல்வி அறிமுகமாயிருந்தது. அவ்வாசிரியரையும், ஆங்கிலபாட ஆசிரியையையும் அங்கும் இங்கும் போக்குக்காட்டி மாணவர்கள் அலைக்கழித்தார்கள். விஞ்ஞானப் பிரிவிற்குரிய அனைத்து வசதிகளையும், பெரிய இடப்பரப்பையும் தமது ஆஸ்தான மண்டபம்போல பாவித்த சிலர், தமது பங்குக்கு எம்மைக் குழப்பியடித்தார்கள். மொத்தத்தில், விஞ்ஞானப் பிரிவிற்குரிய எந்த வழிகாட்டலும் எமக்குக் கிட்டாது போயிற்று எனலாம்.

“நீங்கள் இப்போது இருக்கிற இந்த வகுப்பறையிலே படித்து பாஸாகியவர்கள் யாருமே இல்லை..” என்று கவலைப்பட்ட ஆசிரியர்கள் சிலரும் இருந்தார்கள். எனினும், கல் வியின் முக்கியத்துவத்தை மிக வலியுறுத்திய அவ்வாசிரியர்கள்கூட மிகக் கடினமான விஞ்ஞான பாடங்களை விளக்குவதோடு முடித்துக்கொண்டார்கள். பரீட்சைக்கு முகங்கொடுப்பது எப்படியென்றோ, கடந்த கால வினாத்தாள் களை அணுகுவது எப்படியென்றோ யாரும் சொல்லித் தராமலே காலத்தைக் கடத்தினார்கள்.

நிர்வாகத்திடமிருந்து ஏதாவது எச்சரிக்கை அல்லது அறிவுறுத்தல் கிடைக்கப் பெற்றால் போதும். அந்த மனத் தாங்கலையெல்லாம் ஈவு இரக்கமின்றி எம்மீது காட்டிப் பழி தீர்த்துக் கொண்ட, ஒப்புக்கு ஏதாவது பரீட்சை வைத்து அந்தப் புள்ளிகளை எம்மிடம் தராமல் போக்குக் காட்டிய, அல்லது வேண்டுமென்றே பிழையாகத் தயாரித்த வினாக்களைக் கொண்டுவந்து எமது தலையில் கட்டிய...ஓ! எத்தனை அநியாயங்கள்!!

இந்த ஊழல்களையெல்லாம் ஒழிக்க எங்கிருந்தாவது ஒரு சத்தியமூர்த்தி வந்து சேர மாட்டானா என்று நான் ஏங்கிக்கொண்டிருப்பேன். பெற்றோரைப் பிரிந்த கவலையும் என்னை மிக வாட்டியது.

இடையில் ஒருநாள் நான் எழுதிய “இன்றைய நேயர்” பிரதி வானொலியில் ஒலிபரப்பாகியதாகவும், எனது பிரியத்திற்குரிய அறிவிப்பாளராகிய ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரட்னம் அவர்களே அதை வாசித்ததாகவும் நான் அறிந்தேன். எனது பெற்றோர் அதைக் கேட்டதாகவும் கேள்வியுற்றேன். அப்போது நான் இல்லவத்துரையில் ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த யோகநாதன், பழனிமலை என்ற இரு தமிழ் ஆசிரியர்கள் அங்கு இருந்தார்கள். ஒருநாள் யோகநாதன் ஸேர் கவிதையொன்றை எடுத்து வந்தார். “இதை எழுதியவர் எனது நண்பர். முடிந்தால் யாராவது இந்தக் கவிதைக்குப் பொருள் கூறுங்கள் பார்ப்போம்..” என்றார். அது கல்வயல் வே. குமாரசாமி எழுதிய கவிதை. யாரும் அதைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. நான் உடனே அதைப் படித்து, அதற்குப் பொருளும், விமரிசனமும் எழுதிக் கொடுத்தேன். அது முதலாக அவ்வாசிரியர்கள் இருவருமே என்னுடன் நட்புமுறையில் பழகலாயினர். திரு.பழனிமலை எனக்கு லியோ டோல்ஸ் டோயின் “புத்துயிர்ப்பு” நாவலைப் படிக்கத் தந்தார். பின்னர் மார்க்ஸிம் கோர்க்கியின் “தாய்”, கார்ல் மார்க்ஸின் சுயசரிதம் என்பவற்றையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தந்தார். நாங்கள் மூவரும் பல விடயங்களைப் பற்றி விவாதிக்கும் நல்ல நண்பர்களைப்போல பழகலானோம்.

அங்கிருந்தபோது ஆங்கில மொழித்தினப் போட்டிகளில் நான் பல முதற்பரிசுகள் வாங்கினேன். என்னைப் பலரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். நாகூர் ஈ.எம்.ஹனிபா எமது பாடசாலைக்கு வந்து கணீரென்ற குரலில் வழங்கிய இசைக் கச்சேரியில் இன, மத பேதமின்றி அங்கிருந்த அனைத்து ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் மூழ்கிப் போனது இனிய ஞாபகம்.

பாடசாலை மட்ட தமிழ்த் தினப் போட்டிகள் நடைபெற்றன. எனது சிறுகதையாகிய “ஏற மறுக்கும் ஏணிகள்” முதலிடம் பெற்றது. “நீங்கள் எதிர்காலத்தில் பெரிய எழுத்தாளராக வருவீர்களாம் என்று நயீமா மிஸ் சொன்னார்கள்..” என்று சக மாணவன் வந்து சொன்னான். “ யாரு நயீமா மிஸ்..? நயீமா சித்தீக்...அவங்களா?” என்ற நானும் தற்செயலாகத்தான் கேட்டேன். அவர்களது பெயரை அடிக்கடி மாணவர்கள் வாயிலாக கேட்குந்தோறும், அது நயீமா சித்தீக்காக இருக்குமோ

என்று நான் ஊகங்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் கலைப் பிரிவில் தமிழ்மொழிமூல உயர்தர மாணவர்களுக்குப் பாடம் எடுத்தக் கொண்டிருந்ததும் அதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்தது. “ஆமாம். பிரபல எழுத்தாளர் நயீமா சித்தீக் அவர்கள்தான்” என்று அவன் பதில் சொன்னான். அவர்கள் உள்ளிட்ட குழுவினரே எனது கதையைப் பரிசீலித்திருக்கின்றனர் என்று நான் அறிந்து கொண்டேன். வலய மட்டத்திலும் நானே முதலிடம் பெற்றேன். ஆனால், மாகாண மட்டப் போட்டிகளுக்காக கண்டியிலுள்ள ஒரு பாடசாலைக்குச் சென்றபோதும், என்ன காரணத்தினாலோ அந்தப் போட்டி நடைபெறாமலேயே நாம் திரும்பி வர நேர்ந்தது.

“ஒலிமஞ்சரி”யில், “இந்தமுறை சொந்த ஊரில்..” என்ற எனது கவிதையை திரு.பி.எச். மிக உணர்ச்சிபூர்வமாக வாசித்ததாக தங்கை கடிதம் எழுதியிருந்தாள்.

எமது கல்லூரி சார்பாக வானொலி நிகழ்ச்சியொன்றில் கலந்துகொள்வதற்குச் சென்றிருந்தோம். நயீமா மிஸ்தான் எங்களை அழைத்துச் சென்றிருந்தார். நிகழ்ச்சி முடிந்து இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தைவிட்டு வெளியே வந்தோம். எதிரே ஒரு வெள்ளைக் கார். எமது அன்பு அறிவிப்பாளர் பீ.எச்.அப்துல் ஹமீட் காரில் ஏறுவதற்காக கதவைத் திறந்துகொண்டிருந்தார்.

ஓடிப்போய் அவர் முன்னால் நின்றேன். “போகப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம். நிகழ்ச்சி ரெகோர்டிங் ஒன்றுக்கு வந்தேன். முடிந்துவிட்டது. போகிறேன்..” என்றார்.

“என்ன நிகழ்ச்சி? ஒலி மஞ்சரியா?” அன்று சனிக் கிழமை என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு கேட்டேன்.

ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்தார். “உங்களுக்கெப்படித்

தெரியும்...?" என்று கேட்டார்.

அப்போது நான் ஒலிமஞ்சரியில் மிகப் பிரபலமாக இருந்தேன். எனது பெயரைக் கூறியிருந்தால் "அட, நீங்களா?" என்று ஹமீட் வியந்திருப்பார். ஆனாலும் எனக்கு எதுவும் சொல்லத் தோன்றவில்லை.

"ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரட்னம் அவர்களைப் பார்க்க முடியுமா?" என்று கேட்டேன்.

மீண்டும் அவருக்கு வியப்பு. "அவரைத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார். "அவர் இப்போது இங்கு இல்லை. ப்ரமோஷனில் சென்றுவிட்டார்" என்று தொடர்ந்து சொன்னார்.

என்னிடம் அப்போது ஓட்டோகிராப் எதுவும் இருக்க வில்லை. ஒரு வெள்ளைத்தாளை நீட்டினேன். "அன்பு வாழ்க" என்று எழுதி கையெழுத்திட்டுத் தந்தார்.

விடுதிக்குத் திரும்பியதும் அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். "நேற்று உங்களுடன் கதைத்த அந்தச் சிறுமிதான் ஸஹானா.." என்று அதில் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

சில வாரங்களுக்குப் பின்பு எனது "ஒரு தேவதைக் கனவு" ஒலிமஞ்சரியில் ஒலித்தது. ஹமீட் தனது அமுதம் வழியும் குரலில் அற்புதமாக வாசித்தார். உருவ, உள்ளடக்கச் சிறப்பில் இதற்குமுன் நான் எழுதியவைகளைவிட இதுவே முதல்தரமாக இருந்தது. மீண்டும் மிகுந்த பிரயாசையுடன் எழுதி "ஒலிக்குமோ? ஒலிக்காதோ" என்ற சந்தேகத்தடன் அனுப்பிய "ஒரு பொற்கனவின் முடிவில்..." சிறுகதையை சில திருத்தங்களுடன் அவர் வாசித்தபோது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை ஏது? இலக்கிய உலகில் இனி நான் முழுமையாகக் கால்

பதிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை அவ்விரு கதைகளும் எனக்குள் ஏற்படுத்தின. பின்னாளில், எனது “நகர்வு”, “அந்த மனிதனை அழையுங்கள்” ஆகிய கவிதைகள் உட்பட பல ஆக்கங்கள் ஒலிபரப்பாகின. தன்னைப் பற்றி கவிஞர் எழுதிய ஒரு கவிதையின் தலைப்பே “அந்த மனிதனை அழையுங்கள்”. அவரது நினைவஞ்சலிக்காக அதே தலைப்பில் நான் கவிதையாத்திருந்தேன். அந்த விளக்கத்துடன் கவிதையை அழகாக வாசித்தார் ஹமீட்.

எனது “பாட்டுக்குப் பாட்டு” ஆசையும் பின்னாளில் நிறைவேறியது. எப்போது தெரியுமா? எனது கல்லூரித் தோழி சாந்தினி அந்நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ளத் தகுதிபெற்றபோது. நானே கலந்து கொண்டது போன்ற ஒரு சந்தோஷம். “எங்கேயோ பார்த்த முகம்...” என்ற அவளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட ஹமீட், “வாருங்கள் சாந்தி. எல்லோரும் சாந்தி பெற, சமாதானம் ஒங்க ஒரு பாடலை இனிமையாகப் பாடுங்கள்” என்று உற்சாகப் படுத்தினார்.

அந்த சாந்தினியை மீண்டும் சந்தித்தேன், சமீபத்தில். “பதினாறு வருடங்களாக மாத்தளையில் குடியிருக்கிறேன்” என்றவளை, இருபத்திரண்டு வருடங்களாக மாத்தளையுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் நான் இப்போதுதான் சந்தித்திருக்கிறேன். எவ்வளவு விந்தை...!

மீண்டும் கல்லூரியில் புதிய பிரச்சினை ஒன்று தோன்றியிருந்தது. சில ஆசிரியர்கள் பர்தாவின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கூறி கல்லூரி மாணவிகள் பர்தா அணிய வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினர். நாமும் அதை ஏற்றுக்கொண்டோம். நாங்கள் சிலபேர் மட்டும் பர்தா அணிந்துகொண்டு கல்லூரி செல்லவே, பெரிய குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் இரண்டு குழுக்களாகப் பிரிந்து

பர்தாவுக்கு ஆதரவாகவும், எதிராகவும் கருத்துகள் கூறத் தலைப்பட்டனர். பாடசாலை நிர்வாகம் எம்மைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தது. நமது உறுதியைப் பார்த்து மலைத்து இறுதியில் அனுமதி தந்தது. பிறகு வெளி அழுத்தங்கள் காரணமாக தனது முடிவை மறுதலித்தது. ஆனால், உள் வட்டாரங்களில் பயங்கர சலசலப்பு. எமக்கு எதிராக பல கசமுசாக்கள். பலவகையான புண்படுத்தல்கள். நாம் மிகவும் மனம் நொந்து போனோம். ஆயினும், அடுத்த வருடத்திலிருந்து பர்தா பள்ளிச் சீருடையாக அறிமுகமாகும் என்ற செய்தி எமக்குத் தெரிய வந்தது. இவ்வாறாக, நாகரிகத்திற்குப் பெயர் போன கம்பளை ஸாஹிராக் கல்லூரியில் பர்தா படிப்படியாக அமுலுக்கு வந்தது. இன்று, அனைத்து முஸ்லிம் பாடசாலைகளும் பர்தாவை சீருடையாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. இதனை ஆரம்பமாகச் சாதித்தவர்கள் என்ற ரீதியில் எமது ஞாபகங்களில் நாம் கண்ட இன்னல்கள் இன்னும் மறக்கப்படாமலே இருக்கின்றன.

இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன. எப்படியோ பரீட்சை எழுதினோம். வீடு வந்தபின்பு எனக்கு திரு. கோயா அப்பாஸ் மூலமாகக் கிடைத்திருந்த “மல்லிகை” இதழ்களை ஒன்று விடாமல் படித்து முடித்தேன். அதன் கனதி என்னைப் பிரமிக்க வைத்தது. ஏதாவது எழுதலாம் என்று கை பரபரத்தாலும்கூட, பயத்தால் மனதில் தைரியம் எழுது போனது. ஒரு “தூண்டில்” கேள்வியைக் கேட்டாவது இதில் இடம்பிடித்தால் நலம் என்று நான் எண்ணினேன். தவிரவும், “மல்லிகை”யின் வரலாறு பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. “மல்லிகை என்ற பெயரை எப்படித் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்?” என்று கேள்வி கேட்டு எழுதியனுப்பினேன். “இதுபற்றி ஏற்கனவே பதில் சொல்லி விட்டேன்..” என்ற காரசாரமான பதில் வந்திருந்தது. பிறகு ஒருநாள் பூமா சாச்சியும் சொன்னார்கள், “ஐஹானறாவின் கேள்வி ஒன்றுக்கும் உதவாதது...” என்று பண்ணாமத்துக் கவிராயரும் கடிந்து கொண்டாராம்.

அத்தியாயம் : 14

காதல் என்பது உண்மையில் ஒரு பித்தே. மனதை மகிழ்விக்கும் எந்த நினைவும் ஒரு பித்தாகவே இருக்கும். ஆகவே, பித்தராகுங்கள்; காதல் பித்தராகுங்கள்.

– எமர்சன்

எனது “இன்றைய நேயர்” பிரதியை வாசித்தவர் திரு. ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரட்னம் அவர்களே என்பதை முன்னமே குறிப்பிட்டிருந்தேன். நான் தெரிவு செய்து அனுப்பியிருந்த பத்துப் பாடல்களில், ஒலிபரப்பாகிய மூன்று பாடல்களுமே கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்களுடையதுதான் என்பதும், அவரது உற்ற நண்பரே அதை வாசித்தார் என்பதும் எவ்வளவு பொருத்தம்...!

அந்த மூன்று பாடல்கள்: பூஜ்ஜியத்துக்கள்ளே ஒரு ராஜ்ஜியத்தை ஆண்டுகொண்டு...,
கம்பன் ஏமாந்தான்...,
எந்த ஊர் என்றவனே...

இதில் விஷேடம் என்னவென்றால் நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த அந்நிகழ்ச்சியை என்னால் கேட்கமுடியவில்லை. ஆனால், அதைக் கேட்ட ஒரு ஜீவன் மனம் நெகிழ்ந்து, சந்தோஷத்தில் கண்ணீர் சிந்தி நின்றது என்பது மிகப்பெரிய உண்மை. அவர்தான் நாம் செல்லமாக “GOY” என்ற அழைக்கின்ற திரு. செய்யது கோயா அப்பாஸ் ஆவார். எமது

நல்வாழ்வில் ஆர்வம் கொண்ட குடும்ப நண்பராக அவர் திகழ்ந்தார். “அலிபாபா”, “குமுதம்,” “மல்லிகை”, “குங்குமம்”, “தினமணிகதிர்”, “இதயம் பேசுகிறது”, “ஆனந்த விகடன்”, “கலைமகள்” முதலிய சகல சஞ்சிகைகளையும் எமக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் இவரே. அரசியல். பொருளாதாரம், சமயம், இலக்கியம், விளையாட்டு... எத்துறையாயினும் அது குறித்து நிறைந்த அறிவு கொண்டவர். எந்தத் தலைப்பிலும் தொடர்ச்சியாக பத்து நிமிடங்கள் பேசக் கூடிய ஆற்றல் மிக்கவர். எந்தக் கேள்விக்கும் சட்டென்று விடை சொல்லக்கூடியவர். மிகச் சிறுவயதிலிருந்தே எனக்கு இலக்கியப் பரிச்சயம் ஏற்பட இவரும், இவர் கொண்டுவந்து குவித்த நூல்களும் ஒரு காரணம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். கவிஞர் கண்ணதாசன் மறைந்தபோது கே. பாலச்சந்தர் பாடிய இரங்கல் பாவின் ஆரம்ப வரிகளைக் கொண்டே என்னை அழைப்பார். “கவிதை மலர்த் தோட்டம் நீ...!”

ஒவ்வொரு வருடமும் “அன்பு மகளே” என்று கையெழுத்திட்டு டயரிகளைப் பரிசளிப்பார். அவர் தந்த டயரிகளே இன்று இக்கட்டுரைத் தொடரை நான் எழுதுவதற்கு மிகவும் உதவியுள்ளன என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? “ஒரு நல்ல ஆத்மா எதையும் முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கும்” என்று தனது ஊகத்திறன் பற்றி பெருமையாகக் கூறிக்கொள்வார். நகைச்சுவையணர்வு மிகவும் நிரம்பப்பெற்றவர். நான் புதிதாக ஏதாவது சமையல் செய்து “இதைச் சாப்பிட்டுப் பாருங்கள்” என்று அவரை அழைப்பேன். “அந்த விஷப்பரீட்சைக்கு நான் தயாரில்லம்மா..” என்று வினயமாகச் சொல்லி எனது சமையலைச் சுவைக்கும் பயங்கரமான தண்டனையிலிருந்து தப்பிக்கொள்வார். எங்கேயிருந்தாலும் எனது பிறந்ததினத்திற்கு வாழ்த்துகள் அனுப்புவார்.

ஒரு பெரியாருக்கும், கடியானுக்குமிடையில் நடந்த போட்டியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, “கடியானே அவ்வளவு

உறுதியாக இருக்கும்போது நம்மால் முடியாதா?" என்று அடிக்கடி கேட்பார். உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சையை நான் முடித்த உடனேயே என்னை ஆசிரியர் தெரிவுப் போட்டிப் பரீட்சைக்கு விண்ணப்பிக்க வைத்தவரும் அவரே. இல்லையெனில், ஆசிரியர் தொழில் செய்வது குறித்து பெரிய ஆசை எதுவும் எனக்கிருக்க வில்லை.

எதிர்பாராதவிதமாக தனது முப்பத்துநான்காவது வயதில், தனது நான்கு பெண்குழந்தைகளையும் தவிக்க விட்டுவிட்டு அவர் மீளாத துயில் கொண்டார்(1989.01.20). அப்போது நாட்டை அதிகம் உலுக்கிக்கொண்டிருந்த, மக்கள் விடுதலை முன்னணி-ஐ.தே.க. அரசாங்கம் இரண்டுக்கு மிடையில் உக்கிரமாக நடந்துகொண்டிருந்த மோதலில் ஆளுங்கட்சியுடன் நெருக்கமான உறவுகொண்டிருந்த அவர் தீய சக்திகளின் பலிக்கடாவாக ஆக்கப்பட்டார். இறப்பதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பு, தனது கடைசி மகளான எட்டுமாத கைக்குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து எம்மோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதற்கு முன்னர் பல தடவைகள் அவர் சமயங்களுக்கு எதிரான கருத்துகளைப் பேசிவந்தபோதிலும், மரணம் அண்மித்துவிட்ட சில தினங்களுக்குள்ளாக அடிக்கடி "பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை", "தனக்குவமை அல்லாதான் தான் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்..." ஆகிய குறள்களை அடிக்கடி கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

எமது வாழ்வில் அவர் கருணையோடு செய்த உதவிகள் ஏராளம், எந்தளவுக்கு என்றால், இன்றுவரை அவரைப்போல ஒரு மனிதரை நாம் காணவேயில்லை என்று கூறுமளவிற்கு.

இறப்பதற்கு முன்பாக அவர் மிகவும் விரும்பிப் படித்த கதை ஸ்டெல்லா புரூஸின் "சூரியன் மிக அருகில்". அக்கதை ஆனந்தவிகடனில் தொடராக வந்துகொண்டிருந்தது. "பாத்தியா?

கடைசியில மணிமாறன் தன் அம்மாவக் கொன்னுட் டானே...!" என்று சொல்லி ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அரச மரியாதையோடு, ஒரு இளவரசனின் மரண ஊர்வலம் புறப்படுவதுபோல அவரது மரண ஊர்வலம் சென்ற காட்சியை இன்னும் என்னால் மறக்கமுடியவில்லை. அவர் மரணித்து பல மாதங்கள் கடந்தபின்னும், "இந்தா வந்துட்டனே..." என்று கூறிக்கொண்டு அவர் எம்மெதிரே வந்து நிற்பதாக நான் கனவுகள் கண்டுகொண்டிருந்தேன். செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்ப்பதற்காக சேராத இடம் சேர்ந்த, அதன்காரணமாக வஞ்சத்தில் வீழ்ந்த வள்ளல் கர்ணன் பாத்திரம் அவருக்கு ரொம்பப் பிரியமானது. கர்ணனைப்போலவே அவரது வாழ்வும் முடிந்து போனது.

"உனக்குத் தகுதியான ஒருவன் இந்த கெகிறாவையில் இன்னும் பிறக்கலம்மா..." என்று எனது திருமணம் குறித்து அடிக்கடி கருத்துக் கூறுவார். அதுபோலவே, கெகிறாவைக்கு அப்பால் உள்ள எனது நெருங்கிய உறவினர்களில் ஒருவரையே நான் மணமுடிக்க நேர்ந்தது.

இன்றுவரை எனது ஐவேளைத் தொழுகைகளிலும் அவருக்காக ஒரு மகளின் ஸ்தானத்திலிருந்து நான் பிராத்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்...

அத்தியாயம் : 15

மனிதன் மானம் வெட்கத்துக்கு அஞ்சி மறைத்தே தீரவேண்டிய சில விஷயங்களும் உள்ளன அல்லவா? உண்மைகள் நிர்வாணமானவை. ஆனால், மனிதன் எப்போது நிர்வாணமாக இருக்கலாமோ அப்போதுதான் இருக்கலாம். சந்நியாசியின் நிர்வாணத்தில்கூட குறைந்தபட்சம் ஒரு கோவணம் உண்டு. அதுவும் இல்லாதவர்கள் தமிழ்நாட்டில் இல்லை.

- கவிஞர் கண்ணதாசன்

எனது உயர்தர விஞ்ஞானத்துறைப் பரீட்சை பற்றிச் சொன்னேன் அல்லவா? உண்மையில் சொல்லப்போனால், பரீட்சை நிலையத்தில் பௌதிகவியல் வினாத்தாளைக் கண்டபிறகுதான், அந்த வினாத்தாளின் எளிமையைக் கண்டபிறகுதான் அந்தப் பாடத்தின்மீதே மிகத் தாமதமாக எனக்குப் பிரியம் ஏற்பட்டது. அதற்குமுன்பு அந்தப் பாடம் வெகுவாக என்னைப் பயங்காட்டி வந்தது. என்ன செய்வது? கண்கெட்டபிறகு சூரிய நமஸ்காரம்தான்...!

அடுத்தமுறை பிரத்தியேக பரீட்சார்த்தியாக பரீட்சையை எதிர்கொள்வது என்று முடிவெடுத்து, பௌதிகவியலை பிரத்தியேகமாகக் கற்பதற்காக கண்டியில் மஹியாவ னனுமிடத்தில் ஒரு வீட்டில் தங்கிப் படிக்கலானோம். அப்போது பக்கத்தில் இருந்த கலைமகள் தமிழ்ப் பாடசாலையில் ஒரு கருத்தரங்கு நடப்பதாக அறிந்து அங்கு சென்றேன். தலைப்பு: சமூக மாற்றத்தில் கலை இலக்கியங்களின் பங்கு.

பலர் கலந்துகொண்டிருந்தார்கள். சிலரது பெயர்கள் :

ஆசிரியர் ராமன், அக்குரணை ஸகரிய்யா, கண்டி எஸ். ராமச்சந்திரன், நிதானிதாசன், உடுதெனிய நஜீதீன், ஏ.எம்.ஆறுமுகம். (நிதானிதாசன் தற்போது அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகமொன்றில் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றுவதாக அறிகிறேன்)

சமூக முன்னேற்றம் ஏற்படவேண்டுமானால் சமயங்கள் நிராகரிக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்து அங்கு முன்வைக்கப்பட்டது. “ராமாயணம்கூட ஒரு மக்கள் காவியம் அல்ல” என்று திரு. ஏ.எம். ஆறுமுகம் கூற, என்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல் நான் எழுந்து நின்றேன். அது நான் கலந்துகொண்ட முதலாவது கூட்டமும்கூட. ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தின் நடைமுறைகள் எதுவும் எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. சமூக மாற்றத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு கலை இலக்கியங்களுடன் புத்திசாலித்தனமான இளைஞர்களும் தேவை என்பது எனது கருத்தாக இருந்தது.

“ராமாயணம் ஒரு மக்கள் காவியம் அல்லதான். எனினும், அதன் தாக்கங்களை, அது ஏற்படுத்திய சிந்தனை எழுச்சிகளை நாம் புறக்கணித்துவிட முடியாது. அதன்வழி தொடர்ச்சியாகப் பிறந்ததே புதுக்கவிதை. தவிரவும், கற்பு நிலை பற்றிய கருத்துருவங்களில்கூட அது புதுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்திற்று. பின்னர் பாரதி கற்புநிலை பற்றிப் பாடிய பாடல்களுக்கும் அதுவே அடிப்படையாயிற்று. சமயத்தைச் சார்ந்து நிற்காது நாம் முன்னேற்றம் அடையப் போவதில்லை. இந்த மண்ணில் ஒரு நவ இலக்கியச் சிந்தனையைத் தோற்றுவிக்கப் பாடுபடும் டொமினிக் ஜீவா, கே.டேனியல் போன்றவர்களை நமக்கு முன்னோடியாகக் கொள்வோம்...” என்று காரசாரமாகச் சொல்லிவிட்டேன். அனைவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். உடனே அவர், “அன்புத் தங்கையே...” என்று என்னை விளித்து, “ராமாயணம் ஒரு மக்கள்

காவியம் அல்ல என்பதை அடித்துச் சொல்வேன்” என்று கூறினார். அக்குரணை ஸகரிய்யா, “நான் ஓர் இஸ்லாமியன். நமக்கு குர்ஆனைப் புரியவைக்காதது நம் பெற்றோரின் குற்றம். நான் மதத்திற்கு எதிரியல்ல. ஏகாதிபத்தியத்தின் எதிரி. ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும்போது மதமும் தாக்கப்படலாம்..” என்றார். பின்னர் அங்கிருந்த சிலரும் தாம் மதத்திற்கு எதிரானவர்கள் அல்லர் என்று எழுந்துநின்று கூறினார்கள். என் வாழ்க்கையில் நான் சென்ற முதல் இலக்கியக் கூட்டம் இவ்வாறு அமைந்தது.

அதற்குப் பிறகு எனக்குப் பல கடிதங்கள் வந்தன. என்னை மக்கள் கலை இலக்கியப் பேரவையின் மத்திய செயற்குழு உறுப்பினராகச் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பி எனது சம்மதத்தைக் கேட்டிருந்தார்கள். நான் எனது இயலாமையைத் தெரிவித்து பதில் எழுதினேன். காரணம், பரீட்சைக்காக நாம் மீண்டும் ஜனராகத் தயாராக வேண்டி இருந்தது.

அத்தியாயம் : 16

அறிஞர்கள் கூறும் அறிவுரைகள் எல்லாம் ஆலோசனைக்கு உரியனவேயன்றி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவை அல்ல. மக்களை அன்றாடம் சந்திக்கும் பெருந் தலைவர்களால் தான் ஆக்கபூர்வமான அறிவுரைகளைக் கூறமுடியும்.

— கவிஞர் கண்ணதாசன்

கண்டி மாவட்டத்தில் நான் தங்கியிருந்த காலங்களில் சந்தித்த மனிதர்களில் மறக்கமுடியாத, மரியாதைக்குரிய, ஓர் ஆசிரியர் திரு. எம்.ஏ.எம். நிசார்.

அவரது சொந்த ஊர் தென்மாகாணத்திலுள்ள பலப்பிட்டிய. இரசாயனவியல் பாடத்தில் special honours பட்டம் பெற்றவர். எமக்கு மாலைநேரங்களில் பிரத்தியேகமாகக் கற்பித்தார். தனது ஒவ்வொரு அசைவையும் தான் கொண்ட கொள்கைக்காகவே எடுத்து வைத்த உன்னத ஆசிரியர். அவரது அறிவுரைகளின் காரணமாகவே எமக்கு இஸ்லாமிய வாழ்க்கை பற்றிய புதிய வெளிச்சம் கிடைத்தது என்றால் அது மிகையல்ல. “ஒருவன் தான் கொண்ட உயர்ந்த கொள்கைகளுக்காக சின்ன விஷயங்களைத் தியாகம் செய்யத் தயாராயிருக்கவேண்டும்” என்று அடிக்கடி சொல்வார். “ஒரு பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணவேண்டுமானால் பிரச்சினையிலிருந்து தொடங்காமல் தீர்விலிருந்தே தொடங்க வேண்டும்” என்றும் அடிக்கடி சொல்வார். நாங்கள் பயந்து பயந்து படித்த இரசாயனவியல் பாடத்தை மிக எளிதாக அணுகுவதற்கு இவர் எங்களைப் பயிற்றுவித்தார். மட்டுமல்ல, கடந்தகால வினாத்தாள்களில்

நிறைய பயிற்சிகள் வழங்கி எம்மை ஊக்குவித்தார்.

அன்று ஸாஹிராக் கல்லூரி காணப்பட்ட ஒருவகை நாகரிகப் போக்கை மாற்றி முற்றுமுழுதாக புரட்சிகர சிந்தனைகளைத் தனிமனிதனாக நின்று இவரே தோற்றுவித்தார் என்பதை எண்ணும்போது இப்போதும் பெரிய ஆச்சர்யமாகவே இருக்கிறது. பர்தா பற்றிய சாதகமான சிந்தனைகள் தோன்றுவதற்கும் இவரே காலானார்.

சிரிப்பும் கலகலப்புமாக குலுங்கி நிற்கும் பருவப் பெண்கள்மீது தனது கடைக்கண் பார்வைகூட விழாதபடி ரொம்பக் கவனமாக நடந்துகொண்ட ஒரு உத்தம ஆசான் என்றே இவரைச் சொல்லலாம். “ஒரு மாணவன் இருட்டிலே நடந்துசென்று தனது பாடப்புத்தகத்தைத் தேடி எடுக்குமளவிற்கு பாடப்புத்தகங்களுடன் அவனுக்குப் பரிச்சயம் இருக்கவேண்டும்” என்று சொல்வார்.

மிகுந்த சிரமமாக இருந்தபோதிலும் எமது தனியார் வீட்டுக்கு வந்து, பக்கத்திலிருந்த சிறிய வகுப்பறையில் கற்பித்துத் தந்தார். “எந்த ஒரு முட்டாளும்கூட அறிஞர் கூடியிருக்கிற சபையிலே தனது வாயைத் திறக்காதவரை புத்திசாலியாகவே கருதப்படுவான்” என்று அடிக்கடி சொல்வார். தனக்கு அதிகமாக கோபம் ஏற்பட்டுவிட்டால், சம்பந்தப்பட்ட அம்மாணவனைத் தண்டிக்காமலேயே விட்டுவிடுவார்.

பரீட்சையை அணுகும் விதம் பற்றி அவர் சொல்லித் தந்ததன் பலனாகவே பின்னாளில் அப்பாடத்தில் நாம் சித்திபெற முடிந்தது. இரசாயனவியல் பாடத்தை தனது உயிரையும், ஆத்மாவையும் கொடுத்து அவர் கற்பித்ததை எண்ணும்போது இன்னும் சிலிர்ப்பாகவே இருக்கிறது. பாடத்தின் இறுதியில், தனது கற்பித்தலைப்பற்றிய எமது கருத்துகளை எழுதும்படி

கேட்டு வாங்கிச் செல்வார். பக்கத்தில் நீரை விரயமாக்கியபடி ஒரு நீர்க்குழாய் காணப்பட்டால் போதும். வீண்விரயம்பற்றிய குர்ஆனின் விளக்கங்களை சரமாரியாக சொல்லத் தொடங்கி வருவார். உடனே அதைத் திருத்துமாறு கட்டளை இடுவார். மிகுந்த சமூகப் பிரக்ஞை நிறைந்த ஓர் ஆசிரியர்.

சிங்களமும், ஆங்கிலமும் அவருக்குச் சரளமாக வரும். சிங்களம் கலந்த கொச்சைத் தமிழ் பேசுவார். அதுவும் ரசிக்கக் கூடியதாகவே இருக்கும். “எமது மூதாதையர்கள் செய்த தவறுகளின் விளைவை நாம் அனுபவிக்கிறோம்” என்று சொல்லிக் கொள்வார். “எனது மாணவர்களுடன் நான் இருக்கும் பொழுதுகளே எனது வாழ்க்கையில் மிக நல்ல பொழுதுகள்” என்று அவர் சொன்னதையே இன்று நானும் எனது மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஆனால், நாம் கண்டியை நீங்கி வந்த ஒரு சில வருடங்களுக்குள்ளாகவே, பச்சிளம் பாலகன் ஒருவனுடன் தனது மனைவியைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டு, நாற்பது வயதுக்குள்ளாகவே நீரிழிவு நோய் முற்றி அவர் இறையடி சேர்ந்துவிட்டதாக பின்னர் அறிந்து ஆறாத் துயருற்றேன். எனது பிரார்த்தனைகளிலும், நினைவுகளிலும் இப்போதும் அவர் வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கிறார்.

அத்தியாயம் : 17

பெண் வெல்வதற்கு மட்டுமன்றி வெல்லப்படுவதற்கும்
விரும்புகிறாள்.

- தாகரே

அடுத்தவர் இளவழகனார். கனடா போவதற்காகக் காத்திருந்தவர், தனக்குக் கிடைத்த இடைவெளியில் எமக்குப் படிப்பித்தார். வயது நாற்பதுக்குள் இருக்கும். என்றாலும், தனக்கு அடிக்கடி இதயவலி வருமென்றும், தானே தன்னைக் கவனித்துக் கொள்வதாகவும் கூறுவார். உருத்திராட்ச மாலையணிந்து, செந்நிறப்பொட்டு வைத்து, கம்பீரமாக எம் முன்னே அவர் வந்து நிற்கும்போது ஒரு ராஜரிஷியின் ஞானப்பார்வையின் தரிசனம் கிட்டும் எனக்கு. வெள்ளம் கரைபுரளுவதுபோல பௌதிகவியல் அவரது நாவில் கரைபுரளும். பொதுவாக விஞ்ஞானத்துறையில் கற்பவர்களும் தான், கற்பிப்பவர்களும் தான் இலக்கியம் என்றால் காத தூரம் ஓடுவார்கள். ஆனால், இவரோ மண்டபத்தில் கம்பீரமாக வந்து நின்று வினாத்தாள்களைப் புரட்டும்போது "ஒலிமஞ்சரியின் முதல் பக்கத்தில்..." என்று தொடங்குவார். "அடுத்ததாக சிறுகதை.." என்றபடி அடுத்த வினாத்தாள்களைப் புரட்டுவார். அந்த ஆரம்பமே எனக்குப் பிடித்துப் போகும். எனது காதுகள் குளிரும்.

வகுப்பறையை ஒரு குடும்பம் போன்று சகஜமாகக் கையாளுவார். மாணவர்களை இயல்பாகப் பழகவிடுவார்.

கல்வி கற்பதற்காக தான் முன்பு பட்ட பாடுகளை அவர் விபரிக்கும்போது எமக்குக் கண்ணீர் வரும். தனக்குப் படிப்பித்தவர் ஒரு குருட்டு ஆசிரியர் என்றும், கரும்பலகைக்கு நேரே நின்றுகொண்டு இரண்டு கைகளாலும் அவர் எழுத, அவரது இரண்டு கைகளும் மத்தியில் சேரும்போது ஒரு சமன்பாடு உருவாகியிருக்குமென்றும் கூறுவார். ஆசிரியர் அதை எளிதாகச் செய்தபோதும், தான் மிகக் கஷ்டப்பட்டே அதை விளங்கிக்கொண்டதாகவும் கூறுவார்.

கற்பித்தலில் எப்போதும் வித்தியாசமான அணுகுமுறைகளைக் கையாள்வதும், பரீட்சையில் எதிர்கொள்ளவேண்டிய சின்னச்சின்ன நுணுக்கங்களைக்கூட சொல்லித்தருவதும் எமது பௌதிகவியல் ஆசிரியரின் சிறப்பம்சங்களாகும். “பால் என்பது குறைந்த கறுப்பு” என்ற அவர் சொல்லும்போது, “இருளென்பது குறைந்த ஒளி...” பாரதியின் ஞாபகம் எனக்குள் சுழலும். “பிஸிக்ஸில் க்ரடிட் எடுப்பது வெகு ஈஸி” என்று சொல்லிக் கொண்டே வினாக்களைத் தருவார். விடைகளில் நாம் கோட்டை விடும்போது, “ஒன்ன நீ பெருசா நெனச்சிராத...” என்று கண்டிப்பார். “உன்னையே நீ அறிவாய்” என்று பெரிதாக கரும்பலகையில் எழுதியபின்பு வினாக்களை எமது கையில் தருவார்.

தனது இலக்கிய அறிவு வெகு சொற்பம் என்று கூறிக்கொள்ளும் அவர், “அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்” என்ற குறளடிகளை அடிக்கடி உச்சரிப்பார். யாராவது ஒரு மாணவி ஏதாவதொரு வினா எழுதிக் கொடுத்தால், “நங்கை தந்தாள்...” என்று கூறியபடியே விடையை எழுதுவார். அவரைத் தெரியாத புது மாணவிகள் வந்து மண்டப வாசலில் தயங்கி நிற்பார்கள். “நல்லவன் நானிருக்கேன் வாங்கம்மா...” என்று உற்சாகமாக வரவேற்பார். “ஆண்டவர்கள் அடிக்கடி பிறப்பதில்லை...” என்று தன்னைப் பற்றித் தானே பெருமையாகக் கூறிக்கொள்வார்.

கடினமான பௌதிகவியல் பாடத்தை ஒரு கவிதையைப் போல, மென்மையான இனிய சங்கீதத்தைப்போல கற்றுத் தந்து, நாம் அப்பாடத்தை வெகு ஈடுபாட்டோடு கற்று, கணக்குகள் செய்யத்தொடங்கும்போது தனது சந்தோஷத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டி எம்மைப் பாராட்டுவார். “கடவுளால் ஆகாதெனினும் முயற்சி தன் மெய் வருத்தக் கூலி தரும்” என்று கூறி அடிக்கடி உற்சாகமூட்டி, நாமே கடந்தகால வினாத்தாள்களை அணுகும்படியாக எம்மை வழிப்படுத்துவார். நம்மைச் சிறு பிள்ளைகள்போலப் பாவித்து இனிப்புகள் வாங்கித் தந்து உபசரிப்பார். என்ன நோயென்றாலும் அதற்காக வகுப்பை விட்டுவிடாமல் மருந்துப் புட்டியும் கையுமாக வந்து நின்று கற்றுத் தருவார். “கல்வி எனும் பயிருக்கு கண்ணீர் என்னும் மழை தேவை” என்பார். மாணவன், மாணவி... இருவரையும் ஒன்றுபோலவே பாவித்து, “நான் உள்ளங்கவர் கள்வன்” என்று தன்னைப்பற்றிப் பெருமையாகக் கூறிக்கொள்வார். “எங்கே யிருந்து sir வாரீங்க?” என்று நாம் கேட்டால், டக்கென்று விடை சொல்வார்: “சந்திரமண்டலத்திலிருந்து...”

பரீட்சை முடிந்தவுடனே ஓடோடி வந்து நமது விடைத்தாள்களை சரிபார்த்தார். நாம் விடைத்தாளில் விட்ட பிழைகளுக்காக ஏதோ தான் தவறு செய்துவிட்டதுபோல அவர் வருந்தியது இன்னும் எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. கடினமானவை என்று நாம் கலங்கி நின்ற பகுதிகளைப்பற்றி பரீட்சைத் திணைக்களத்திற்குத் தெரியப்படுத்தி, எமக்கு சலுகை காட்டும்படி கேட்கப் போவதாகக் கூறினார்.

மாணவர்களுக்கு மிகவும் உதவிய, இன்னொரு இரசாயனவியல் ஆசிரியராகிய கிருஷ்ணராஜுடன் எப்போதும் சுற்றித்திரிவார்.

நான் எழுதிய கவிதை ஒன்றை எனது ஞாபகமாக

அவருக்கு வழங்கினேன். “இனி எப்போது காண்பமோ?” என்று நெகிழ்ந்து, விழி சிவந்து இறுதியாக எம்மிடம் விடைபெற்றார். எனது கவிதையை இங்கே தருகிறேன்:

காணிக்கை

பௌதிக வியலென்றால் பளுவான சுமையென்றும்
பலகாலம் தொடர்ந்துவரும் பயங்கரக் கல்வியென்றும்
பயந்திருந்த சிறியவளை ஆற்றிவைத்த பெருமனிதர்
பூச்சாண்டித் தனங்கள் எல்லாம் போகவைத்த குணசீலர்

இலக்கியமும் தமிழறிவும் இழைந்துவரும் வேளையிலே
உற்சாகத் துடிப்பாக உயிர்த்துவந்த கவிதைபோல்
பௌதீகக் கல்வியினைக் காணவைத்த நும்வழிகள்
நம்பிக்கை தந்ததய்யா; மனம் நிறைந்து போனதய்யா

ஓரில்லக் குழந்தைபோல ஒன்றாகக் கற்றபாடம்
நம்குடும்பத் தலைவரைப்போல் நலம்நினைத்த அன்புமனம்
உண்மை மனவடக்கம் உற்சாகம் கடவுள்பயம்
யாவும் ஒருருக்கொண்டு யோகம்தந்த அருட்காலம்

இன்றோடு முடிந்ததென்று இதயம் கலங்கிப்போகிறது
இருவிழியில் நீர்வழிந்து இதழ்நனைத்துச் செல்கிறது
ஆற்றிக்கொண்டேன் அழகையினை ஆனந்தம் வென்றுவாழ்க
இலங்கையைப்போல் இளவலாலே இனிகனடா வளம்பெறுக!

1988.07.08.

இந்தக் கவிதையும், இந்த நூலும் அவரை மீண்டும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பத்தைப் பெற்றுத் தருமானால் அதுவே நான் பெற்ற பெரும் பயனாகக் கருதுவேன்.

நான் இவ்விரு அத்தியாயங்களிலும் குறிப்பட்ட ஆசிரியர்கள்

ஏற்கனவே எமக்குக் கிடைத்திருந்தால் எமது இலட்சிய வாழ்வு எங்கேயோ போயிருக்கும்.

இப்போது எனது மாணவர்களிடம் நான் அடிக்கடி கூறிக்கொள்வது:

“நான் என் வாழ்க்கையில் எந்த நிமிஷத்தையுமே திரும்பப்பெற நினைக்காத அளவுக்கு மிகப் பிரயோசனமாகவே கழித்திருக்கிறேன், எனது உயர்தரப் படிப்புக்காக வீணாகச் செலவழித்துவிட்ட அந்த முதலிரு வருடங்களையும் தவிர. அந்த வருடங்கள் சரியாக அமைந்திருந்தால் நான் இதைவிட ஓர் உயர்ந்த நிலையிலே இப்போது இருந்திருப்பேன். அன்று எங்களுக்குக் கிடைத்திருந்த ஆசிரியர்களைவிட மிக உன்னதமான ஆசிரியர்களை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்கள். எனவே, காலத்தை சரியாகப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். இல்லை யெனில் இப்போது நான் கவலைப்படுவதைப்போல நீங்களும் கவலைப்பட நேரும்.”

அத்தியாயம் : 18

இதுதான் வாழ்க்கை, இந்தப் பாதையில் தான் பயணிக்க வேண்டும் என்று நாம் தீர்மானமாக ஒரு பாதையில் நின்றிருக்கும் போது நாம் முன்பின் பார்த்திராத ஒருவர் வந்து, ஒரு புதிய விடயத்தைக்கூறி, “இந்தப் பாதையில் செல் என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

— நா.பார்த்தசாரதி

குயிலி என்பார் எழுதிய ஒரு கட்டுரையை நான் தற்செயலாகப் படிக்க நேர்ந்தது. அது ஆணின் ஆதிக்கவெறி மீதான ஒரு சாடலாக அமைந்திருந்தது. தனது மனைவியின் திறமைகளை கௌரவிக்க மறுக்கின்ற ஓர் ஆண், தனது மகளை மட்டும் ஊட்டி வளர்ப்பது எங்ஙனம் என்று அவர் கேட்டிருந்தார். இந்த நிதர்சனத்தை விட்டு விலகிவிடாமல் பெண்கள் தமது எல்லைகளுக்குள் நின்று தமது பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டும்; அதன்மூலம் அவர்களுக்கு ஆறுதல் கிடைக்கக்கூடும் என்றெல்லாம் ஒருவகையில் பெண்ணடிமைத்தனத்திற்கு சார்பாகவே எழுதியிருந்தார். ஆனால், அக்கட்டுரை என்னுள் பல்வேறு கருத்துகளை மோதியெழுச் செய்துவிட்டது.

கல்யாணம், கச்சேரி என்பவற்றை மிக வன்மையாக எதிர்க்கின்ற, பெண்ணின் சுதந்திரத்தையும், அவளது தன்மான உயர்வையும் வலியுறுத்துகின்ற பல கதைகளை இந்நாட்களில் படித்தேன். ஏலவே, ஜெயகாந்தனின் கல்யாணி நெஞ்சில் பதிந்துபோயிருக்க, “நூல் வேலி” சுஜாதா உறுத்திக் கொண்டிருக்க, பிறகு படித்த உஷா சுப்பிரமணியன், பால குமாரன் ஆகியோரின் கருத்துகள் என்னைப் பாதித்தன.

அந்நாட்களில் ஒலி-ஒளிபரப்பாகிக்கொண்டிருந்த “புழுதுருனு (கால் துடைப்பம்)” என்னுள் ஆழ்ந்த சிந்தனைகளைக் குமிழியிடச் செய்திருந்தது. ஒரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர், புதிதாக அனுமதி பெற்று வந்திருந்த கிராமப்புற மாணவி யொருத்தியைத் துரத்தித் துரத்திக் காதலித்து அனுபவித்த பின்னர், ஒரு கால் துடைப்பத்தைப்போல வெளியே தூக்கி யெறிந்துவிடுகிறார். இதுவே கதை. அவரது வாசலின் முன்னால் ஏமாற்றப்பட்ட அந்த அபலை தனது எதிர்காலம் பற்றிய கவலைகளோடு நின்றிருக்கிறாள். அத்துடன் கதை முடிந்து விடுகிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பத்து வருட சோகமான குடும்ப வாழ்க்கைக்குப் பிறகு விவாகரத்து செய்துகொண்டு, “இனிமேல் ஆழமாக நேசிக்கும் இன்னொருவரை கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளவே மாட்டேன்” என்று தீர்மானமாகப் பேட்டி வழங்கியிருந்த இளவரசி டயானாவின் வாழ்க்கை வேறு என்னைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பெண் தனது பாதுகாப்புக்காகவும், பொருளாதாரத் தேவைகளுக்காகவும், இன்ப நுகர்ச்சிக்காகவும் திருமணம் செய்துதான் ஆகவேண்டும் என்ற வாதத்தை நான் வன்மையாக மறுத்தேன்.

அன்புள்ள ஜீவா சார்,

உயர்தரப் பரீட்சையில் நான் பெற்ற பெறுபெறு பல்கலைக்கழக அனுமதிக்குப் போதுமானதாக அமையாததால், பலரின் வேண்டுகோளிற்கிணங்க ஆசிரியர் போட்டிப் பரீட்சைக்கு விண்ணப்பித்துவிட்டுக் காத்திருந்தேன். மீதமான பொழுதுகளில் “மல்லிகை” படித்து, அதுபற்றிய கருத்துகளை உங்களுக்குக் கடிதம் மூலமாகத் தெரிவித்திருந்தேன். ஞாபகமா? கூடவே, “தூண்டில்” பகுதிக்கு ஒரு கேள்வி எழுதி அனுப்பினேன்.

“இன்றைய பெண்கள் திருமணத்தை எதிர்க்கின்றார்கள், இது ஆரோக்கியமானதா?”

பதில் இப்படி வந்தது: “இது ஆரோக்கியமான போக்கல்ல. அவ்வாறு பெண்களைக் கருதத் தூண்டுகின்ற காரணிகள் களைந்தெறியப்பட வேண்டும்.”

அதன்பிறகு, அப்போது பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த ஜே.வி.பி. ஹர்த்தால் பற்றியும், அதை அடக்கத் திராணியற்றிருந்த அன்றைய ஆளுங்கட்சியின் கையாலாகாத தனம் பற்றியும் ஒரு கவிதை எழுதி அனுப்பினேன். அக்கவிதையை உடனே பிரசுரித்தீர்கள். அதுவே அச்சில் வந்த எனது முதலாவது கவிதை. உடனே உங்களிடமிருந்து அந்த வழமையான ஊதாநிற எழுத்துகளில் ஒரு கடிதமும் வந்தது. என் எழுத்து உங்களுக்குப் புதுப்பலம் தருவதாகவும், விரைவில் எனது வீட்டுக்கு வர எண்ணியுள்ளதாகவும் எழுதியிருந்தீர்கள். உலகையே வென்றுவிட்டாற்போன்ற ஒரு நினைப்பில் நான் குதிக்கத் தொடங்கினேன்.

அத்துடன் எனது வீட்டார் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த திருமணப்பேச்சுகளை விட்டுவிடும்படி அவர்களுடன் சண்டை பிடிக்கத் தொடங்கினேன். என் பெற்றோர் பல வழிமுறைகளாலும் எனது மனதை மாற்ற முயற்சித்தனர். நான் வளைந்து கொடுக்கவில்லை. இறுதியாக உம்மா என்னிடம் வந்து, “எனது வாப்பா சொன்னார் என்பதற்காக, அவரது வார்த்தைகளுக்கு மரியாதை கொடுப்பதற்காக மட்டுமே மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தையோடு நான் வாழவில்லையா?” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு என்னால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

பிறகு உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதும்போது இப்படி

எழுதினேன்: “எங்கள் வீட்டில் விரைவில் ஒரு திருமணம் நடக்க விருக்கின்றது. எனவே, வீடு ஒரே பரபரப்பாக இருக்கின்றது...”

“மணமக்களுக்கு எனது முன்கூட்டிய வாழ்த்துகள்” என்று பதில் எழுதியிருந்தீர்கள்.

சில நாட்களின் பின்பு, நிறைய புத்தகங்களைக் கொடுத்து உங்களது உறவுக்காரப் பெண்ணொருத்தியையும், அவரது கணவரையும் எனது வீட்டுக்கு அனுப்பியிருந்தீர்கள். அவர்களிடம்கூட வீடு அல்லோல கல்லோலப்பட்டிருந்ததற்கான காரணத்தை நான் கூறவில்லை. அதாவது, கூறவிரும்பவில்லை. ஆனால், எனது தாயார் எனக்குத்தான் திருமணம் நடக்க விருக்கிறது என்ற செய்தியை வந்தவர்களிடம் கூறிவிட்டார்கள். அவர்கள் உடனே போய் அதை உங்களிடம் தெரிவிக்க, அதன் பிறகு எனது திருமண அழைப்பிதழை உங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

“நாதன் உள்ளிருக்கையில்...” கதையை ஏற்கனவே எழுதியனுப்பியிருந்தேன். அதைப் படித்துவிட்டு நீங்கள் எழுதிய கடிதம் இதோ:

“ஒரு பின்தங்கிய பிரதேசத்திலிருந்துகொண்டு நீங்கள் தமிழ் இலக்கியத்தின்மீது காட்டுகின்ற பேராதரவு ஆச்சர்ய மூட்டுகின்றது; உங்கள் தமிழ்நடை பிரமிப்பூட்டுகின்றது. தமிழ்ப்பணி சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்...”

1989.11.09

எனது திருமண நாள்.

கல்யாணம் என்பது ஒரு சிறை என்ற கருத்து என்னுள் நிலை பெற்றிருந்ததால், வெகு கவலையுடனேயே மணவறையில் வீற்றிந்தேன்.

நான் சிறிதும் எதிர்பாராத விதமாக மாலையில் எனது திருமணத்திற்கு மகன் திலீபனுடன் நீங்கள் வந்திருந்தீர்கள். அதுவே எனக்கு அன்றைய நாளில் மிகப்பெரிய சந்தோஷமாக இருந்தது. புதுமணப்பெண் என்பதையும் மறந்து, உங்களோடு வளவளவென்று பேசத் தொடங்கிவிட்டேன். வீட்டார் வாயில் விரலை வைத்து “உஸ்” என்று என்னை எச்சரித்தார்கள்; உள்ளே கூப்பிட்டு கண்டித்தார்கள். “பக்கத்திலே புது மாப்பிள்ளை அமர்ந்திருக்கும்போது உனக்கு அப்படியென்ன பேச்சு? மாப்பிள்ளை என்ன நினைப்பார்?”

நான் எதையுமே காதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. என் கணவரோ மிகப் பொறுமையாக அமர்ந்து நான் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் எனது உறவுக்காரர். அப்பா-பேத்தி முறை அவருக்கும் எனக்கும். மாத்தளையில் கொள்முதல் கடை வைத்திருந்தார். இதற்குமுன்னர் அவருடன் ஓரிரு தடவைகள் பேசியிருக்கிறேன். சரியாக முகத்தைப் பார்த்ததுகூட இல்லை. ஆனால், நீங்கள் அருகில் இருக்கும்போதுதான் கணவர் என்ற கோதாவில் அவரோடு முதல் தடவையாகப் பேசினேன். எனக்குப் புதிய பலம் வந்தாற்போலிருந்தது.

“நீங்கள் ரொம்ப அழகான பெட்டை என்று அவ சொன்னாவே.. ஏன் இப்படி வாடிக்கற்றுத்திருக்கறியள்...?” நீங்கள் கேட்டீர்கள்.

என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. தலையைக் குனிந்துகொண்டேன். எனது திருமணத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட என்வாயால் குறிப்படாத எனது நெஞ்சுரத்தை நீங்கள் மலைத்தபடி பாராட்டினீர்கள்.

மீண்டும் கேட்டீர்கள்.

“இந்த முகவரியிலிருந்து முன்னர் ஒரு கேள்வி தூண்டில் பகுதிக்கு வந்ததே...?”

மல்லிகையின் பெயர் குறித்து நான் கேட்ட கேள்வியைப் பற்றியே குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்பதையும், கூடவே உங்களது ஞாபக சக்தியையும் வியந்தபடி மல்லிகையில் இடம்பிடிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஏற்பட்ட ஆசையைப்பற்றியும் கூறினேன். இடையில் நானும் கேட்டேன்.

“உங்கள் மகனுக்கு திலீபன் என்று பெயர் வைக்கக் காரணமென்ன?”

அப்போது உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு உயிர் துறந்திருந்த திலீபன் என்ற தமிழ் இளைஞனின் ஞாபகமாக இருக்குமோ என்ற சம்சயம் என்னுள் இருந்தது. தான் ரொம்ப ஈடுபாட்டுடன் படித்த காண்டேகரின் நாவல் ஒன்றின் கதாநாயகனின் பெயரையே தனது மகனுக்குச் சூட்டியதாக நீங்கள் பதிலளித்தீர்கள்.

பிறகு என்னைத் தொடர்ந்து எழுத அனுமதிக்குமாறு என் கணவரிடம் வேண்டிக் கொண்டீர்கள். அதை ஏற்றுக்கொண்ட எனது கணவர், எனக்கு வேண்டிய புத்தகங்களையெல்லாம் வாங்கித் தருவதாக உங்கள் முன்னாலேயே வாக்களித்தார்.

இரவு எமது சாப்பாட்டில் கலந்துகொண்டுவிட்டு, பிறகு காலையில் மீண்டும் வந்து விடைபெற்ற பின்னர் கொழும்புக்குச் சென்றீர்கள்.

திருமணம்...! என் வாழ்வுக்கு ஆத்ம பலம் தந்தது. திருமணத்திற்கு எதிராக நான் கொண்டிருந்த கருத்துகள் யாவும் வெள்ளத்தில் அடிபட்ட மணல் வீடுகளென சுக்குநூறாகிப்

போயின. என் வாழ்வு புதிய திசையில் பயணிக்கத் தொடங்கிற்று.

எனது திருமணம் முடிந்து சில நாட்களின்பின் எமது பாடசாலைக் காலை ஆராதனைக் கூட்டத்தில் உரையாற்றிய திரு. என். பீ. பாளக் ஆசிரியர்(முன்பு ஜெயகாந்தன் எழுத்துகள் பற்றி என்னோடு பேசியவர்) நீங்கள் எனது திருமணத்திற்கு வருகை தந்திருந்தமை பற்றி மிக சிலாகித்துப்பேசி, "நீங்களும் ஜஹானறாவைப்போல கவிதை எழுத முயற்சியுங்கள்.." என்று மாணவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டதாக பின்னர் அறிந்தேன்.

அந்த மாத மல்லிகை இதழில் எனது திருமணப் பரிசு என்று குறிப்பிட்டு "நாதன் உள்ளிருக்கையில்..." கதையைப் பிரசுரித்திருந்தீர்கள். அதுவே அச்சில் வந்த எனது முதல் கதையாகும்.

அத்தியாயம் : 19

ஒரு மனிதனின் தனிப்பண்புகள் மட்டுமல்ல, சமூகமும் சேர்ந்தே சமூகத்தில் அவனது பங்கை உருவாக்குகின்றன.

– கார்ல் மார்க்ஸ்

பயிலுனர் ஆசிரியர் போட்டிப் பரீட்சையில் நான் தெரிவு செய்யப்பட்டதன் பேரில் எனக்கு விஞ்ஞான கணித ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்திருந்தது. ஆனால், ஏனோ என் மனது விஞ்ஞான கணித கற்பித்தலில் ஆர்வங் கொள்ளவில்லை. எனவே, நான் அந்நியமனத்தை ஏற்காமலேயே விட்டுவிட்டேன். சில வாரங்களின் பின்னர் ஆங்கில ஆசிரியர் நியமனத்திற்கான பயிற்சி வகுப்பில் (DELIC) கலந்துகொள்ளும்படி கடிதம் வந்திருந்தது. அது ஒன்பது மாதங்களாக அனுராதபுரத்தில் நடைபெறப் போகின்ற பயிற்சி நெறி என்பதாகவும் தெரிய வந்தது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், எனது நிச்சயதார்த் தத்தின்போதே எனது கணவர் நான் தொழில் புரிவதை ஒருபோதும் அனுமதிக்க மாட்டேன் என்று கூறியிருந்தார். திருமணநாள் தொட்டு இதுகுறித்து அவரோடு நான் நீளமாகப் பேசி வந்தேன். ஆசிரியர் தொழில் மூலமாக நான் சம்பாதிக்கப் போகின்ற பணத்தை மாதாமாதம் உபரியாக தானே தந்து விடுவதாகவும், எனவே எனக்குத் தொழில் தேவையில்லை யென்றும் அவர் கூறிவந்தார். ஈற்றில் மிக நீண்ட தயக்கத்திற்குப் பிறகே அனுமதி தந்தார்.

ஆங்கில மொழி கற்கை நெறிக்காக அனுராதபுரம் சென்று

வரலானேன். என்னுடன் கெகிறாவையைச் சேர்ந்த இரு சிங்களப் பெண்களும் தெரிவு செய்யப் பட்டிருந்தனர்.

எனது திருமண தினத்தன்றே கற்கைநெறி தொடங்கி விட்டிருந்தது. இரண்டு வாரகால விடுமுறையின் பின்னர் பயிற்சியில் இணைந்துகொண்டேன். கெகிறாவையிலிருந்து நாம் மூவரும் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்வோம். அனுராத புரத்தில் சிங்கள மத்திய கல்லூரியில் வகுப்புகள் நடைபெற்றன. இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் மாணவர்கள் வந்து கலந்துகொண்டார்கள். முழுக்கவும் சிங்கள மாணவர்களோடு சேர்ந்து கற்றது அதுவே முதல் அனுபவம்.

அந்நாட்களில் “வலம் வரும் வானொலி” என்ற நிகழ்ச்சியை ஜோசப் ராஜேந்திரன் தொகுத்து வழங்கி வந்தார். அந்நிகழ்ச்சியின் தரம் கண்டு அதற்கு எழுத அவாவினேன். எனது வாழ்க்கை அனுபவங்களை சுவாரச்யமாகப் பகிர்ந்துகொண்டு இறுதியில் டி. எம். எஸ். பாடிய “கேள்வி பிறந்தது அன்று” என்ற பாடலையும் விரும்பிக் கேட்டிருந்தேன். ஒருநாள் பயிற்சி வகுப்பு முடிந்து பஸ்ஸை விட்டிறங்கி வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும்போது அந்தப் பாடல் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வானொலிப் பெட்டிகள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. “அடே நம்ம பாட்டாச்சே” என்று ஆச்சர்யத்துடன் எண்ணிக்கொண்டே வீடு போனேன். ஒலி பரப்பானது எனது பிரதிதான் என்று வீட்டார் சொன்னார்கள்.

இந்நாட்களில் தொலைக்காட்சியில் பல சிறந்த தொடர்கள் ஒளிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தன. உஷா சுப்பிரமணியன் கதையில் உருவான “வேடீஸ் ஹொஸ்டல்”, சுஹாஸினியின் “பெண்”, வாஸந்தியின் “ரயில் ஸ்நேகம்”, மற்றும் ஆர். கே. நாராயணனின் “மல்குடி டேய்ஸ்” ஆகிய கதைகள் எனது இலக்கிய உணர்வுக்குத் தீனியிட்டன.

“உலகளாவிய துடிப்பும், இயக்கமுமே சிறந்த எழுத்தின் தன்மைகளாகும். மானுட இயக்கத்தை ஈடுபாட்டோடு அனுபவிக்கத் தெரியவேண்டும். அதை எழுத்திலோ, குறிப்பிலோ பதிக்க அவசியமில்லை. மனதில் பதிக்கத் தெரிய வேண்டும். அதை சுவைகூட்டி எழுதவும் வேண்டும்” என்று கருத்துத் தெரிவித்திருந்த நாராயணன் தனி மனித உணர்வுகளும், தனது சிறுபராயத்து அனுபவங்களுமே “மல்குடி டேய்ஸ்” ஆக உருப்பெற்றன என்றும் கூறியிருந்தார். அந்தத் தொடர்களில் வந்த பாத்திரங்கள் அவரது தொடருக்குச் சிறப்பு சேர்த்தனவா அல்லது அவரது பாத்திரங்களால் அத்தொடர்கள் சிறப்புப் பெற்றனவா என்று தெரியாதபடி அவ்வளவு கச்சிதமான நெறியாள்கை. அந்த அனுபவங்கள் இன்றைய எமது சிறார்களுக்கு இல்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயமே.

அந்நாட்களில் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது, ஜெயகாந்தன் “குமுதத்தில்” தொடராக எழுதிவந்த “நினைத்துப் பார்க்கிறேன்”. பல நூல்களைத் தேடிப் படித்ததுடன், ஸஹீஹூல் புகாரி கிரந்தங்களையும் நான் வாசித்தேன். அருத்த பெனாஸிர் பூட்டோ பாகிஸ்தான் பிரதமராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார். தலையில் முக்காட்டுடன் அவர் தனது மகனைக் கொஞ்சுகின்ற (அழகான)புகைப்படம் அந்நாட்களில் எல்லாப் பத்திரிகை களிலும் முன்பக்கத்தில் பிரசுரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஆங்கிலப் பயிற்சி வகுப்பில் எனது சக மாணவர்கள் “நீ பெனாஸிர் பூட்டோ போல இருக்கிறாய்..”என்று கூறுவார்கள். அந்நாட்களில் முக்காட்டுடன் நான் ஆங்கில மொழி பயிற்சி வகுப்புக்குப் போவதைக்கண்டு பல பேரினவாதிகள் கேலியும் செய்தனர்.” You are like a kidnapper” என்றும், “ஏன் குளிராக இருக்கிறதா? போர்த்தியிருக்கிறாயே” என்றும் கேலி செய்தவர்கள் பலர். அப்போதெல்லாம் எனது இதயம் துணுக்குறும். தற்போது முழுநீள அபாயாக்களில் வலம் வரும் எமது பெண்கள் எனது இந்த அனுபவங்களை அறிவார்களா?

அத்தியாயம் : 20

என் ஒவ்வொரு எழுத்திலும் என் உயிரில் கொஞ்சம் ஒட்டி
இருக்கிறது.

—வைரமுத்து

நீங்கள் கொழும்பு சென்று சேர்ந்து சில நாட்களின் பின்பு
எனக்கொரு கடிதம் வந்தது.

“எமது மதிப்புக்குரிய ஜீவா அவர்களை உங்களது
திருமண வைபவத்தில் நீங்கள் மிகச் சிறப்பாக உபசரித்து
அனுப்பியமைக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்”

மேமன்கவி.

ஏற்கனவே, அவரது “நாளையை நோக்கிய இன்றில்”,
“இயந்திர சூரியன்” ஆகிய தொகுதிகளைப் படித்து அவரது
அபிமானியாக ஆகிவிட்டிருந்த நான் உடனே அவருக்கு பதில்
எழுதினேன். எங்கள் நட்பு ஆரம்பமாயிற்று. தொடர்ந்து
கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டோம்.

திருமணம் முடிந்து நான் எனது கணவரின் அக்கா வீட்டில்
தங்கியிருந்தேன். அப்பொது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருமதி
கோகிலா மகேந்திரன் கடிதம் எழுதியிருந்தார். நீங்கள் எனது
முகவரியைத் தந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். வெகு உற்சாகமாக
பதில் எழுதினேன். அடுத்த கடிதத்தில் இப்படிக் குறிப்பிட்டிருந்
தார்.

“ திருமணத்திற்குப் பிறகு தேனிலவுகூட முடியவில்லை. அதற்குள்ளாகவே எனக்கு பதில் அனுப்பியிருக்கிறீர்கள். இதிலிருந்து தமிழ் இலக்கியத்தின்மீது நீங்கள் கொண்டுள்ள பற்றை உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.”

பிறகு அவரும் தனது நாவல், சிறுகதைத் தொகுப்பு என்பவற்றை அனுப்பினார். பிறகு நீண்டகாலமாக தொடர்பு குறைந்துவிட்டது. சமீபத்தில் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தால் எனது தங்கை சுலைஹாவுக்கு தமிழியல் விருது வழங்கப்பட்டபோது நடந்த வைபவத்தில் அவரைக்கண்டு கதைத்தேன்(2011). அதுவே நாங்கள் நேரில் சந்தித்துக் கொண்ட முதல் தடவை. தான் இப்போது பெரும்பாலான நாட்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் தங்கியிருப்பதாகக் குறிப்பிட்ட அவர், அங்குள்ள தமிழ் ஜனங்களுக்கு ஜெயகாந்தன் என்றால் யார் என்றுகூடத் தெரியவில்லை என்று கவலைப்பட்டார்.

உடத்தலவின்ன சிந்தனை வட்டம் சார்பாக “அரும்புகள்” என்றொரு கவிதைத் தொகுதி வரவிருப்பதாக அறிந்து அதற்கு எழுதினேன். நான், கலைமகள் ஹிதாயா, நாகபுசணிகருப்பையா, கலைநிலா சாதிக் கீன் உட்பட பலர் எழுதினோம். அத்தொகுதியில் எனது மூன்று கவிதைகள் வெளிவந்தன.

கண்டியில் அகில இலங்கை சாகித்திய மண்டல விழா நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. நானும் அக்கூட்டத்திற்குப் போயிருந்தேன். அங்கு நண்பர் மேமன்கவியை முதல் தடவையாக நேரில் கண்டு கதைத்தேன். எனது சாச்சா பாத்திமா மைந்தன் எனது அச்சில் வந்த முதல் கதையான “நாதன் உள்ளிருக்கையில்” படித்துவிட்டு வெகுவாகச் சிலாகித்து எனது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றைப் போடலாம் என்று அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார். அதுவரை எனது ஒரு கதைதான்

பிரசுரமாகியிருந்தது. மேமனிடம் ஆலோசனை கேட்டேன். பக்கத்தில் அமைதியே உருவாக அமையுந்திருந்து எமது உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த திரு. திக்வல்லை கமால் உடனடியாக, “இப்பவே வேண்டாம். இன்னும் சில கதைகள் வெளிவந்தபிறகு பார்க்கலாம்...” என்றார். அதுவே அவரும், நானும் பேசிக்கொண்ட ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம். கடந்த இருபது வருடங்களாக எனது எழுத்துகளைத் தொடர்ந்து படித்து வருபவராக இருந்தாலும், எனது எழுத்துகளைப் பற்றி சிலாகித்து தனது எழுத்துகளில் பல தடவைகள் பதிவு செய்து இருந்தாலும், ஏன் எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கியபின்பும் கூட(2009), நானும் அவரும் ஒரு தடவையாவது பேசிக்கொள்ளவில்லை. யாருடனும் சட்டென்று சென்று பேசிப்பழகுவதில் கொஞ்சம் கூச்ச சுவாவம் எனக்குண்டு. ஆனால், தற்போது ஜெயகாந்தன் சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் ஒன்றாகிய “தேவன் வருவாரா?” சிறுகதைத் தொகுதியை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பது தொடர்பாக இப்போது அடிக்கடி பேசி வருகிறேன்.

அப்போது “தகவம்” பரிசுத் தொகையாக ரூபா நூறு எனது வீட்டிற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் விளக்கமும், பெறுமதியும் எனக்கு விளங்கக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. அதை ஒரு பெரிய விடயமாக நான் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. மேமன்கவிக்கு எழுதும்போது கடித்தின் கடைசி ஓரத்தில் அதுபற்றிக் குறிப்பிட்டு அனுப்பியிருந்தேன். உடனே தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்ட அவர், “என்னம்மா இது...! இவ்வளவு சிம்பிளாக எழுதியிருக்கிறீர்கள்..? எவ்வளவு பெரிய அங்கீகாரம் இது...! தகவம் பரிசு என்றால் சும்மாவா?” என்று உற்சாகத்தில் குதிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அதன்பிறகுதான் அதன் பெறுமதி என்ன என்பது பற்றியும், தகவம் பரிசுத் தேர்வு பற்றியும் நான் அறிந்துகொண்டேன். அதன் பிறகு – ஏறத்தாழ இருபத்தியொரு வருடங்களுக்குப் பிறகு – மல்லிகை ஆண்டு

மலரில் (2010) நான் எழுதிய “அங்கும் இங்கும்” சிறுகதைக்காக இப்போது மீண்டும் “தகவம்” பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளேன்.

அவர்களது ஆலோசனைப்படி எனது சிறுகதைத் தொகுதியை இப்போதே கொண்டுவர வேண்டாமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, மேலும் சில சிறுகதைகள் எழுதுவதென்று தீர்மானங் கொண்டேன். அச்சிறுகதைகள் தேசிய நாளிதழ்களிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளியாகின. அவை வெளிவந்து தேசிய மட்டத்தில் எனக்கொரு அறிமுகம் கிடைப்பதற்கு மேமன்கவி பெரிதும் உதவியாக இருந்தார். “அரும்புகள்” கவிதைத் தொகுதியில் வெளிவந்த கவிதைகள் பற்றியும் நீளமானதொரு திறனாய்வுக் கட்டுரையை “தினகரனில்” எழுதினார்.

அக்கதைகள் வெளிவந்த புதிதில் மோசமான பல கருத்துகள் தொலைபேசிக்கூடாக என் வீட்டாருக்கு வரத் தொடங்கின. என் கணவர் மிகுந்த ஆதங்கப்பட்டார். “உன்னைப்பற்றி பிறர் பேசுவதை நான் விரும்பவில்லை...” என்று கவலைப்பட்டார். ஆனால், இருபது வருடங்களைச் சேவையில் கழித்துவிட்ட ஒரு ஆசிரியையாகவும் பலரது மரியாதைக்குப் பாத்திரமாக நான் இப்போது விளங்குவதை அவர் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரது குடும்பத்தவர்கள் ஆரம்பத்தில் நான் எழுதுவது குறித்து சிறிது அகையை கொண்டிருந்தாலும், இன்று எனது ரசிகர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

அத்தியாயம் : 21

நாம் வாழ விரும்புகின்ற வாழ்க்கைக்கும், வாழ்கின்ற வாழ்க்கைக்கு மிடையே எப்போதும் ஒரு இடைவெளி இருந்தே வந்திருக்கிறது.

-நா. பார்த்தசாரதி

அன்புள்ள ஜீவா சாருக்கு,

“நீங்கள் மணமுடித்தபோது உங்கள் திறமைகள் என்னாகுமோ என்று பயந்தேன். பெரியதொரு கட்டுப்பாட்டை நீங்கள் தகர்த்துவிட்டீர்கள். ஆனால், அதை உடைப்பதற்கு நீங்கள் எவ்வளவு போராடினீர்களோ, எனக்குத் தெரியாது...” என்று ஒருமுறை கூறினீர்கள்.

இப்பொழுது பதில் சொல்கிறேன்.

“வலம் வரும் வானொலி” என்ற நிகழ்ச்சியில் எனது பிரதி ஒலிபரப்பாகியது என்று சொன்னேன் அல்லவா? அதில் ஒரு வரி இப்படி இருந்ததாக ஞாபகம்.

“வாழ்க்கையில் எப்போதுமே நான் சந்தோஷமாக இருந்ததில்லை. வாழ்க்கையின் ஓட்டத்தில் முன்னைப்போல ஒரே நிலையில், ஒரே காட்சியில் லயித்து நிற்க முடியவில்லை. அடுத்த கணத்திற்கு, அடுத்த வேலைக்கு நான் தயாராக இருப்பதால்....”

எனது இந்தப் பிரதியை எனது கணவரும், அவரது நண்பரும் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கிடையில் பெரிய தர்க்கம் மூண்டிவிட்டிருக்கிறது. நான் மணமுடிக்கத் தயாராக இல்லாத நிலையில் என்னை அவர் மணமுடித்தது தவறு என்று நண்பர் வாதிட, அதைக்கேட்டு மிகுந்த ஆதங்கத்தடன் இவர் வந்து என்னிடம் முறைப்பட்டுக்கொண்டார். என்னை எழுத வேண்டாம் என்றுகூடச் சொன்னார்.

என்னால் எனது எழுத்தை விட்டுவிட்டு இருக்கமுடியாது என்பதை அவரிடம் நான் பின்வருமாறு சொன்னேன்.

“எழுதாதே என்று நீங்கள் சொன்னால் அதை விட்டுவிட்டு என்னால் இருக்க முடியும். ஆனால், நான் நானாக இருக்க மாட்டேன். ஒரு நடைப்பிணம்போல ஆகிவிடுவேன். அது உங்களுக்குச் சம்மதமா?”

அவரால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

நான் சந்தோஷமாக இல்லை என்பதற்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் சொன்னேன்:

“நான் இப்போது மட்டுமல்ல, வாழ்க்கையில் எப்போதுமே சந்தோஷமாக இருந்ததில்லை. சந்தோஷமாக இருப்பது என்பது வேறு; திருப்தியாக வாழ்வதென்பது வேறு. என்னைச் சூழவுள்ள பிறர் படும் துன்பங்களைக் கண்ணூறும்போது அவர்களை நானாகப் பாவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே, என்னால் சந்தோஷமாக இருக்கமுடிவதில்லை. மனிதர்கள்மீது அன்பு கொண்ட ஒரு ஆத்மா அவ்வாறுதான் இருக்கும்போலும்...”

அவர் என்னைப் புரிந்து கொண்டார்.

நீங்கள் மீண்டும் கடிதம் எழுதியிருந்தீர்கள். எமது ஊர் முஸ்லிம் பாடசாலைக்குப் புதிதாக வருகின்ற கலாமணி ஆசிரியைக்குத் தேவையான உதவிகளை செய்யும்படியும், அவரது கணவர் "மல்லிகை"யின் நீண்டநாள் அபிமானி என்றும் நீங்கள் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். அவ்வாசிரியையும், தனது பச்சைப் பாலகனுடன் எனது வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். அவர் இளம் பெண்ணாக, ஒடிசலாக, உயரமாக, அழகாக இருந்தார். அவருக்குத் தேவையான வசதிகளை நாம் பாடசாலை நிர்வாகத்துடன் பேசி செய்து கொடுத்தோம். எனினும், அவரால் கையில் பச்சைக் குழந்தையுடன் தனியாக பாடசாலையில் தங்கி யிருப்பதற்கு ரொம்பவும் பயந்தார். நானும் மாத்தளைக்கும், கெகிறாவைக்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்ததால் அவருக்குப் பெரிதாக எதுவும் உதவ முடியவில்லை. சில மாதங்களில் அவர் மாற்றலாகி யாழ்ப்பாணத்திற்கே சென்றுவிட்டார். அங்கிருந்து கொண்டு தனது சம்பளத்தைப் பெற்றுத் தரும்படி அவர் கடிதமூலம் வேண்டி, அக்கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு நான் பாடசாலை நிர்வாகத்துடன் கதைக்க, நிர்வாகம் அது குறித்து எதுவும் செய்யமுடியாதென கையை விரிக்க...இறுதியில் அவருக்கு நான் உதவ முடியாமலே போயிற்று. ஆயினும், அவரைப் பற்றிய தகவல்கள் எனக்குக் கிடைத்துக்கொண்டே யிருந்தன.

மிக நீண்ட வருடங்களுக்குப்பிறகு(2009) எனக்கொரு கடிதம் வந்தது. கூடவே "ஜீவநதி" இதழ் - 2 இணைக்கப் பட்டிருந்தது.

"அன்புள்ள ஸஹானா அம்மாவுக்கு, இத்துடன் "ஜீவநதி" இதழ் - 2 ஐ அனுப்புகிறேன். பெற்றுக்கொள்ளவும். "ஜீவநதி"க்கு சிறுகதை ஒன்றை அனுப்பி வைக்கவும். என்னைத் தெரிகிறதா? நான்தான் நீங்கள் தூக்கி வளர்த்த பரணீதரன். என் அம்மாதான் கலாமணி டீச்சர். நீங்கள் எங்களுக்கு செய்த உதவிகளை நாம்

மறக்கவில்லை. என் அம்மா இதை உங்களிடம் சொல்லச் சொன்னார். தெணியான் அவர்கள் உங்களை மிகக் கேட்டதாகச் சொன்னார்.

- ஜீவந்தி பிரதம ஆசிரியர் பரணீதரன்

நான் அடைந்த ஆச்சர்யத்திற்கு அளவேயில்லை. அந்த ஆச்சர்யமும், ஆசீர்வாதமும் தொடர்ந்து வருகின்றன, ஒவ்வொரு முறையும் பரணீதரன் என்னை "அம்மா" என்று அழைக்கும்போது.

ஆங்கிலமொழிப் பயிற்சி நெறியை முடித்துக்கொண்டு, மீண்டும் பரீட்சையில் வெற்றிபெற்று, கெகிறாவ முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆங்கில பாட ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றேன் (1991.02.01.).

பத்திரிகையில் கண்ட விளம்பரத்தை அடுத்து, தபால் மூலம் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்வதற்கு விண்ணப்பித்தேன். நான் ஏலவே உயர்தரத்தில் விஞ்ஞானத் துறையில் கற்றிருந்தாலும், தற்போது கலைத்துறையில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்வதென முடிவெடுத்தேன். ஏனெனில், கலைத்துறை சார்ந்த பாடங்களை எப்படியோ சிரமமின்றி கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. எனக்குத் தெரிந்த சில ஆசிரியர்களுடன் பேசினேன். இன்னும் சில மாணவர்களை சேர்த்துக் கொண்டால் கெகிறாவையிலேயே வகுப்புகளை ஆரம்பிக்கலாம் என்று அவர்கள் சொன்னதன் பேரில் ஏறத்தாழ இருபது மாணவர்கள் வரையில் சேர்த்துக் கொண்டேன். கலைத்துறைப் பாடங்கள் விரைவில் பிரபல்யமாயின. ஜி.ஏ.கியூ. பரீட்சையில் முதல் தடவையிலேயே பெரும்பாலான மாணவர்கள் சித்தியடைந்தனர். அதற்கு முன்னர் எமது ஊரில் தமிழ் மொழிமூலமாக பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ள விழைந்த மாணவர்களை ஊக்குவிப்பதற்கான எந்த அமைப்பும் காணப்படவில்லை. "இப்படியொரு வகுப்பு தோன்றுவதற்கும், அதை தொடர்ந்து நாங்கள் கொண்டு

செல்வதற்கும் ஐஹானறாவே காரணம்” என்று எனது ஆசிரியர்கள் என்னைப் பாராட்டினர்.

முஸ்லிம் சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் வெளியிட்ட “வாழ்வோரை வாழ்த்துவோம்” மலரில் திரு. அ.ஸ. அப்துஸ் ஸமது அவர்களும், பேராசிரியர் மு.உவைஸ் அவர்களும் எனது ஆக்கங்களைப் பாராட்டி எழுதியிருந்தனர். இவர்களுள் அப்துஸ்ஸமது அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது. பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளுமுன்னரே அவர் காலமாகிவிட்டதாக எனக்கு ஞாபகம்.

“சூர்யா” நிறுவனம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் கலந்துகொண்டு சர்வதேச மகளிர் தினக் கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றேன். பேராசிரியை சித்ரலேகா மௌனகுரு தனது கைப்பட கடிதம் எழுதி பரிசுகளை அனுப்பியிருந்தார். “சிவரமணி கவிதைகள்” நூலைப் பரிசாகப் பெற்றுப் படித்தது ஒரு நல்ல அனுபவமாகும்.

மரதன் கடவலையில் வீடுகட்டித் தனிக் குடித்தனம் செல்வதென்று தீர்மானித்தோம். எனவே, கெகிறாவ முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்திலிருந்து மாற்றம் பெற்று மரதன்கடவலை அல் அமீன் முஸ்லிம் வித்தியாலயத்தில் ஆங்கில பாட ஆசிரியையாகக் கடமையேற்றேன். புது வீடு கட்டியபோதும் பல வருடங்களாக மின்சார வசதி இருக்கவில்லை. மிகவும் பிரயத்தனப்பட்டு எமது ட்ரக் வண்டியில் உள்ள வானொலியில் மாலைநேரங்களில் நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பேன். அக்காலத்தில் என்னை மிகவும் கவர்ந்த நிகழ்ச்சி கே. ஏஸ். ராஜா தொகுத்து வழங்கிய “மக்கள் குரல்”. அதில் “இந்தியா டுடே” இதழாசிரியராகிய மாலனின் பேட்டியைக் கேட்டேன்.

இன்றுவரை புரனமானதொரு யதார்த்த இலக்கியம்

தமிழில் தோன்றவில்லை என்று குறைபட்டுக்கொண்ட அவர், “இன்றைய இலக்கியவாதிகள் இன்று தம் முன்னால் உள்ள பிரச்சனைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டினால், எங்கே வாசகர்களைக் கசப்படையச் செய்து விடுவோமோ என்று பயந்து சாதாரணமாக எழுதிக்கொண்டு போகிறார்கள். இதை 'playing for the gallery' என்ற சொல்லலாம். உண்மையில் இலக்கியத்தில் பிரச்சனைகளை எடுத்துக் கூறுதல் என்பதை ஒரு கொள்கையாகக் கூட அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை” என்ற கருத்தை வெளியிட்டார். என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

பாடசாலை, படிப்பு, பிரத்தியேக வகுப்புகள், இவை காரணமாக எனது கணவருக்கும், எனக்குமிடையில் அடிக்கடி முரண்பாடுகள் ஏற்படலாயின. தாயாரிடம் சென்று முறையிட்டேன். “நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதே. எந்த ஆணுக்கும் தனது மனைவி படித்தவள் என்பது குறித்து பெருமிதம்தான் இருக்குமெயொழிய வேறெந்த மனத்தாங்கலும் இருக்காது. நீ பயப்படாமல் படித்து முடி” என்று என்னை ஊக்கப்படுத்தினார்கள்.

அத்தியாயம் : 22

The literature is a record of the best thought

- Emerson

“குமுதம்” இதழ் பல பிரபலங்களைக் கொண்டு தயாரித்த சிறப்பிதழ்களை வாராவாரம் வெளியிட்டு வந்த காலம். அவற்றுள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது, நடிசை கே.ஆர்.விஜயா தயாரித்தளித்த இதழ். அதை எனக்கென எனது கணவர் வாங்கி வந்திருந்தமை இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்திற்று. ஏனெனில், அவரது நீண்டகால அபிமானி நான்.

அடுத்தது, ஜெயகாந்தன் தயாரித்தது. நண்பர் மேமன்கவி வாங்கி அன்பளிப்புச் செய்திருந்தார்.

அதைப் படித்ததும் ஜெயகாந்தன் பற்றிய எனது பார்வை விசாலமடைந்தது. அதில் அவரது அலுவலக முகவரியும் இருக்கவே அவருக்கு உடனடியாக கடிதம் ஒன்று எழுதினேன். அப்போது எனக்கு வயது இருபத்து மூன்று.

ஜெயகாந்தனைப் படிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் அவரைப் பற்றி நான் கனவு காண்பேன்:

அவர் ஆவேசமாக ஒரு கூட்டத்தில் நின்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். நான் சபையில் அமர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பின்னர் கூட்டத்தில் நான் எழுந்து

பேசுகிறேன். எல்லாரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்கின்றனர். “இன்னொரு ஜெயகாந்தன் நீ” என்று என்னைப் பாராட்டுகின்றனர். அந்தச் சபையில் பீ. எச். அப்துல் ஹமீட்கூட இருக்கிறார்....

“நான் கடிதங்களுக்கு பதில் எழுதுவதில்லை” என்று குமுதத்தில் தெரிவித்திருந்தார். “இதைப் படித்தபின் ஒரு தபால் அட்டையில் ஒரு வரியாவது பதிலாக எழுதி எனக்கு அனுப்ப வையுங்கள்” என்று வேண்டி எனது நீண்ட கடிதத்தை எழுதியனுப்பினேன்.

சில வாரங்களுக்குப் பிறகு ஒரு கடிதம் வந்தது. தென்னிந்தியாவிலிருந்து சிங்கமுத்து என்பார் எழுதியிருந்தார்.

“உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. ஜெயகாந்தனை இந்தளவுக்குப் படித்ததன் மூலம் அவரை நேசிக்கின்ற மக்களின் கூட்டத்தில் நீங்களும் ஒருவராகி விட்டீர்கள். வாழ்த்துகள்.”

எனக்குப் பெரிய திகைப்பு. “நீங்கள் யார்? உங்களுக்கும் ஜெயகாந்தனுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? எனது கடிதம் ஜெயகாந்தனுக்குக் கிடைத்ததா? அது எப்படி உங்கள் கைக்கு வந்தது?” என்று கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டு அவருக்கு பதில் அனுப்பி வைத்தேன். அவரிடமிருந்து எந்த பதிலும் இல்லை.

பல வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. ஒருநாள் கெகிறா வைக்குச் சென்றபோது எனது தாயாரும், தங்கை சலைஹாவும் சிரித்த முகத்துடன் “தொடரும்” இதழை என் முன்னால் எடுத்துப் போட்டார்கள். நான் பிரித்துப் படிக்கும்வரை காத்திருந்தார்கள். அதன் முதல் பக்கத்திலேயே—ஆசிரியர் தலையங்கத்திலேயே—என்னைப் பற்றிய அறிமுகம். அடுத்த பக்கத்தில் எனது கடிதம். ஒரு அட்சரம் பிழையில்லாமல் அப்படியே பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. தலைப்பு “இலங்கையிலிருந்து வந்த கடிதமும், எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் தந்த பதிலும்” என்றிருந்தது.

கடிதத்திற்குக் கீழே நான் கேட்டிருந்த கேள்விகளை “தொடரும்” குழுவினர் எழுப்ப, அதற்கு ஜெயகாந்தன் பதிலளித்திருந்தார்.

இந்த நூலை யார் அனுப்பி வைத்திருப்பார்கள் என்று எல்லோரும் மண்டைகளைப் போட்டு உடைத்துக்கொண்டோம். சாச்சா பாத்திமா மைந்தன்தான் அனுப்பியிருப்பார் என்பது எனது தாயாரின் அபிப்பிராயம். நான் எந்த முடிவுக்கும் வரவில்லை. நூலை அக்குவேறு ஆணியேவராகப் படித்தபோது புரிந்தது, அந்த நூலாக்கக் குழுவில் சிங்கமுத்துவும் ஒருவர் என்பது.

பின்பு அடிக்கடி நான் ஜெயகாந்தனுக்கு எழுதலானேன்.

இந்த காலகட்டத்தில்* இரண்டு முக்கிய சம்பவங்கள் நடந்தன. அவற்றுள் ஒன்று, மாத்தளையில் ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன் தேவஸ்தானத்தில் மேமன்கவி, பண்ணாமத்துக் கவிராயர், பாலரஞ்சனி சர்மா, நான் ஆகியோர் கலந்துகொள்ளவிருந்த ஒரு கவியரங்கிற்கு என்னைச் செல்லவிடாது எனது கணவரின் உறவினர்கள் வன்மையாக மறுத்தமை. ஏனெனில், நான் கோயிலுக்குள் செல்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லை.

அடுத்து, “முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த பிரதிநிதியாக இருக்க ஆசைப்படாதீர்கள்” என்று அடிக்கடி சொல்வீர்களே ஜீவா சார், அதை நிரூபிப்பதுபோன்று நான் எனது கணவருடன் புனித ஹஜ் யாத்திரைக்குச் சென்றது(1993).

ஹஜ் யாத்திரை பற்றி கெகிறாவையிலோ, மரதன் கடவலையிலோ போதிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டிராத ஒரு காலத்தில் நான் எனது கணவருடன் மக்காவுக்குப் புறப்பட்டேன். மரதன்கடவலையிலிருந்து முதன்முதலாக அவ்வாறு புறப்பட்ட முதல் தம்பதியினர் நாங்களே. ஊரே திரண்டு எம்மை வழியனுப்பி வைத்தது. பல வாகனங்கள் எம்மை வழியனுப்புவதற்காக வந்தன.

அத்தியாயம் : 23

வாழ்க்கை வாழும் கலையில் ஒரு பரீட்சை. ஆனால், அதன் முடிவுகளை நாம் அறிவதற்குள் நம் வாழ்க்கை முடிந்து விடுகிறது.

– ரஸ்ஸல் கிரீன்

எப்படிப் பார்த்தாலுமே இலக்கியத்திற்கு ஞபவாஹினி செய்துள்ள சேவைகள் அளப்பரியன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். லக்ஸ் நிறுவனத்தின் அனுசரணையுடன் சத்யஜித்ரே திரைப்படவிழாவை ஒழுங்கு செய்திருந்தது. “the garden of diomends” , “jalsagar”, “aparagido”, “agnatuk”, “the middle man” ஆகிய திரைப்படங்களையும், ஸ்யாம் பெனகலின் “அன்கூர்” மற்றும் தமிழ்த் திரைப்படங்களான “ஹவுஸ்புல்”, “இந்திரா” ஆகிய படங்களையும், “சக்தி” தொலைக்காட்சி வாராவாரம் ஒளிபரப்பிய “கதைநேரம்” தொடர்களையும், மலையாளத் திரைப்படமான “யமனம்”, சிங்களக் குறுநாடகங்கள், மற்றும் விக்டர் ஹியூகொவின் “லெஸ் மிஸரபள்” ஆகிய ஆங்கிலத் திரைத்தொடரையும் நான் தொலைக்காட்சியில் பார்த்தேன்.

மற்றும், ஞபவாஹினி தொடராக வழங்கிய “விஸ்வா மித்திரர்” நாடகம் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. ஞபினி போன்ற ஒரு சாதாரண நடிகையிடமிருந்து இவ்வளவு கலைத்திறமையைக் கொண்டு வர முடியுமா என்ற ஆச்சரியத்தை என்னுள் ஏற்படுத்தியது.

மற்றும், பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு மறு ஒளிபரப்பு

மூலமாக நான் மீண்டும் பார்க்க நேர்ந்த “கௌனி பாலம்” என்னைக் கவர்ந்தது. தன்னைத்தானே சுட்டு மரணிக்கின்ற சுட்டே அய்யா ஒரு மாபெரும் வீரனாக எனது கண்ணீர் துளிர்ந்த கண்களின் முன்னே எழுந்து நின்றான்.

வித்தியாசமான அழகுடன் என்னை எப்போதும் கவர்ந்து வந்த வாணி கமலஹாசன், இல்லை, பெங்களூரில் தனது தாத்தாவுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வாணி கணபதி – “still I love him” என்று வழங்கிய பேட்டி பெண்மை எப்போதுமே உயர் வானதுதான் என்பதை எனக்கு நினைப்பித்தது.

பீ.பி.ஸி.யில் வரண்ட தோற்றத்துடன் வந்து பேட்டியளித்த இளவரசி டயானாவின் பெண்மை கொஞ்சம் அழகு, “monarchy(முடியாட்சி)க்கு எதிராக நான் போராடப் போவ தில்லை என்று கூறும்போது அவர் கொண்ட பணிவு, air force அதிகாரியுடன் தான் உறவு கொண்டிருந்ததை ஒப்புக் கொண்ட போது அவர் கொண்ட வெட்கம்... இவற்றை இன்றுவரை என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

மற்றும் “குருதிப்புனல்” திரைப்படமும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது.

கவிஞர் வைரமுத்து இலங்கை வந்திருந்தார். அவருடன் பானுப்பிரியா, மனோரமா ஆகிய நடிகைகளும் வந்திருந்தனர். அரை மணித்தியால தொலைக்காட்சிப் பேட்டியில் நாமும் எமது பெயர்களைப் பதிந்து கவிஞரிடம் வினாக்கள் தொடுத்திருந்தோம். ஆனால், இரு நடிகைகளிடமும் அதிக கேள்விகளைக் கேட்டு அந்த நிகழ்ச்சியையே பாழ்படுத்தி முடித்து விட்டார்கள். எனக்குக் கடுங்கோபம் ஏற்பட்டு விட்டது. நண்பர் மேமன் கவியுடன் தொடர்பு கொண்டு அவர் தங்கியிருந்த ஹோட்டல் அறையின் தொலைபேசி எண்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

முதல் சுற்றிலேயே கவிஞரின் குரல். வினாக்களைத் தொடுத்தோம். ஒரு நண்பனுடன் உறவாடுவதுபோன்று பதிலளித்தார். நாம் கேட்ட கேள்விகளில் ஒன்று: “உங்களது “சின்னச்சின்ன ஆசை” இந்திரா காந்தி எழுதிய ஒரு நூலிலுள்ள வரிகளின் பிரதியா?”

அவர் உடனே இப்படிச் சொன்னார்: “நான் நேருவை ஒரு கவிஞராக ஏற்றுக்கொண்டாலுமே இந்திரா காந்தியை ஒரு கவிஞராக ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. அவரது புத்தகத்தை நான் படித்ததுமில்லை...”

அதுவரை அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதவேண்டும் என்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை. அதற்குப் பிறகு அவருக்கு எழுதினேன். ஒரேயொரு கடிதம்தான். அதுவே மிகப்பெரிய அறிமுகம்போல பின்னாளில் எனது கவிதை நூலுக்கு ஒரு அழகிய அணிந்துரையை அவர் தர உதவியாயிற்று.

அத்தியாயம் : 24

தீது நேர்ந்திடின் அஞ்சுவதில்லை

- பாரதி

1997 இல் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்தேன். ஒரு திருமண வீட்டிற்குப் போய் வரும் வழியில் ஜெயகாந்தனைச் சந்தித்தேன். இனிய அனுபவம். நான் நீட்டிய நூலில் "செல்வி ஸஹானாவுக்கு" என்று தன் கைப்பட எழுதி ஜே.கே. கையெழுத்திட்டுத் தந்தார். அப்போது எனக்குத் திருமணமாகி ஏழு ஆண்டுகள் கழிந்திருந்தன.

ஜெயகாந்தனைச் சந்தித்த அனுபவத்தை நண்பர் மேமன்கவி மற்றும் உங்களது வற்புறுத்தல் காரணமாக "தினகரனில்" எழுதினேன். அடுத்தவாரமே பிரசுரமாயிற்று. எனது கணவர் பத்திரிகையில் எனது புகைப்படத்தைக் கண்டதும் மனங் குழம்பிப்போனார்.

அப்போதும் நான் ஒரே வார்த்தையையே திரும்பவும் சொன்னேன். "எழுதுவதை விட்டுவிடலாம். ஆனால்,..."

பிறகு "இந்தியா டூடே" வெளியிட்டிருந்த பெண்கள் மலரை அவருக்குப் படித்துக் காட்டினேன். பெண்களது உள்ளக் குமுறல்களையும், ஆண்கள் அவர்களை அடக்கி வைக்க

நினைப்பதையும் பற்றி சர்வதேசமெங்கிலும் உள்ள நிலைப்பாட்டை எடுத்துச் சொன்னேன். ஓரளவு புரிந்து கொண்டார்.

எனினும், இப்படி புகைப்படங்கள் பிரசுரமாவதை நானும் விரும்பவில்லை. எனவே, வேறு பத்திரிகைகளுக்கு எழுதாமல் “மல்லிகை”யோடு மட்டும் உறவை வலுப்படுத்துவது நல்லதென முடிவெடுத்தேன். இந்த நிலைப்பாட்டை இன்று வரை கடைப்பிடித்த நான் சமீபத்தில் “விடிவெள்ளி” வார இதழில் ஒரு சிறுகதையை எழுதியுள்ளேன். அக்கதை பரவலாக எல்லா சாதாரண மக்களாலும் படிக்கப்பட்டது என்பது ஒரு சந்தோஷமான விடயம். தேசிய பத்திரிகைகளின் சக்தி வலுவானதுதான்.

என் கணவர் அடிக்கடி என்னிடம் கேட்பார், “இலக்கியம் இலக்கியம் என்கிறாயே, நீ இறந்தால் உன்னை கலா பவனத்திலேயா வைப்பார்கள்...?”

இன்னொருமுறை கேட்டார், “பெருசா இலக்கியம் தெரியுமனு சொல்றியே... வழதுணங்காய் என்றால் என்ன? சொல்லு பார்க்கலாம்...”

அவர் முன்னால் எனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டேன். அது கத்திரிக்காய் என்பதை அப்போதுவரை நான் தெரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை.

இந்தியா சென்றபோது ஏ.வி.எம். ஸ்டூடியோவில், “இந்தியன்” பட வேலைகளுக்காக வந்திருந்த நடிகர் கமலஹாசனிடமும், நாசரிடமும் பேசினேன். “துரோகால் படத்தின் பிரதிதானே குருதிப்புனல்?” என்று கமலஹாசனைக் கேட்டேன். கலகலவென்று சிரித்தார். “அது அவர்களது உரிமை பெற்று எடுக்கப்பட்ட படம். உரிமை சந்திரபாபு நாயுடு என்று

மேலே போட்டிருக்கிறோம்” என்றார். “தமிழ்மீதான உங்களது பற்றை உங்களது பேட்டிகள் மூலமாக அறிந்திருக்கிறேன். ஆங்கிலமே கலக்காமல் நீங்கள் பேசுவது எனக்குப் பிடிக்கும். உங்களது “தேடித் தீர்ப்போம் வா” தொகுதி கிடைக்குமா? தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றேன். “தீர்ந்து போச்சங்க...” என்று கூறிச் சிரித்தார்.

நாசருடைய வீட்டில் பாயசம் சாப்பிட்டேன். கன்னட நாவல் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றும், “இருளென்பது குறைந்த ஒளி”-பாரதி நூலையும் அன்பளிப்பாகத் தந்தார். சில காலம்வரை அவருடன் கடித்தத் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். பிறகு விட்டுப்போயிற்று.

எனது கடித்தத்திற்கு ஜெயகாந்தன் “குமுதத்தில்” பகிரங்கமாக பதில் எழுதியிருந்தார். நான் எனது கணவரிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனால், லண்டனில் இருந்து அவரது மருமகனிடமிருந்து உடனே தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. “மாமியப் பத்தி ஜெயகாந்தன் எழுதியிருக்கிறாரே... இன்டர் நெட்டில் படிச்சேன்...” என்று அவர் பாராட்டிக் கூற, எனது கணவர் மௌனமாகத் தனது பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டார். அவரது குடும்பம் எனது திறமையை ஏற்றுக்கொண்டது எனக்கு நல்லதொரு பக்கபலமாயிற்று.

“எனது சஹ்ருதயர்களில் ஒருவர்” என்ற ஜே.கே. வரிகளைப் படித்தபின்னர் நான் நிரம்ப ஆனந்தங் கொண்டேன். எனினும், எந்தத் தளம்பலையும் காட்டவில்லை, நீங்கள், மேமன்கவி எல்லோரும் தொலைபேசியில் பாராட்டியபோதும். மேமன்கவி சொன்னார்: “நீங்கள் புகழில் மயங்காதவர்.”

பாடசாலையில் இலவச சீருடை வினியோகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. பெற்றோர் முன்னிலையில் பாடசாலை அதிபர்

அதிகமாக உளறத் தொடங்கினார்." நான்தான் இங்கே ஒரே ஆண். நான்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.. இந்த பொம்புள டீச்சர்மாருக்கு ஒண்டுமே தெரியாது..."

நான் எனது சகாக்களை ஒன்று கூட்டி ஆலோசித்தேன். இரண்டு சிங்கள ஆசிரியைகள் உட்பட எல்லா ஆசிரியைகளையும் அணி திரட்டிக்கொண்டு அதிபரின் முன்னால் போய் நின்றேன்.

"நீங்கள் சொன்னது தவறு. இப்போதே அதை வாபஸ் வாங்கவேண்டும்.." என்றேன். மேலும் கீழும் விழித்த அவர், "ஐயோ ஐஹானறா, நீ இப்படி படை திரட்டிக்கொண்டு வராமல் தனியே வந்திருக்கக் கூடாதா?" என்று ஆதங்கப்பட்டார். மன்னிப்புக் கேட்டார்.

இன்னொரு தடவை ரமழான் மாதத்தில் பள்ளிவாசலில் பிரசங்கம் கேட்கப் போயிருந்தோம். பள்ளி அஸரத் பெண்களைப் பற்றித் தரக்குறைவாகப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார். கொஞ்சநேரம் இருந்து பார்த்தோம். சகிக்கமுடியவில்லை. நானும், தங்கை சலைஹாவும் விருட்டென்று பள்ளியை விட்டு வெளியே வந்து விட்டோம். அவரது உறவுக்காரப் பெண்கள் இதை அவதானித்த படி பள்ளிவாசலுக்குள் அமர்ந்திருந்தார்கள். விளைவு: மறுநாள் பிரசங்கத்தில் அஸரத் பகிரங்கமாக எம்மிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார்.

ஒரு தடவை நண்பர் மேமன்கவியிடம் தொலைபேசி இலக்கங்களைப் பெற்று திரு.பீ.எச்.அப்துல் ஹமீட்டிடம் பேசினேன். அவர் "ஹலோ" சொன்னதும், "கெகிறாவையிலிருந்து பேசுறேன்.." என்றேன். "ஸஹானாவா பேசுறீங்க..?" என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே கேட்டார். நான் சிரித்துக்கொண்டே, "உங்களது

இந்த ஞாபக சக்தியில் நம்பிக்கை வைத்தே முதல் தடவையாக உங்களுக்குத் தொலைபேசி அழைப்பு எடுத்தேன்.” என்று கூறினேன்.

இன்று அவரது மனைவி, மாமியார் எல்லோருடனும் அடிக்கடி பேசிக் கொள்கிறேன்.

ஜேசுதாஸ் என்றால் ரொம்பப் பிரியம் எனக்கு. ஒரு தடவை அவர் இலங்கை வருவதாக இருந்தது. தட்புடலான விளம்பரம் செய்யப்பட்டது. “குறிஞ்சிமலரே” என்ற அவரது பாடலை ஒலிக்கவிட்டு, “குறிஞ்சிமலர் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கொருமுறை பூக்கும். அதுபோல பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு இலங்கையில் ஜேசுதாஸ்” என்று இலங்கை வானொலி விளம்பரம் செய்தது. இசை நிகழ்ச்சிக்கு செல்வதற்கு மிகப் பிரயத்தனப்பட்டபோதும் என்னால் போக முடியவில்லை. சில வருடங்களுக்குப் பிறகு அவர் மீண்டும் வந்தார். எல்லோரும் குடும்பத்துடன் போய் சுகததாச அரங்கில் அமர்ந்து கொண்டோம். நான் மட்டுமல்ல, சூழ்ந்திருந்த அனைத்து ரசிகர்களுமே அவரது கான மழையில் நனைந்து ஆடாமல் அசையாமல் வீற்றிருந்தோம். மட்டுமல்ல, அவர் நிகழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டு போகும்வரை மிக கௌரவமாக அனைவரும் அமைதி காத்தார்கள்.

வீட்டிற்கு வந்து நான் சொன்னேன்.

“உம்மா... கடைசியாக ஒரு துள்ளாட்டப் பாட்டொன்றைப் பாடினாரும்மா... நா இது வரைக்கும் அதைக் கேட்டதில்ல. அவ்வளவு புதுசு...”

“என்ன பாட்டு?” உம்மா கேட்டார்கள்.

“விஸ்வநாதன் வேலை வேண்டும்...”

உம்மா சிரித்தார்கள். “அதென்ன புதுப்பாட்டு? அது வந்து நாப்பது வருஷத்துக்கு மேலாச்சி... காதலிக்க நேரமில்லை படப் பாட்டு அது...”

என் ஆச்சர்யத்திற்கு அளவில்லை.

நான் வழக்கமாகக் கவலைப்படும் ஒரு விஷயம்தான் தமிழ்த் திரையிசை போகிற போக்கைப் பார்த்தால் எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஜேசுதாஸ் என்று ஒரு பாடகன் இருந்த விடயமே தெரியாமல் போய்விடுமோ?

அவர் ஒரு பேட்டியில் கூறியதை இப்போது ஞாபகப் படுத்திக் கொள்கிறேன்:

“நமக்குப் புகழ் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ, நாம திறமைசாலிகளாக இருப்பதுதான் முக்கியம்.”

அன்புள்ள ஜீவா சார்,

அதுவரை எனக்குக் குழந்தை பாக்கியம் கிட்டியிருக்க வில்லை. “உங்களை அடுத்தமுறை காணும்போது ஒரு ஆண்குழந்தையோடு காணவேண்டும்” என்று நீங்கள் சொன்ன ஆசீர்வாதம் பலித்தது. நான் கர்ப்பமுற்றேன். இடையில் பண்ணாமத்துக் கவிராயர் தனது “காற்றின் மௌனம்” மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று என்னை அழைக்க வந்திருந்தார்.

வெளியீட்டு விழாவிற்கு எனது ட்ரக் வண்டியில் ஏறி மாத்தளைக்குப் போய் கலந்துகொண்டேன். அதுவரை விஷயம்

தெரியாதிருந்த உங்களுக்கும், மேமன்கவிக்கும் பண்ணாமத்துக் கவிராயர் மூலமாக விஷயம் தெரிந்தது. எப்படி?

பூமா சாச்சியிடம் நான் ரகசியமாகத் தெரிவித்திருந்த தகவல் வெளிவந்திருந்தது. விளைவு: நீங்கள் தொலைபேசியில் வாங்கு வாங்கென்று வாங்கிவிட்டீர்கள்.

“நீங்க டரக்குல ஏறி விழாவுக்கு வந்துருவீங்க... தப்பித்தவறி ஏதாவது நடந்தால் நாங்கதான் உங்க வீட்டாருக்கிட்ட ஏச்சப் படவேணும்” என்று நீங்கள் கொதித்தது நியாயமானது தான்.

1997 எனது வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமானதொரு வருடம்.

ஒன்று : எனது பிரசவத்திற்கு மூன்று நாட்களே இருக்கும்போது எனது தாயார் யாரும் எதிர்பாராத விதமாக தனது நாற்பத்தைந்தாவது வயதில் காலமானார்கள்.

இரண்டு : நான் ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தேன். அது பிறந்தது முதலாக மூன்று மாதங்களாக அவனது நோய் காரணமாக வைத்தியசாலைக்கு நான் அலைய வேண்டி ஏற்பட்டது.

பண்ணாமத்துக் கவிராயர் குழந்தைபிறப்பு பற்றி அம்ரிதா ப்ரீதம் எழுதிய கவிதை ஒன்றை எனக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பி வைத்திருந்தார். அற்புதமான அந்தக் கவிதையை யாருக்கு வழங்குவது என்று தான் காத்திருந்ததாகவும், இறுதியில் பொருத்தமான ஆளாக நான் கிடைத்தேன் என்றும் சமீபத்தில் பேசும்போது அவர் குறிப்பிட்டார்.

மகன் பிறந்தது முதலாக அவனது நோயும், எனது தாயாரின் மரணமும் எம்மை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கின. அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து நாம் மீண்டு வர பல மாதங்களாகின.

எனது சிறுகதைத் தொகுப்பான "ஒரு தேவதைக் கனவு" தொகுதியை கெகிராவ முஸ்லிம் மஹா வித்தியாலயத்தில் வைத்து வெளியிட்டேன். நீங்கள், மேமன்கவி, மாத்தளை பீர்முஹமது, புவாஜி அதிபர், மற்றும் அன்பு ஜவஹர்ஷா, மலரன்பன் ஆகியோர் வெகு சிறப்பாக வந்து நிகழ்ச்சியை நடாத்தித் தந்தீர்கள். மண்டபம் நிரம்பி வழிவதைப் பார்த்து நீங்கள் அனைவரும் ஆச்சரியப்பட்டது இன்னமும் ஞாபகம். "ஸஹானா இதுவரை சந்தித்த அனுபவங்களே அவரை இப்படியொரு துறையில் ஈடுபடவைத்தது" என்று அவ்விழாவில் நீங்கள் குறிப்பிட்டீர்கள். "இது அநுராதபுரத்தில் இருந்து வெளிவரும் முதல் சிறுகதைத்தொகுதி" அன்பு ஜவஹர்ஷா தனது பேச்சில் குறிப்பிட்டார்.

அநுராதபுரத்தில் அறிமுகவிழா நடந்தது. அதிபர் சித்தீக் தலைமை தாங்கினார். அவருடன் தமிழ்த் தினவிழா போட்டியில் ஒரு சண்டை பிடித்துவிட்டு நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளா மலேயே திரும்பி வந்திருந்தேன். எனினும், அந்த மேடையில் அவரது கௌரவத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக அவரிடம் நான் பகிரங்கமாக மன்னிப்புக் கேட்டேன். அவரும் என்னைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து பேசினார்.

மூன்று : இளவரசி டயானாவின் திடீர் விபத்தும், அவருக்கு ஏற்பட்ட கோர மரணமும். இளவரசியின் அபிமானிகளாக இருந்த எமது முழுக் குடும்பமும் மீண்டும் துயரக்கடலில் ஆழ்ந்தது. பாடசாலை காலை ஆராதனைக் கூட்டத்தில் இளவரசி பற்றி நான் ஆற்றிய உரையைக் கேட்டு ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் அழுதனர்.

நான்கு வருடங்களுக்குப் பிறகு இரட்டைப் பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தேன். பிறந்து இரண்டு மாதங் களுக்குள்ளாகவே மூத்த பெண் குழந்தைக்கு ஹோர்னியா ஏற்பட்டிருந்தது. மிகவும் மனம் வாடிப்போனேன். ஏனினும், பிரபல சத்திர சிகிச்சை நிபுணர் ஒருவரது உதவியால் வெற்றிகரமாக சத்திர சிகிச்சையை முடித்துக்கொள்ள இறைவன் அருள் புரிந்தான்.

பட்டப்படிப்பை முடித்துவிட்டு கல்வியியல் டிப்ளமாவுக்குச் சேர்ந்தேன். பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் கண்டிக்குச் சென்று வகுப்புகளில் கலந்துகொண்டேன். திரு. எம். வை. எம். முஸ்லிம் அவர்கள் பல தடவைகள் “கெட்டிக்காரி” என்று என்னைப் பாராட்டியுள்ளார். இலக்கியத்துறையில் என்னை நன்கறிந்த வராக இருந்தபோதிலும் நான் என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமலேயே படிப்பை முடித்துக்கொண்டேன். பரீட்சையில் அகில இலங்கை ரீதியாக திறமைச் சித்தி பெற்றேன். சமீபத்தில் எனது மாணவி ஒருத்தி மூலமாக என்னைத் தெரிந்து கொண்டு கண்டிப்பிராந்திய திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் முதன்மை ஆசிரியராகப் பணியாற்றும்படி அழைப்பு விடுத்திருந்தார். நானும் அதை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளேன். திறந்த பல்கலைக் கழகம் நடத்திய முதுமாணி(M.A) நுழைவுத் தேர்வில் நான் சித்தி யெய்திய போதும், குடும்ப நலன் கருதி மேற்படிப்பைக் கைவிட்டேன்.

புளியங்குளம் என்னும் ஒரு கிராமப்புற பாடசாலையில் கடமையாற்றினேன். இரண்டு வருடங்கள் நிம்மதியாகக் கழிந்தன. எமது அன்புக்குரிய திருமதி ஜானா அதிபர் பெருமயற்சி செய்து என்னை மீண்டும் கெகிறாவ முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டார்.

அவரது தோழமையும் நெருக்கமும் எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தபோதிலும், பலரது எதிர்ப்புகளையும் நான் சந்திக்க நேர்ந்தது.

அத்தியாயம் : 25

It's not your aptitude but attitude that
determines your altitude

-someone

2002 இல் உலக இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாட்டில் பாராட்டப்படும் இளங்கலைஞராக நான் தெரிவுசெய்யப் பட்டிருந்தேன். ஆனால், குழந்தைகள் மிகச்சிறியவர்களாக இருந்தமையினால் என்னால் அந்நிகழ்ச்சிக்குப் போக முடியவில்லை. எனது இயலாமையைத் தெரிவித்து கடிதம் எழுதினேன்.

இடையில் ஜெயகாந்தன் இலங்கை வருவதாக இருந்தது. அவரை வரவேற்பதற்காக பல ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

எனினும், சீரற்ற அரசியல் நிலைமைகளினால் அவரது விஜயம் தடைப்பட்டது. நீங்களும், மேமனும், ஜே.கே. வந்தால் எமது வீட்டிற்கே கூட்டி வருவதாக வாக்குறுதி அளித்திருந்தீர்கள். என்ன செய்வது? எதுவும் நடவாது போயிற்று. நானும் ரூபவாஹினி தமிழ்ப்பிரிவு கட்டுப்பாட்டாளர் ஜெயந்தி வினோதன் உட்பட பலருடனும் பேசியபடி அவரது வருகையை ஆவலாக எதிர்பார்த்திருந்தேன். நடவாது போயிற்று.

ஜெயகாந்தன் ஞானபீட விருது வென்றதும், சாச்சா பாத்திமா மைந்தன் அவர்களிடம் தொப்பு சொண்டு அவரது தொலையேசி எண்ணைப் பெற்றுக்கொண்டேன். அது முதல் இன்றுவரை அவருடனான எனது இலக்கியத் தொடர்பு வளர்ந்து வருகின்றது.

“படிகள்” சஞ்சிகையின் ஏற்பாட்டின் பேரில் எனது இரண்டாவது தொகுதியாகிய “இன்றைய வண்ணத்துப் பூச்சிகள்”(கவிதைத் தொகுதி) வெளியீட்டு விழாவில் கலந்து கொண்டேன். அதில் கலந்துகொள்வதற்காக வேனில் சென்று கொண்டிருக்கும்போது எனது மூத்த மாமா திரு. ஹாஜா மொஹிதீன் இப்படிச் சொன்னார்:

“உனக்கு இரட்டைப் பிள்ளைகள் கிடைத்தவுடன் நீ எழுதுவதை நிறுத்திவிடுவாய் என்று நினைத்தேன்...”

அந்த விழாவில் நான் ஒரு பெண்ணியவாதியல்ல என்பதை மிக உறுதியாகத் தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

எனது மூன்றாவது தொகுதி வெளிவந்ததும், அச்சிறுகதைத் தொகுதியைப் படித்த பெண்கள் பலரும் தமது ஒட்டுமொத்தமான பாராட்டுகளைத் தெரிவித்தார்கள்; ஆண்கள் பலரும் முகஞ்சளித்தார்கள்.

அன்புள்ள ஜீவா சார்,

நீங்கள் கூட சொன்னீர்கள், “உங்களது வாசிப்பும், ஆங்கிலப் புலமையும் உங்களைப் பெண்ணியவாதியாக ஆக்கிவிடுமோ என்று பயப்படுகிறேன்” என்று.

ஜெயகாந்தனுக்கு “ஒரு கூடும் இரு முட்டைகளும்” எனும் அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியை அனுப்பிவைத்தேன். “படித்தீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“ஓ...நன்னாருக்கு...” என்றார்.

“நா ஒரு பெண்ணியவாதியா மாறிடுவேன்னு எல்லாரும் பயப்படுறாங்களே சார்...?” என்று கேட்டேன்.

“இதுவரைக்கும் அப்படி அல்ல...” என்று பதிலளிக்கிறார் ஜேகே.

அன்புள்ள ஜீவா சார்,

பாடசாலையில் எமது அன்புக்குரிய அதிபர் திருமதி ஜானா அவர்களது மறைவு எனக்குப் பெரிய இழப்பை ஏற்படுத்தி விட்டது. நாலா பக்கத்திலிருந்தும் எனக்குத் தொல்லைகள் வரத் தொடங்கின. கெகிறாவையை விட்டு மாற்றம் பெற்றுச் செல்வது என்று முடிவெடுத்தேன். எனக்கேற்பட்ட பிரச்னைகள் பற்றி உங்களிடமும், மேமன்கவியிடமும் பேசினேன்.

இருவரும் நான் இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்வதை ஆமோதித்தீர்கள்.

கொஞ்ச நாட்களாக அமைதி காத்து வந்தேன்.

“பாடசாலைப் பிரச்னைகள் என்ன நிலையில் இருக்கின்றன?” நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்.

“எல்லாவற்றையும் அடக்கி விட்டேன்” –பதிலளிக்கிறேன்.

“எப்படி?” என்கிறீர்கள்.

“தாய்மையைப் பிரயோகித்தேன். எல்லாரும் அதற்குள் அடங்கி விட்டார்கள்” என்கிறேன்.

சிரிக்கிறீர்கள்.

“மல்லிகை” எனது அட்டைப்படத்தைப் பிரசுரிக்கிறது.

“உங்கள் கணவர் என்ன சொல்கிறார்? உங்கள் படத்தைப் பார்த்தாரா?” – கேட்கிறீர்கள்.

“ஆமாம் சார். பாராததுபோலப் பார்க்கிறார்” என்கிறேன்.

மீண்டும் சிரிக்கிறீர்கள்.

எனது ஆய்வு நூலாகிய “கூழ் ஓடும் நதி” வெளிவருகிறது. “ஆண்களுக்கு நிகராக எங்களாலும் முடியும் என்று செய்து காட்டிவிட்டீர்கள்” என்று பாராட்டுகிறீர்கள்.

இலங்கை சாஹித்திய மண்டலத்தின் சான்றிதழ், மற்றும் யாழ்ப்பாண கலை இலக்கிப் பேரவையின் சான்றிதழ், இவற்றுடன் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் தமிழியல் விருதையும் அந்நூல் பெற்றுக் கொள்கிறது.

ஜெயகாந்தனுக்குக் கௌரவமளிக்கும் வகையில் அவரது மிகச் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளில் ஒன்றாகிய 'தேவன் வருவாரா?' 'போனிக்கா' என்ற பெயரில் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பாக கொடகே பதிப்பகத்திற்கூடாக அழகிய அட்டைப்படத்துடன் வெளிவருகின்றது.

“நீங்கள் செய்தது மிகப் பெரிய சாதனை” என்று பூரித்துப் போகிறீர்கள்.

அடுத்த கவிதைத் தொகுதி வெளிவருகின்றது.

“உங்களது கவிதை நடை அருமை..” என்று பாராட்டுகிறீர்கள்.

You are really great sir!

அத்தோடு முடியவில்லை.

அருந்ததி ராயை அடுத்த வீட்டுப் பெண்ணாகக் காண்கின்ற எனது கனவுகள் தொடர்கின்றன.

– தொடரும்

கவனிக்க :

77ம் பக்கத்தை அடுத்து, 79ம் பக்கம் இடம்பெற்று
பக்க வரிசை எண் தொடர்கிறது.

4000 நூலின் எப்பகுதியிலும் தவறவிடப்படவில்லை.

“சந்தோஷமாக இருப்பது என்பது வேறு; திருப்தியாக வாழ்வதென்பது வேறு. என்னைச் சூழவுள்ள பிறர் படும் துன்பங்களைக் கண்ணுறும்போது அவர்களை நானாகப் பாவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே, என்னால் சந்தோஷமாக இருக்க முடிவதில்லை. மனிதர்கள் மீது அன்பு கொண்ட ஒரு ஆத்மா அவ்வாறுதான் இருக்கும்போலும்”

கெகிறாவ ஸஹானா